

ΕΡΩΤΟΣ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΗΘΙΚΟΕΡΩΤΙΚΗ
ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΕΞ ΤΗΝ
ΑΠΛΗΝ ΗΜΩΝ ΔΙΑΔΕΙΧΤΟΝ ΠΡΟΣ
ΕΥΘΥΜΙΑΝ ΚΑΙ ΕΓΛΕΝΤΖΕΝ ΤΩΝ
ΕΥΓΕΝΩΝ ΝΕΩΝ.

ΑΦΙΕΡΩΘΕΙΣΑ ΔΕ
ΤΩ ΕΤΤΕΝΕΣΤΑΤΩ ΑΡΧΟΝΤΙ

Μ Α Γ Ι Ο Ρ Ω

ΚΤΡΙΩ, ΚΤΡΙΩ,

ΣΤΕΦΑΝΩ ΓΩΛΑΝΝΟΒΙΚΗ

ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ ΤΗΣ ΑΟΥΣΤΡΙΑΣ 1792.

Εκ τῆς Ἑλληνικῆς Τυπογραφ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΕΝΤΟΤΙ

ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΕ!

Ὅσον μὲν ὁ τῆς Ζαφείης τε καὶ Θεοδμήτης ἀρετῆς τραχὺς εἶναι ὁ ὄρος, κατὰ Καλλίμαχον εἶπεῖν, τόσον δὲ βέβαια καὶ ἔτι πλεῖον ἐπαινετέα τε εἶναι καὶ ἐγκωμιασέα ἢ αὐτῆς φύσις. Ὅσον γὰρ ἡ ἀρετὴ ἐγκωμιάζεται, τόσον λαμπρότερα καὶ φαινοτέρα καθίσταται, ἀγκαλὰ καὶ τὸ φάος τε καὶ τὴν λάμψιν ἐξ ἑαυτῆς ἐκπέμπει. Πολυειδῆς δὲ ἔσθης τῆς ἀρετῆς ἢ ἡρωϊα τε καὶ πολεμικὴ ἢ πατέρα τὸν Ἄρην κεκτημένη εἶναι ἢ μᾶλλον πολυόλβος τε καὶ εὐσέφανος, ὡς τὸ ἐξ αὐτῆς ἀποφερόμε-

γον ὄφελος ἀποβλέπει πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, πρὸς τὴν κοινὴν συνδιατήρησιν καὶ τελειότητα τῶν πολιτικῶν κοινωνιῶν.

Ταύτη ἐν ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΕ, καὶ πρὸς τῆ ἡρωικῆ τε καὶ πολεμικῆ ἀρετῆ ἐξολισμένος ὢν ὑπερέλαμψας, ὡς ἄλλος Ἡῶς τῶν παλαιῶν ἐκείνων καὶ διαπεφημισμένων ἀπανταχῆ γῆς. Μαρτυρεῖ δέ με τῷ λόγῳ αἱ ἀποτελεσθεῖσαι σοι κατὰ τῶν αἰμοβόρων τε καὶ ἀλαλαζόντων βαρβάρων περὶ τὸ Γερμανισὶ καλούμενον Ἐπτάρορος, ἐκεῖθεν
δη.

ΤΩ ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΩ

ΑΡΧΟΝΤΙ ΜΑΓΙΩΡΩ

ΚΤΡΙΩ, ΚΤΡΙΩ

ΣΤΕΦΑΝΩ ΓΩΔΑΝΝΟΒΙΚΗ

Ἀφροδίτης υἱέως τῆς τῆ Ἄρεως, κατὰ Πίν-
δαρον, συζύγα.

Χαλκάρματος πόσις Ἀφροδίτας
καὶ Αἰχύλον.

Χοροσικήλης δαίμων Ἀφροδίτας εὐνά-
ταρ.

Ὡσπερ γὰρ ὁ Ἄρης ἀφορᾷ πρὸς τὴν ἐ-
ξωτερικὴν καὶ κοινὴν σύστασιν τῶν πολιτικῶν
κοινωνιῶν, ἔτω καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆ καὶ τῆς Ἀφρο-
δίτης

δίτης Ἐρωε πρὸς τὴν ἑσωτερικὴν τε καὶ ἐδικὴν,
καὶ δι' αὐτῆς δέξαι καὶ τὴν ἐμὴν πρὸς τὴν Υ' ΜΕ-
ΤΕ'ΡΑΝ ΕΥ'ΓΕ'ΝΕΙΑΝ τιμὴν τε καὶ σέβασ-
μα ἧς ἐμὶ τε καὶ ἔσομαι

Ταπεινότητος δῆλος

Γ: Κ:

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Ἀπὸ ὅλα βέβαια τὰ κινῆντα τῆς φύσεως, ἀπὸ ὅλα τὰ αἴτια καὶ ἀποτελέσματα, καὶ ἀπὸ ὅλα λέγω τὰ μέσα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσολιάσθη καὶ ὠραίσθη, πρὸς ἀπόλαυσιν ἢ τέλος, εἰς σωτήρησιν δηλονότι ἑαυτῆς, καὶ εἰς διαφύλαξιν τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὕλης, καὶ εἰδῶν τε καὶ ἀτόμων, ὅπως σωθῶσι τὸ ζῶον ἐν γενεῖ, καὶ ἄνενα ἄλλο ἐπιτήδειον καὶ ἀρμόδιον τόσον εἰς τῆτον τὸν σκοπὸν δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν μελίφρονά τε καὶ γλυκύπικρόν τε δεσμὸν ἢ Ἔρωτος. Διὰ τῆτο καὶ οἱ Ποιηταὶ τὴν φύσιν αὐτὴ διῶδόντες διάφορα ὀνόματα αὐτῷ προσπέδωκαν· ἐγνώρισαν δηλαδὴ τὴν μεγάλην αὐτὴ ὠφέλειαν εἰς πάντα τὰ αἰδήσει κα-

χρηγημένω· ὅθεν ἔθ Θεόν τὸν ἀνόμωσαν, δίδου-
 τές τε ἰδιότητος Δείας, ὡς ὁ Ὀρφεὺς ὁ ποιητὴς
 λέγει·

Πρεσβυτάτον τε ἔθ αὐτοτελή πολύμητιν Ἔρωτα.

Ὅθεν ἔθ τὰ διάφορα ἐπίβητα, ἀπὸ τὰ διάφορά τε
 ἔθ ποικίλα ἀποτελέσματα ἔλαβεν· οἷον ἀειθαλῆς
 αὐτοδίδακτος, τελεσφόρος, ἔθ τὰ παρόμοια.

Ὅτι μὲν ὁ ἔρωσ εἶναι ἐν πάθος φυσικόν, δηλα-
 δὴ ἀπὸ τὴν φύσιν ἐνεξαγμένον πρὸς φύλαξίν τε
 ἔθ συνδιατήρησιν τῆς αἰδητῆς ὄντων, τῆτο εἶναι εἰς
 ἔθ λης φανερόν, καθὼς λέγει ἔθ ὁ ποιητὴς „ ἔθ
 „ Ἔρωσ Θεός ἐσι, πάθος δ' αἰδηλον ἀπάντων; “
 Αὐτὸ δὲ τὸ πάθος, αὐτὸ τὸ ὑποκάρθιον ἔλκος, αὐ-
 τὴ ἢ κλίσις τῆ ψυχῆς πρὸς τὸ ὅμοιον τόσον δει-
 νόν τε ἔθ βίαιον εἶναι, ὡς ὅπῃ ἔθ τὴς πλέον κε-
 καθαρμένως τὸν νῦν, ἀτυραννήτης δὲν τὴς ἀφίπει. διὰ
 τῆτο ἔθ οἱ ποιηταὶ δὲν ἔκνευσαν νὰ τὸν ὀνομάσαν
 τύραννον

Ἔρωτα τὸν τύραννον ἀνδρῶν.

Καθὼς δὲ ὅλα τὰ μέσα τῆ φύσεως εἶναι ἠνω-
 μένα μὲ κἄποιαν ἡδονὴν διὰ τὴν ἀπολαμβάνεται τὸ
 τέλος, ἔτσι καὶ ἡ Ἐρωτος ἐνέργεια σιμῶζευκται
 γλυκεῖα τινὶ χάριτι καὶ τὸν ποιητὴν „ Ἐρωτος, Ἐρωτος,
 „ ὅς κατ' ὀμμάτων, σάζεις πόσον, εἰσάγων γλυκεῖ-
 „ αν ψυχᾶς χάριν “ καὶ τόσον δὲ ἡδονικὸς εἶναι
 ὁ ἔρωτος, ὅσον εἶναι τὸ βάρος τῶ ἀποτελεσμάτων
 αὐτῆ· ἐπειδὴ βλέπομεν τὰ ἐρωῶντα πρόσωπα καὶ δακ-
 ρύοντα καὶ κλαίοντα, καὶ ξεχωρισθῆναι μὴ θέλοντα.
 ὄφειν καὶ τὰ δάκρυά τε εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἡδονῆς, γε-
 μάτα ἀπὸ γλυκύτητα καὶ χάριτας. Αὐτὰ δὲ αἱ
 ἡδοναὶ καὶ γλυκύτητες Ἐρωτος πρέπει μόνον τὰ
 λέγωνται καὶ τὰ ἐρμηνεύωνται εἰς ἐκεῖνον, Ἐ ὅποιε
 τὰς φρένας ἐδέποτε ὁ πολυτερπῆς Ἐρωτος ἀμφεκά-
 λυψε. Καὶ ὁ τοιοῦτος ἄς προσέχη μόνον εἰς τὰ ἀπο-
 βησόμενα ταύτης τῆ ἡδονῆς διὰ τὴν καταλάβῃ πό-
 σον δεινὴ εἶναι. Ἄς βλέπῃ πῶς δύο ἐρρωμένα πρό-
 σωπα ἀποφασίζεν διὰ τὴν ἡδονὴν Ἐρωτος, τὰ ὑ-
 ποφέρειν ὅλας τὰς δυσυχίας, ὅλας τὰς λαίλαπας
 τῆ τύχης, καὶ ὅλας τὰς ἀπειλὰς τῆ Ἀρτέμιδος, ἀ-
 ποφασίζεν λέγω διὰ αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἡδονὴν τὰ
 προσφέρειν θυσίαν εἰς τὰς γαμηλίας θεάς, τὰ ὑπο-

ἔργων τὰς φόρμας καὶ τέλη τῆς γενεθλίων Θεῶν, καὶ τὰ παρόμοια. Καὶ ὅλα αὐτὰ εἰς ἕδὲν τὰ νομίζων ἄμπροσθεν εἰς ὀκείνω τῷ ἡδονῷ, ὅπῃ κῆρ ἔτελεσφόρη Ἐρωτος ἀποτελεῖται.

Ποῖος λοιπὸν ἤθελεν εἶναι τόσον ἡλίθιος τε καὶ ἀνάσθητος, ὅστις ἤθελεν ἐναντιωθῆ εἰς τὰ εἰρημένα ἀρνήμενος τὴν ἡδονὴν τῷ τόσιω δεινῷ ἔρωτος, βέβαια ἕδει· ὅλοι τῷ συνίστανται ἀπὸ τὰ ἴδια μόρια καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ὅλοι ἔχον τῷ αὐτὴν διάθεσιν ἀναφορικῶς, καὶ ὅλοι ἐσολόγησαν μὲ τὰς αὐτὰς ἀσθήσεις καὶ ἀκολούθως ὅλοι πρέπει νὰ ἀισθάνωνται τὸ ἡδονικὸν καὶ ἀλγεινὸν, τὸ ὠραῖον καὶ αἰσχρὸν. ὅλοι λέγω πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἄλλο μέσον ἢ φύσις εἰς συνδιατήρησιν τῆς ζωῶν δὲν ἤμπορετε νὰ εὕρη τόσον ἡδονικὸν καὶ ἀρμόδιον, τόσον βίαιόν τε καὶ βέβαιον, καθὼς τὴν ὅκ ἔρωτος προσερχομένην ἡδονὴν. Καὶ διὰ νὰ καταλάβῃς μίαν φορὰν, ὅτι τῆτο ἀληθεύει, ἀφάρεσον τὸν ἔρωτα, καὶ θέλει ἰδῆ, τί θέλει ἀκολουθήσει, ἀφάρεσον τὰς πνοιὰς τῆς Ἀφροδίτης, καὶ θέλει ἰδῆ, ἵοτι οἱ γαμήλιοι Θεοὶ οἰχῆσονται. Ἀφάρεσον τὸν Ἐρωτα, καὶ τῆς γενεθλίων τότε Θεῶν ἢ λατρεία θέλει λείπει.

Ὁθεν ματαίως φλυαρῶν ὀκείνοι, ὅπῃ λέγαν, ὅτι δὲν εἶναι ὁ Ἔρωτας ὁ αἴτιος τῆς δεσμῶ τῆς ἐνώσεως, καὶ τῆς λατρείας τῆς γαμηλίων Θεῶν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ πολυπλασίασις τῆς ἀνθρώπων, ἐπειδὴ καὶ τῆτο ἀποδείκνυται ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς τροφῆς, ἀνίσως ἤθελε λείψει ἡ φιλαυτία ἔττι, καθὼς καὶ εἰς τῶν ἐνωσιν τῆς δύο προσώπων, καὶ ἤθελε μετέπειτα ἀφαιρεθῆ ἡ ὄρεξις τῆς φαγητῆς, ἡ πιωτῶν, ὡσαύτως καὶ ἡ γεῦσις αὐτῆς, τότε βέβαια δὲν ἤθελαν κατακαίωνται οἱ μάγειροι εἰς τὰ μαγειρεῖα, ἔδὲ οἱ ἄνθρωποι ὄλησιν τῶν ἡμέραν ἐργάζωνται ὑποφέροντες τὸν καύσωνα τῆς θερμῆς καὶ τὸν παγετὸν τῆς χειμῶνος, καὶ ἀκολέθως οἱ ἄνθρωποι κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἤθελαν ἀπολεσθῆ. Ἀλλὰ περὶ τέτων, ὡσὰν ὅπῃ εἶναι προδηλότατα, ἀρχῆσι τὰ εἰρημένα.

Ὁ Ἔρωτας λοιπὸν ἢ κατανατῆ εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰς γαμηλίης θεῆς, ἢ κατανατῆ νὰ προσφέρῃ θυσίαν τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος εἶναι τίμιος, εἶναι σεμνὸς καὶ ἐπιτρέπεται καὶ ἀπὸ τὰς φυσικῆς νόμους, καὶ ἀπὸ τὰς πολιτικῆς καὶ ἀπὸ τὰς ὀκκλησιαστικῆς. Ὁ δὲ δεύτερος δὲ εἶναι ἀσχετὸς, ἀσελγῆς, φθορῶς τῆς φύσεως, λοιμὸς καὶ ἀπώλεια τῆς βασιλείας. Ὁθεν εἶναι καὶ ὀναντίον εἰς τὴν φύσιν, ὀναντίον εἰς τὰς

νόμῳ αὐτῆς, ἐναντίον εἰς τὰς νόμους τῆς πολιτείας, ὡς
σωτῆρος καὶ τῆς δημοκρατίας.

Τὰ ὅσα τοίνυν ἡμεῖς θέλομεν διηγηθῆναι εἰς τὴν
ἐπισημάνουσαν ἰσορροπίαν εἶναι ἀποτελέσματα τῆς πρώτης
ἐρωτικῆς τῆς γαμηλικῆς θεᾶς λατρείας, ἂν δὲ εἶ-
ναι καὶ μερικὰ, ὅπως αὐτὰς τὰς θεᾶς νὰ προσκυνήσῃ
δὲ ἐφθασάν, πάλιν οὔτε τῷ ἄλλῳ θεῷ, δηλαδὴ τῇ
Ἀφροδίτῃ θυσίαν προσέφερον, καὶ ἐκεῖνα εἶναι ἀπο-
τελέσματα ἡμιτελῆ, ὡς ἂν ὅπως δὲν ἀναφέρονται
ἢτε εἰς τὸν ἕνα, ἢτε εἰς τὸν ἄλλον ἔρωτα, καὶ ἀκολούθως
ἢτε ἐπαινετὰ, ἢτε ψεκτὰ, ἀλλὰ μόνον ἐλεεινά. Οὐ-
δὲν συμπεραίνω, ὅτι κἀνένας δὲν θέλει εἶναι τόσο
σεσαλευμένος τὸν νῦν καὶ τὰς φρένας, ὅσκι ἀκίσκι
τῆτο τὸ βιβλίον ὅτι εἶναι ἐρωτικόν, πρὸς τὴν νὰ τὸ ἀ-
ναγνώσῃ, ἢ θελεν εἰπῆ, ὅτι εἶναι φθοροποιόν, φθείρει
τὰ ἡδὴ τῆς νέων, τὰς ὀδηγεῖ εἰς ἀσελγείαν, καὶ τὰ
παρόμοια· ἀλλὰ βέβαια τὸ ἐναντίον ἢ θελεν εἰπῆ,
ἂν τὸ ἀναγνώσῃ· ἐπειδὴ τὰ παραδείγματα, ὅπως εἰς
αὐτὸ περιέχονται συσέλλαν τὸν ἀσελγῆ καὶ ἀχαλί-
νωτον ἔρωτα τῆς νέων, καὶ τὸν χάνουν νὰ γένη φυ-
σικός, ὡς εἴρηται.

διλαδὴ ἀρχίσας κατεδίωξας αὐτὰς ἄχρι
πῶν ἐνδοτάτων μερῶν τῆς Βλαχίας, ἢ
κάλλιον εἰπεῖν τῶν ἀκροτάτων, καὶ διὰ τέ-
τε ἀπέδειξας τοῖς πᾶσι μὴ ἀπολεσθῆναι
ἐκεῖνην τὴν παλαιὰν τῶν Ἑλλήνων τε καὶ
Μακεδόνων Παιδῶν ἀρετὴν τε καὶ ἀνδρείαν,
ἣν εἶδες ἄχρι τε νῦν εἰ θαυμάζει καὶ ὑπε-
ράγεται, ἣτις ὅταν καὶ νῦν ὕλην λαμβάνῃ ἐαυ-
τὴν δείκνυσιν εἶχ' ἐλάττονα τῆς παλαιᾶς
ἐκεῖνης.

Ἐντεῦθεν τοίνυν, ΕΥΓΕΝΕΣΤΑΤΕ
μοι! παρακινήσεις καὶ γὰρ ἐτόλμησα τὸ ἠθι-

κοσμητικὸν βιβλίον ἡρωϊκὸν οὖν ΣΟΪ ΤΩ
ΗΨΩΙ προσφωνήσασθαι καὶ ἀναθεῖναι,
να ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν σκέπην φυλάτ-
τηται καὶ διατηρῆται ἀβλαβές τε καὶ ἀνεπηρέα-
σον· ὡσπερ γὰρ τὰ αἷτια ἤνεται, ἔτω καὶ
τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν ἐνωτέα τε καὶ συ-
ζευκτέα ἔσιν.

Δέξαι τοιγαρῶν, ΕΥΨΩΙΣΤΑΤΕ! εὖ-
μενῶς τὴν βίβλον Σοὶ προσφερομένην, ὡς γό-
νον ὑμέτερον, κῆμα ἔσης τῆ Ἐρωτος τῆ τῆς

ΑΨ-

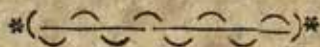

ΕΡΩΤΟΣ

Α΄ ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΗ.

ΗΤΙΣ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟΝ ΣΦΟΔΡΟΝ
ΕΡΩΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ-
ΠΟΛΙΤΟΥ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
Η Κωνσταντινούπολις ἢ βασιλεύουσα τῆς Τρω-
κίας καὶ θρόνου τῆς Σουλτάνης, εἶναι μία πό-
λις, ἣτις κείται μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐ-
ρώπης, καὶ εἶναι ἓνα ὠραιότατον σύνορον αὐτῆς πρὸς
δύο ἡφίμωσαν καὶ πολυανθρώπων μερῶν ταύτης τῆς
σφαίρας, τῆς ὁποίας ἡ ὠραιότης καὶ ἡ τοποθεσία παρε-
κίνησε καὶ ὁκείνον τὸν ἐνδοξότατον βασιλέα, τὸν
μέγαν λέγω ἐκείνον Κωνσταντῖνον νὰ ἀφήσῃ τὸν θρό-
νον τῆς Ῥώμης, ἢ καλλίτερα νὰ εἰπῶ, νὰ μετακινήσῃ τὸν

Στόνον ἐκείθεν ἐδῶ, διὰ τῆτο κ' νέα Ρώμη ἐκλήθη, κ' Κωνσταντινούπολις, ὅπῃ ἄφροτῆτερα ἦτον μόνον ἓνα μικρὸν καζράκι, Βυζάντιον καλέμβρον.

Αὐτὴ λέγω ἡ πόλις ἔχει, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τῷ Μαύρῳ θάλασσαν, κ' ἀπὸ τὸ ἄλλο τῷ Ἀσπρῷ· κ' ἡ μὲν Μαύρη δι' αὐτῆς εἰσρέοντα κάμνει διάφορα βεῦματα κ' τρυγυρίσματα, κ' τέλος χύνεται εἰς τῷ Ἀσπρῷ· αὐτὰ λέγω αἱ δύο θάλασσαί, τὴσιν ὠφέλειαν ἄφροξενῆν εἰς αὐτῷ τῷ ἔνδοξον βασιλευσταν, ὅσιν ὠραϊότητα φέρην ἐκείνοι οἱ ἑπτὰ αὐτῆς λόφοι, ἀπὸ ἐδῶ ὁποῖος κ' Ἐπτάλοφος ἐπωνομάσθη, οἱ ὁποῖοι λόφοι ἄλλοι μὲν εἶναι ἐσκεπασμένοι μὲ διάφορα παλάτια, ἄλλοι δὲ μὲ διαφόρους μπαχτζέδες κ' σφιβόλια, εἰς τὰ ὁποῖα πάντοτε πνένν ἐκείναι αἱ λεπταὶ αὔραι, ὅπῃ αὐξάνου κ' τρέφου τὸν ἔρωτα.

Μέσα λοιπὸν εἰς ἓνα μπαχτζὲ αὐτῆς τ' ἐπτάλοφος, τῆς Φομαδίων καλέμβρον, ἐσεργιάνιζεν ἓνας νέος ὠχρῆς, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐσολισμένος μὲ ὅλα τὰ ἄφροτῆματα τ' φύσει, ἤγην κ' μὲ ψυχικὰ, κ' μὲ σωματικὰ, κ' μὲ ὄξωτερικὰ, ἦτον δηλ. ὠραῖος κατ' ὑπερβολῷ, ὄξυνέσματος, κ' πλησιώτατος, εἶχε δὲ ἄφροξεν τῆσιν κ' τὸ σκῆπτρον τ' Ἀφροδίτης, σφικυκλωμένον μὲ τὰς χάριτας αὐτῆς, ὡσάν μὲ δορυφόρος· ἐκεῖ λέγω ὅπῃ ἐσολατζάριζεν ἄνω κάτω ἀναγινώσκωντας ἓνα φραντζέζικον βιβλίον περὶ Ἐρωτος (ἐπειδὴ οἱ ὠχρῆς τ' Κωνσταντινουπόλεως συνηθίζου ὡς ὅπῃ τὸ πλεῖστον τῷ Γαλλικῷ γλῶσσαν νὰ μανθάνου καλλίτερα ἀπὸ τῷ Ἑλληνικῷ διὰ νὰ ἠδύνωνται μὲ τὰ διάφορα Ρωμάντζα, ὅπῃ ἔχει) καὶ ἦτον χεδὸν ἐπάνω εἰς μίαν σφιχαφῆν ἑνὸς ὑποκειμένου τόσον ὠραῖος, ὅπῃ ἔφροξενῆσε μεγάλῳ ἠδονῆν, ὡσάν νὰ τὸ ἔβλεπε ζωντανόν, ὅθεν κ' τῷ ἀνεγίνω

βούσκε πολλάκις. Εκεί λοιπόν ὅπῃ τὴν ἀνεγίνωσκε, νὰ καὶ ἐμβάινει ἕνα παρόμοιον πρόσωπον μετ' ὀκείνου τὴν ἑπιθετικῶν, καὶ χεδὸν καὶ ἀνώτερον αὐτῆς· ῥίπτωντας λοιπόν αὐτοῦ τὰ ματιάτα ἐπάνω εἰς τὰ ἐδικατίας, καὶ κατὰ τὴν καὶ ὀκείνη, ἐλαβώδη τόσον δυνατὰ ὅσο ὀκείνα τὰ σπινθηροβολῶντα καὶ ὀκείνοβολῶντα τῆς ἐρωτικῆς ὀμμάτων, ὡς ὅπῃ σφραλλῶντας, τὸ βιβλίον τε ἐτραβήχθη εἰς ἕνα μέρος διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπιεργασθῇ καὶ τὴν συντροφίαν τῆς, νὰ μάθῃ πῶς τῆς καὶ πῶς καλεῖται ὀκείνη ἢ φαμελία ὡς αὐτῶς καὶ τὸ ὄνομα ὀκείνης τ' ἐπιγείνῃ Ἀφροδίτης· Ὅσον λοιπόν τὴν ἐπιεργάζετο, τόσον ἑμορφωτέραν τὴν εἶρεσκε, τόσον καὶ ὁ ἐρωτικὸς εἰς τὴν καρδίαν τε ἀναπτεν· ἀφ' ἧ δὲ ἔζεμαχρυναν ὀλίγον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀπέναντι κίσκι καὶ ὀκείνισε, τότε κράζει κρυφίως ἕναν δῆλον ὅπῃ ἀκολοῦσασε, καὶ τὸν ἐρωτικῶν, τζάνημ! ποία εἶναι αὐτὴ ἢ φαμελία, καὶ πῶς ὀνομάζεται ἢ κόρη αὐτῆ ἢ ὀκείνοτάτη, καὶ ἂν συχνὰ ἐρχωνται ἐδῶ εἰς ἐπιδιάβασιν; τότε ὁ δῆλος ἔωμίλησε μετ' ἑαυτοῦ· ἐπειδὴ τὸν ἐγνώριζεν ὅσο τὸν πατέρα τε ἀκομι, ὅπῃ εἶχε δελεῦσαι δύο χροῖα· αὐτὴ ἢ φαμελία εἶναι ἔτι Γιαμὴ, ἢ κόρη ὀνομάζεται Ἐλενίτζα, συνηθίζαν ἐδῶ νὰ ἐρχωνται, ὁμοίως ἀπανάως· ὁ δῆλος τὸν ἐκατάλαβεν ἑαυτοῦ, ὅτι εἶναι ὅσο τὴν κοκωνίτζα τε τρωμένος, διὰ τῆς τοῦ ἔδιδεν ἀποκρίσεις μετ' ὀκείνου· Ἐανκρωτῶ πάλιν τὸν δῆλον, δὲν με λέγεις, ἢ κοκωνίτζα μαζύ σου ἐρχεται ποτὲ ἐδῶ μοναχί; λέγει ὁ δῆλος, τζελεπὴ Γεωργάκη, ποτὲ δὲν ἡμπορεῖ· ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς ὡσαύτως καὶ ἢ μητέρα τῆς τὴν φυλάττει νὰ μὴ τύχη καὶ πέσῃ εἰς ἐρωτὰ μετ' ὀκείνου, ὅπῃ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὴν σεφανώδῃ, ὁ δὲν ὅπῃ καὶ ἂν ὑπάγῃ πάντοτε εἶναι συντροφιασμένη μετ' ὀκείνου γονεῖς τῆς· ὁ δῆλος ὁμοίως ἀφ' ἧ ἐτελείωσε τὴν ὀμιλίαν τε, ἐπρο-

σκύνησε ἔνεχώρησε φοβέμενος νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ, πῶς ὁμιλεῖ μὲ αὐτὸν τὸν νέον. Ἡ Κόρη μὲ ὄλον ὅπῃ ἦτον ἀπέναντι εἰς τὸ κίόσκι, ὅμως δὲν ἔπαυεν ὄντ' τὸ νὰ ὤφιεργάζεται τὸν εὐχρῆ νέον ὁκείνον, τὴν ὠραϊότητά τε, ὁμιλίαν τε μὲ τὸν δαδόντης ἔ τὰ λοιπὰ, ὄντ' τὰ ὅποια ἐκατάλαβεν, ὅτι δι' αὐτὴν εἶναι τὰ πάντα· ἐπειδὴ τὰ μάτια ἔ ἔρωτος βλέπεν ἔ μακρόθεν, ἔ διὰ τῆς πετρῶν χεδόν· αὐθάντη ἔ αὐτὴ κάποιαν γλυκεῖαν θλίψιν, κάποιαν νόσιμῳ ζενοχωρίαν, ὄχι ὅμως τόσην, ὅσην ἠδοῦντο ὁ νέος.

Ὁ νέος λοιπὸν ἐκαρτερῆσε τὴν νύκτα μὲ μεγάλην τὴν ἀησυχίαν διὰ νὰ ἀπεράσῃ ἡ κόρη ἀπ' ἐκεῖ ὅπῃ νὰ τὴν ἰδῇ ἄλλῳ μίαν φοράν ὄντ' συμμα· ἀρχισε λοιπὸν νὰ βραδιάζῃ ἔ ὁ πατέρας μὲ ὄλλῳ τὴν φαιελίαν ἐσηκώθησαν νὰ ἀναχωρήσῃν ὄντ' ἐκεῖ· ὁ πατέρας ἐπήγανεν ἐμπροσθὰ ἔ οἱ ἄλλοι ἀκολοθεῖσαν· ἡ κόρη ἔχαστα ὁκείνῳ τὴν ζενοχωρίαν εἰς τὴν ψυχὴν της, ἔ θέλῃσα ἀκόμινὰ τὸν ἰδῆ μὲ ἕνα κρυφὸν βλέμμα, ὅπῃ ἤτε οἱ γονεῖς νὰ τὴν καταλάβῃ, ἔτε ὁκείνος, ἔκαμε τάχατες πῶς τ' εὐγῆκε τὸ παπῆτζίτης ὄντ' τὸ ποδῆρι, ἔ ἠθελε νὰ σκύψῃ νὰ τὸ βάλῃ· ὄν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ ἐτραβήχθη ἡ συντροφία, ἔ αὐτὴ ἠύρε καιρὸν νὰ ῥίξῃ πῶς αὐτὸν ἕνα κρυφίον φρωτικὸν βλέμμα σοχαζομένη, ὅτι αὐτὸς δὲν τὴν ὤφιεργάζεται· αὐτὸς ὅμως ὅπῃ εἶχε τὰ μάτια τε ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὴ, ἐδέχθη ὁκείνο τὸ κρυφίον ἔ φρωτικὸν βλέμμα μὲ ἠδονὴν τὴν ἄκραν· ἐκατάλαβε πῶς τέτοις ὅτι ἠδοῦντη ἐρωτα καὶ αὐτὴ ὄντ' τὸ κρατήγιμα ὅπῃ ἐπενόησεν· ὕσερον δὲ ἀνεχώρησε ἔ αὐτός.

Ἀπὸ ὁκείνον τὸν καιρὸν δὲν ἔλειπεν ἡμέρα ὅπῃ νὰ μὴν εἰσίσκηται εἰς ὁκείνο τὸ ὤφριβόλι καρτερῶντας

τας να ιδῆ πάλιν τὸ λατρευόμενον ὀκείνο καὶ ἀξίερα-
σον ὑποκείμενον· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὀκείνον τὸν καιρὸν δὲν
εἶχε πλέον ἡσυχίαν· ἔφαινετο θάνατος ἢ ἀπυσία-
της, χίλια θανά ὑπέφερε· καὶ τὴν παρσίαντης ἐ-
σοχάζετο παράδεισον. Ἐν τῷ ἀναμεταξὺ λοιπὸν ὁ-
πῶ ἐπιφιδιάβαζεν εἰς τὸν μπαχτζε, ἔῤῥηλθεν ἕνας σο-
χασμὸς νὰ ἔμβῃ εἰς ἕνα κίσκι νὰ καθήσῃ καὶ νὰ
ῤῥάψῃ τίποτες ὁπῶ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρός τε· ἀρχισε
λοιπὸν νὰ συνδέσῃ ἐδο ἀκόλῃθες σίχικς, καὶ συνδέ-
τωντάς τες ἀρχισε καὶ νὰ ἐδο τραγωδῶ με μίαν γλυ-
κυτάτην φωνήν, ὡσαν τῶ μυθολογούμενων Νηρηίδων,
καὶ με μίαν μελωδίαν καὶ ἀρμονίαν ἀρίστην· ὀκεί δὲ ὁπῶ
ἐτραγωδῶσεν, ἔμβῃκε καὶ ὅλη ἡ συτροφία καὶ ὀκά-
θισεν εἰς ἄλλο κίσκι ἀπέναντι, καὶ αὐτὸς δὲν τὴν ἐ-
κατάλαβεν· οἱ σίχικοι ὁπῶ ἐσύνδεσε καὶ ἐτραγωδῶσεν
ἦσαν οἱ ἀκόλῃθοι.

Εἰς ἕνα κάλλος θαυμαρὸν,	πολλὰς ἐπαίνας χρεωσῶ.
Καὶ θέλω νὰ τὸς δάσω,	πλὴν πῶς νὰ τὸς πληρώσω.
Πῶ κάθε γλωσσοτεχνική,	με ὅλην τὴν ῤῥητορική.
Δὲν ἤμπορεῖ νὰ φθάσῃ,	νὰ τὴν ἐγκωμιάσῃ.
Γιὰ τὸτο θεὸ νὰ βιασθῶ,	τρόποι νὰ μεταχρησθῶ,
Ἐνὸς ἀξιοπαίτου	ζωγραφία προκομῆτε.
Αὐτὸς εἰς μίαν ζωγραφίαν,	ἔκαμε μίαν εὐμορφίαν.
Μὲ τέχνην σκεπασμένην,	τρόποι τινὰ κρυμμένην,
Ἀφίνωντας νὰ σοχαθῇ	καθ' ἕνας νὰ συλλογιθῇ.
Ὅ,τι δὲν ἤμπορεῖσε,	καὶ δεῖξῃ κιάπορεῖσε.
Λοιπὸν ἐγὼ τι νὰ λαλῶ,	καὶ τι νὰ ποιοικραλῶ;

Ἐως ἐδῶ λοιπὸν τραγωδῶντας με ἀρμονίαν, ἀ-
κεσε μίαν ὁμιλίαν ἀνδρώπων· καὶ ἀκάνοντας ἔπαυσε
καὶ ἐγύρισε νὰ ιδῆ ποῖος εἶναι, καὶ ὀκεί ὁπῶ ἐπαρῆτη-
ρη-

εἶσε νὰ ἰδῆ ποῖος εἶναι, νὰ καὶ βλέπει τὴν Ἐλενίτζαν
 τε εἰς τὸ ἀπέναντι κιόσκι μαζὺ μὲ τὴν ἀφρασμένην
 συντροφίαν τόσοσ πλησίον, ὅπῃ σχεδὸν ὅλοι τὸν
 ἤκασταν τι τραγωδεῖ. αὐτὸς δὲ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ
 κωμικὸν καὶ ἐλυπεῖτο καὶ ἐχαίρετο. ἐλυπεῖτο μὲν,
 ὡσάν ὅπῃ τὸν ἤκασταν ὅλοι πῶς τραγωδεῖ ἐρωτικῶς,
 ἐχαίροστο δὲ, ἐπειδὴ καὶ ἐσυλλογίζετο ἴσως διὰ μέ-
 σε τέτων με τῶν ἐπαίνων, ὅπῃ ἀποβλέπαν εἰς τὴν Ἐ-
 λενίτζαν, λάβη αὐτὴ μεγαλύτερον καὶ θερμότερον ἐ-
 ρωτα πρὸς ἐμένα· ἐπειδὴ ἴσως ἐκατάλαβε πῶς διὰ
 αὐτῆς εἶναι. Ταῦτα λοιπὸν συλλογήμενος ἐκάθετο
 πλέον ἀφώνος· οἱ σίχοι δὲ ὅπῃ εἶχεν ἀφήσει εἶναι
 εἰ ἀκόλαστοι.

Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω,	ἀξια νὰ κανέσω,
Ἀφίω εἰς τὸν σοχασμὸν	Ἐ καθ' ἑνὸς τὸν λογισμὸν,
Διὰ τὰ συμπαιρέαη,	ὅσα ὁπῶς μ' ἐν φθάνῃ.
Τὸ χεῖρος με εἶναι πολὺ,	ὁμολογῶ μὲ συστολή.
Ποτὲ δὲν τὸ πληρώσω,	μήτε ἐγὼ γλυτάσω.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπῃ ἐκάθετο συλλογήμενος, νὰ καὶ
 βλέπει τὸν δῆλον ὅπῃ σεργιανῆ ὀλόγυρα εἰς τὸ κιό-
 σκι ὅπῃ ἦτον· βλέπωντάς του δὲ τὸν ἔκραξε
 κρυφίως νὰ μὴ τὸν καταλάβῃν· τότε ὁ δῆλος εὐδὴ
 ἔτραξε μὲ προθυμίαν, (ἐπειδὴ ὅπῃ τῆτα ἐτραγυρίζε,)
 λέγωντας, τζελεπάκη τί ὀρίζετε· ὁ Γεωργάκης λοι-
 πὸν τὸν λέγει, τζάνημ ἤθελα νὰ σὲ ρωτήσω τί,
 ὅμως θέλω νὰ μὲ εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν· με ἤκασταν
 τάχατες οἱ αὐθεντάδες σε ὅπῃ ἐτραγωδῶστα καὶ μά-
 λις αἰχοκωνίτζα ἡ ψυ-- Ἐλενίτζα (ἔ ἔφυγε πλε-
 ον ὀλόγος), ἡ ὄχι; καὶ ἂν ἐκατάλαβε τίποτες διὰ
 αὐτὸ τὸ τραγῆδι; τότε ἔ ἀποκρίνεται ὁ δῆλος· τζε-
 λεπή Γεωργάκη! ἂν δὲν ἤθελα ἔχω σέβας εἰς τὰ
 σπῆ-

πατήτισαι, εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆ πατρόςσαι καὶ τῆ
εὐχρείαισαι, καὶ ἂν δὲν μὲ ἐρωτᾶται καὶ προχθές,
πρὸς τῆτοις ἂν δὲν ἤκουα καὶ αὐτὸ τὸ τραγῳδί, ὅπε
τώρα ἐσυνδέσταν καὶ τόσον γλυκά καὶ μελωδικά ἐτρα-
γωδῆσταν, καὶ μάλισα τὴν ὀνομασίαν ὅπε τώρα τῆ
κοκωνίτζασμα ἐδώσταν, ἤθελα βέβαια τῆ κρύψει
τὴν ἀλήθειαν· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα αὐτὰ μὲ βιάζην,
διὰ τῆτο δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν.
Γέυρετε λοιπὸν, αὐθέντα, ὅτι ἀπὸ ὀκείνην τὴν ὥραν
ὅπε σᾶς ἴδεν ἠκοκωνίτζα, ἠ ψυ - - Ἐλενίτζα (τὸν
ἐγγυίζει) δὲν ἔχει πλέον ἠσυχίαν, ἀλλὰ προχ-
θές ἐμβαινόβγαυε θέλησα νὰ μὲ ρωτήση τι, τέλος
πάντων μὲ λέγει μὲ μίαν σιγαυήν φωνήν· ποῖος ἦ-
τον ὀκείνος, μὲ τὸν ὀποῖον ὠμιλᾶστε τόσῳ ὥραν τῆς
ἀπερασμέναις εἰς τὸν μπαχτζε; τότε τῆ ἀπεκρίθην κοκω-
νίτζα, ὀκείνος εἶναι ὁ τζελεπή Γεωργάκης, ἠὲς τῆ Ἀντω-
νάκη κατὶ Κεχαγιά· ὕστερον δὲ τὴν εἶπα καὶ ὅτι ἐρωτή-
σταν δι' αὐτὴν, ἂν ἔρχεται συχνά ἐδῶ, καὶ ἂν μο-
νάχι, καὶ τὰ λοιπά· ἀπὸ τῆ ὀποῖα λόγια, οἶδα ὅτι ἔ-
λαβε τὸ πρῶσωπόν τῆς καίποιαν ἠδονικὴν μεταβολήν,
καὶ εὐθὺς ἔτρεξε μέσα κάμνωντάς με μὲ τὸ νόμῳ
καὶ μὲ τὸ χεῖρι νὰ σιωπήσω· μετὰ ταῦτα δὲ δὲν εἶ-
χε πλέον χιζῆρι, ἠτε νὰ καθήση, ἠτε νὰ κεν-
τήση, ἠτε νὰ ὀμιλήση, ὅλα τῆ ἐφαίνονταν ἀγκάδια,
πάντοτε ἐρωτᾶσε τὸν πατέρα τῆς, πότε πηγυρίομῳ
εἰς τὸν μπαχτζε καὶ τὰ παρόμοια, (πάντοτε ἦ εἰς
τὴν ἀρχὴν ὁ ἐρωτᾶς τοῖκτος εἶναι) καὶ ἀφ' ἠ ἠκεσε
σήμερον τὴν ἐτοιμασίαν διὰ ἐδῶ, δὲν ἠμπορῶτε νὰ
κρατηθῆ· ἐλθῆσα δὲ καὶ ἀκύσασα τώρα αὐτὸ τὸ τρα-
γῳδί σᾶς ἐγνώρισεν εὐθὺς, καὶ ἠκε με κάθε προτο-
χὴν, καὶ καθὼς σοχάζομαι ὀκατάλαβεν, ὅτι δι' αὐ-
τὴν εἶναι· ἐπειδὴ οἶδα τὸ πρῶσωπόν τῆς καὶ πότε ἐκοκω-
νίτζε, πότε ἐγελῆσε, πότε ἀσπριζε, παντοῖον ἐ-
γίνετο, καὶ ἔτσι, ὡς ὅπε ἐδῶκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν συ-
τρο-

τροφίαν νὰ τὴν ᾤριεργαδῆ ἢ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, Ἐλε-
 νίτσα σὲ ἀρέσει αὐτός ὁ νέος φαίνεται, ὅπῃ ἔττι γλυ-
 κὰ ἢ μελωδικὰ τραγῳδῶ ἕνα νέον τραγῳδοῦ, δὲν εἶναι
 ἐλήθειαι; αὐτὴ δὲ ἐσιώπησεν εὐδύς ἢ ἐροδοκοκκί-
 νισεν, ὡς συνηθίζεν αἱ παρθένοι· ὅττι ζελεπὴ δὲ Γεωρ-
 γάκης εἰς αὐτὰ τὰ λόγια τὸσῶν χαρὰν ἐλάμβανεν,
 ὡς ὅπῃ ἔφαινονταν νὰ μὴν εἶναι πλέον εἰς τὴν γῆν·
 ὅθεν ἀφίνωντας τὰ μέτωρα λέγει τὸν δῆλον. Τζά-
 νιμ! θέλεις μὲ ὑποχρεῶσαι καταπολλὰ ἂν μὲ κάμῃς
 τὸ χατήρι δηλ. νὰ δώσης αὐτὸ τὸ ραβασάκι τ -
 - - ὅμως κρυφίως, ἢ ἂν σὲ δώσῃ τὴν ἀπόκρισιν,
 πάλιν ἐδῶ θέλεις μὲ εὐρεῖ· ὁ δῆλος ἔλαβε τὸ ρα-
 βασάκι βελωμένον, ἢ ἔῤῥυτο ὑποχέσθαι λέγωντας, ὅτι
 θέλεις τὸν διηλύσει, ὅσον ἢμπορεῖ. Ἀφ' ἣ λοιπὸν ἐ-
 πῆρε τὸ ραβασάκι, ἀνεχώρησε κάμνωντάς τε τὸ
 ᾤσιον προσκύνημα ἢ λαμβάνωντας εἰς τὸ χεῖρι ἢ
 φιλοδώρημα ὅχι μικρὸν (ἐπειδὴ μὲ τῆτο οἱ δῆλοι γί-
 νονται ἀποδυμώτεροι)· ἡ κόρη ὅμως ἀπ' ἀντικρῦ ὄλον
 ἔβλεπε, τί ἐγίνετο, ἐπαρτηρῆσε τὰ πάντα, ἂν ἢ
 εἶχε ἢ τὰ μάτιαίτης ὡς παρθένος στυπτά, καδῶς τ'
 Ἐλλάδος τὰ κοράσια εἶναι ἐντροπαλά.

Ἀφ' ἣ λοιπὸν ἡ σιωπὴ εὐδύμησε ἢ ἐχαροποι-
 ησεν ἄρεκα, ἢ ἀρχίζε ἢ ἡ νύκτα νὰ ἔρχεται, ἀρχι-
 σαν νὰ σικωδῆν καὶ νὰ ἀναχωρήσῃν, ἀνεχώρησαν
 ὄλοι, ἡ κόρη δὲ διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὸν - - - μὲ
 ἕνα βλέμμα κρυφίον ἢ ἐρωτικὸν ἔκαμε πῶς τ' ἐξε-
 δηλυκῶδη τὸ λαχρηνιόντης ζωνάρι, ὅθεν ἐσάδη ἢ
 ὑπέκλεψε τὸ βλέμμα, καδῶς ἢ φρότερον. Ἀφ' ἣ δὲ
 ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, ἀνεχώρησε ἢ αὐτὸς μὲ διαφόρας
 ποχασμῶς ἐσοχάζετο ἢ ἐφοβεῖτο δηλ. μὴ παρεπέ-
 σῃ τὸ ραβασάκιτε καὶ τὰ παρόμοια.

Τὸ πρῶτὸ ἐσηκιάθη ὁ δῆλος ἢ εὐρὸν ἀρμόδιον καιρὸν τὸ ὄνεχάρισε λέγωντάς της, κοκωνίτζα· ὁ τζελεπή Γεωργιάκης ἐχθρὸς εἰς τὸν μπαχτζὲ μὲ ἔδωκε τῆτο τὸ ραβασάκι διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσω· αὐτὴ δὲ λαβῶσα με μίαν ἀρρητον χαρὰν τὸ ραβασάκι ἔτρεξεν εἰς τὸν ὀνδά της νὰ τὸ ἀναγνώσῃ· τὸ ραβασάκι λοιπὸν ἦτον τὸ ἀλόλβτον, τὸ ὅποιον εἶχε προετοιμάσει πρὸ ἡμερῶν.

Ἀξιέρασὴ μοι κυρία Ἐλενίτζα!

Τὰ θιληγητρα πῶ ἔχης, ἀγίασημ' φυσικά,
Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα εἶναι ἐλκυστικά.
Δύναται νὰ βιάζῃν κάθε σκληρὴν καρδιά,
Στὸ νὰ δεχθῇ προθύμως βαρύτετην σιλαβιά,
Πρᾶγμα κἀνενα τρόπος δὲν εἶν' ἐναντιωθῆ,
Πῶ μὲ τὸ θιλημά τε νὰ μὴ παραδοθῇ.
Ἐτξὶ κ' ἐγὼ μὲ πρώτην δικήσ' εὐθὺς ματιά,
Τῶ ἔρωτος ἐπῆρα σὸ σῆθος σαῖτιά,
Τζαρὸς ποσῶς δὲν ἦτον νὰ ἐναντιωθῶ,
Μόν' ἔπρεπε νὰ κλίνω ἢ νὰ ἐπιποθῶ,
Γιατ' ἔχεις τρόπος φῶς μὲ, ἢ τζάκια θουμασά,
Καὶ νὲρι ἢ ἀέρας μὲ βτζέτι τεριασά.
Ξύρεις, μεταχειρίζεσαι δεσμὸς ἐρωτικὸς,
Πῶ δύναται καθ' ἑνας, χωρὶς λογαριασμούς;
Καιρὸν ποσῶς δὲν δίδεις, καεὶς νὰ σοχαθῇ,
Κ' εὐθὺς πῶ σὲ κοιτάζει, ἀνάγκη νὰ πιαθῇ.

Ὁ δῆλος της Γ.

Τδ

Τὸ ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὸ ἀνέγνωσε μὲ μεγάλην ἠδονὴν· ὕστερον ἐκάθισε καὶ ἐσοχάζετο τῆτο τὸ φρισατικόν, λέγυσσάκαθ' ἑαυτήν· ἔρωτας αὐτὸ ὅπῃ ἀιδάνομαι βέβαια φέπει νὰ εἶναι, καὶ αὐτὸ ὅπῃ ἀνέγνωσα, ὡσαύτως διὰ ἔρωτα εἶναι λαμμένον, καὶ δὲν χρειάζεται καμμία ἀμφιβολία· ἔρωτας εἰς μίαν κόρην ἀρμόζει, μὰ τί λογῆς; φέπει βέβαια νὰ εἶναι τίμιος καὶ τὸ ἀγαπώμενον ἀποκείμενον· ἐπειδὴ ἂν ὁ ἀγαπῶν μὲ τὸν ἀγαπώμενον δὲν τεριάζει, τότε ὁ ἕνας διὰ αὐτοῦ φέπει νὰ ἀφανισθῇ· ἕνα τίμιον κορίτσι, μία τιμία παρθένος, μία θυγάτηρ ἑνὸς τιμημένα πατρὸς, δὲν φέπει εὐδὺς μόνον εἰς τὴν εὐμορφίαν ἑνὸς νέου νὰ παραδίδεται· εἰς αὐτὸ τὸ βραβασάκι δὲν βλέπω ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνον ἕνα ἔπαινον, αὐτὸς ὁμοῦ δὲν μὲ ὠφελεῖ, ὁ ἔπαινος τ' εὐμορφίας, εἶναι ἔπαινος ἀερώδης, ἐπειδὴ ἡ εὐμορφία σήμερον εἶναι, καὶ αὐριον μία ἀρρώστια τὴν ἀφανίζει, καὶ ἡμπορεῖ ὁ τοιοῦτος ἔπαινος νὰ γυρίσῃ εἰς κατηγορίαν· ἄς ἀναμείνω λοιπὸν, ἄς κρατήσω ὀλίγον τὸν ἔρωτα νὰ ἰδῶ, νὰ καταλάβω, πῶς μὲ ἀγαπᾷ, μόνον γιὰ πῶς ὦραν, ἢ παντοτινὰ, καὶ ἂν καταλάβω πῶς παντοτινὰ, τότε ἰξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς φέπει νὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶπε τὰ εἰρημένα καθ' ἑαυτὴν, τὰ ὅποια ἄμποτε νὰ τὰ ἐντύπωναν ὅλα αἱ ἐλεύθεροι παρθένοι εἰς τὸν νῆντων, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγε πῶς τὴν μητέρα της χωρὶς νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τινὰς τίποτε, ἐκρυψεν εἰς τὸν κόρπον της καὶ τὸ βραβασάκι.

Ὁτζελεπή δὲ Γεωργάκης διὰ ὀκείνον τὸν καιρὸν ὅπῃ ἤκησε τὰ λόγια διὰ τὸν δῆλον, δὲν εἶχεν ἡσυχίαν· τὸ σεργιάνιτε καθ' ἡμέραν ἦτον ὁ μπαχτίζεσ κικριζῶντας ἀπέκρισιν τινὰ διὰ τὸν δῆλον, καθὼς

τόν εἶχε παρυγγέλη· λοιπὸν διὰ νὰ μὴ ᾖ φαίνε-
ται ἡ ὥρα ἡμέρα, καὶ ἡ ἡμέρα χρόνος, εὐγάλε τὸ κα-
λαμάρι τὴ δὲ πὺ τῷ ζωνῆν καὶ ὀκάδισε νὰ συνδέσῃ τι, διὰ
νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς (ἐπειδὴ συνηδίζεν νὰ φορῶν
εἰς τὸ ζωνάρι καλαμάρι) ἦτον δὲ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον
κίόσκι, ὡσάν ὅπῃ τὸ εἶχε πρὸ πολλῶν ὀκλέξαι
διὰ ἀρμόδιον εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν· ἐπειδὴ ἔβλε-
πέ τινας ποῖος ἐμβαινόβγαιεν· (ἀγκαλιὰ καὶ πολλα-
κίς τόσον βαδέως ἦτον βυδισμένοι εἰς τὸν ἔρωτα, ὅ-
πῃ δὲν ἤοδάνετο ἕδς εἰς τὸ κίόσκι ποῖος ἐμβαιεν)
οἱ εἰς τοὺς δὲ ὅπῃ ἐσωώθησαν εἶναι οἱ ἐπόμφοι.

Ὁ ἔρωτας θυμώθη,

Γιὰ νὰ μὲ πολεμήσῃ,

Καὶ ὡπτας τὰ δικάτε

Ἀδύνατα νὰ φθάσῃ

Ἀρχισὶ καὶ ἀρματώθῃ,

Μὲ ὅπλα ἄλλα ξένα,

Εὖρει ἕνα ὠραῖον,

Κ' εὐθὺς τὴν εὐμορφιά τε,

Τὰ δύο καμαρωμένα,

Τάκαμε δύο τόξα,

Καὶ ταῖς ματιὰς ἐκείναις,

Ταῖς ἔχει διὰ βέλη,

Καὶ κιν' ἡ ὠραιότης

Πέτρα μπορεῖ νὰ λιώσῃ,

Μὲ τὴν ἀρματωσίαν,

Ἀντίκρου μὲ κοντοῦει

Κ' ἰσχυρὰ καθάϊς τὸν εἶδα,

Δίχως ἂν ἀντικαλεῖσσω,

σὶ μίνα ἀρματώθῃ.

ὅσοι νὰ μὲ νικήσῃ.

ὅπλα καὶ ἀρματάτα,

νὰ μὲ καταδαμάσῃ.

καλιὰ ἐδυναμώθῃ,

ὅμως δυναμωμένα.

πρόσωπον πολλὰ νέον.

ἔκαμον ἀρματάτα.

φρεῖδι ζωγραφισμένα.

γιὰ νὰ νική μὲ δόξα.

ἡλιακὰς ἀκτίνες,

κτυπᾷ, καὶ δὲν τὸν μέλει.

προσώπῃ ἡ πυρότης,

καρδιά πῶς νὰ μὴ νιώσῃ

ἔρημησε μὲ κακίαν.

καὶ πόλεμοι γυρθεῖ.

δὲν μ' ἔμεινεν ἐλπίδα,

ἀρχισα καὶ προσπίσω.

Κλαίω, θρηῶ μπερδάτη, φιλιῶ τὰ ἄρματάτη,
 Καί γῆν σπλαβιάτη μίνω χωρίς νά τόν προσμίω.

Αὐτὸ λοιπὸν συνέγραψε ἔ ἀρχισε τὰ τὸ τρα-
 γωδῆ, ἔ ἔτζι ἀπέρασεν ὁκείνη ἡ ἡμέρα.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἀρχισε νὰ λυπῆται, ὅπῃ δὲν ἔλαβε κάμμιαν ἀπέκρισιν, τῆτο ὅμως τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἀδύνατον, ἴσως δηλ. δὲν ἠμπόρεσε νὰ χεῖψη διὰ νὰ μὲ σείλη· αὐτῷ ὅμως τῷ ἡμέραν ἀργησε νὰ ὑπάγη εἰς τὸν μπαχτζέν· ἐπειδὴ ὁ πατήρ τῆ τὸν ἐμπόδισε μὲ τὸ νὰ εἶχεν ὁκείνῳ τῷ ἡμέραν φίλης· ἦλθε λοιπὸν εἰς τὸν μπαχτζέ ἔ ἠρώτησεν ὁκείτὸν μπαχτζεβάνον, ἀτ κανέναις τὸν ἐγύρευσε, τότε ἔ ἀπεκρίθηκεν, ὅτι ἕνας δῆλος ἦλθε, ἔ πάλιν ἔφυγε, τίποτες ὅμως δὲν ἠρώτησεν· αὐτὸς δὲ ἔλυπήθη καταπολλὰ· ἐπειδὴ ἐσοχάαθη πῶς αὐτὸν ἐγύρευεν, ὅμως ματαίως· διότι ὁκείνος ὁ δῆλος ἐζητῆσε ὅσο αὐθεντάδες τε καὶ ἐφριπατῶσεν ἀπὸ μπαχτζέ εἰς μπαχτζέ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἴξευρεν εἰς ποῖον μπαχτζέν ὑπῆγαν· μὲ ὅλον τῆτο ὁκεί ὅπῃ ἐσεργιάνιζεν ὁ τζελεπή μας καταβεβυδισμένος εἰς τὸν ἔρωτα ἴδε τριαντάφυλλιαῖς· ὅθεν ἠπλωσε τὸ χέρι τε ἔ ἔκοψεν ἕνα τριαντάφυλλον· κόπτωντας δὲ τὸ τριαντάφυλλον, τὰ ἀγκάδια ὅπῃ τὸ φρικυκλώναν τὸν ὁκέντησαν· ὅθεν εἶπε, βέβαια τῆτο τὸ τριαντάφυλλον ὁμοιάζει μὲ τὸν ἔρωτα, ἔ ἄς καθήσω νὰ ἴδῳ ἂν ἔχη ὅλας τὰς ἰδιότητες ἔ ἔρωτος· ἀρχισε λοιπὸν νὰ σοχάζεται μίαν πῶς μίαν, ἔ τῆ ἀληθεία τὰς εὔρεν· ἔπειτα δὲ ἐυγαλε το καλαμάριτε, ἔ ἠδέλησε νὰ τὰς βάλλη ἔ εἰς σίχας, διὰ νὰ τὰς τραγωδήση· οἱ σίχοι λοιπὸν ὅπῃ ἐσύνησεν ἐπάνω εἰς τὸ τριαντάφυλλον παραβάλλωντάς το μὲ τὸν ἔρωτα, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

Ω' ῥόδον ὠραιότατον τῶν λυθηδίων κορῶνα,
 Σὲ σίνα βλέπω καθαρῶς ἔρωτος εἰκόνα.
 Ἀληθινὰ σωστότατον δίκόν τε ξόμπλι εἶσαι,
 Κάνενα ἀπτά σημετά τε ποσῶς δὲν ὑστερεῖται.
 Τὸν ἔρωτα τὸν ἰσορῆν χαριτωμένον νέον,
 Καὶ σὺ γὰρ ἄθη τὰ λοιπὰ εἶσαι τὸ πλιὸ ὠραιόν.
 Φωτιῶν ὁ ἔρωτας κρατεῖ, καὶ φλογερῆς λαμπάδα,
 Μὰ καὶ ἡ γλυκυῖά σε ἡ θωριὰ ἀεράπτει μὲ πυρῶδα.
 Τὰ φύλλα ἔχει σὰν πτερά, τὰ γράδια ὡσάν βέλη,
 Ω' σὰν αὐτὸν καὶ ἐσὺ κτυπᾷς τίποτε δὲν σὲ μέλει.
 Κι ὅτι λογιῆς τῷ ἔρωτος πληγῆς ὅσοι λαμβάνου
 Μέσα γαῖς τόσαις χάρες τε δὲν ταῖς καταλαμβάνου.
 Ἐτὶ καὶ ἡ εὐδία σε ἡ ἄκρα πῶ σὲ ἐδόθη.
 Κάμνει καθένα ἀγκαθιῶν τὸς πόνας νὰ μὴ πιάθῃ.
 Μὰ πολλὰ περισσότερον γὰρ λιγοχρόνιόν σε,
 Τὸν μωαῖεις ἀπαράλλακτα καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν σου.
 Ἐκεῖ π' ἀνδεῖτε κάτετι, μὲ ταῖς καλαῖς ἐλπίδες
 Ματαινεῖτε καὶ χάνεθε, σβύνεθε σὰν τζιμπλίδες.
 Οὕτως φυτὸν ἔρωτικὸν πῶ ὄλα σε πηγαίνει,
 Καὶ μόνον τὰ τζιμπήματα τῶν ἀγκαθιῶν σε μένει.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ ἐσύνδεσεν, ἄρχισε νὰ τὸ
 τραγωδῆ πολλῶνικ, καὶ τραγωδῶντάς το ἄρχισε νὰ
 βραδιάσῃ· ὅθεν ἐσοχάσθη νὰ ἀνκχωρήσῃ, ὡσάν ὅπῃ
 τῷ νύκτα δὲν ἦτον ἐλπίς πλέον νὰ λάβῃ δῆπὸ κρισιν.

Τῷ ἄλλῳ δὲ ἡμέραν ἐγγῆκεν ὁ τζελεπή μας εἰς
 τὸ πζαρτζή νὰ σεργιανίση, μὲ σκοπὸν νὰ συναπαντή-
 σῃ τὸν δῆλον, ἡ τύχη τε ὁμῶς τὸν ἐδήλευσε καὶ τὸν
 συναπάντησε· κράζωντάς τον δὲ εἰς ἕνα μέρος κρυφόν

άρχισε νά τόν ἐρωτᾷ ἂν ἐχθές εἰς τόν μπαχτζέ τόν ἐγύρευεν; ὁ δὲλος δ' εἶπεν, ὄχι. Ὑπερον δὲ τόν ἐρωτήσῃ πάλιν ἂν ἔδωκε τὸ ραβασάκι τ' - - - τότε δ' εἶπε· ναι, τὸ ἔδωκα τῷ ἄλλῳ ἡμέραν τὸ πρῶν, καὶ αὐτὴ τὸ ἔλαβε μὲ χαρὰν καὶ ἡδονήν, ἀφ' ἧς εἶπα, πῶς ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης μὲ τὸ ἔδωκεν· ὁμοίως δὲ πρὸς τὸν καιρὸν δὲν μὲ εἶπε τίποτε· τότε εὐγάζει καὶ δίδει ἀκόμι ἕνα ραβασάκι, τὸ ὁποῖον τὸ βράδυ τὸ εἶχε συνδέσει, καὶ διὰ νὰ τὸν κάμῃ φοροθυμώτερον τὸν ἔδωκε καὶ εἰς τὸ χέρι τι· τότε ὁ δὲλος δ' ὑποχέσθη, ὅτι πάλιν δέλει τὸ δώσει κρυφίως, καὶ ὅτι ἀπακρισίαν μὲ δώσει δέλω ἔλθῃ εἰς τὸν μπαχτζέ νὰ σὰς εἰπῶ καθὼς μὲ παρηγγείλεται, εἶτα δὲ φοροσκυήσας ἀνεχώρησε.

Πρὸς τὸ γαῖμα ὁ δὲλος εὐρίσκωνται καιρὸν, ἐπειδὴ ὁ πατέρας τ' κόρης ἔλειπεν, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν ὄνδαν καὶ τ' λέγει, Κοκωνίτζα, σήμερον ὁκέῖ ὁπῶ ἐσεργιάνιζεν ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης εἰς τὸ τζαρτζή, μὲ ἐσυναπάντησε καὶ μὲ ἐρωτήσῃ διὰ τί μὲ εὐφραίνῃς καὶ διὰ τὸ ραβασάκι, ὑπερον μὲ ἔδωκεν ἀκόμι ἕνα νὰ τῆς δώσω, καὶ κοιτάζωντας ὁλόγυρά τε νὰ μὴ τὸν ἰδῇ κἀνένας ἀπλωσε τὸ χέριτε καὶ τ' τὸ ἔδωκε, καὶ ἔτσι ἀνεχώρησεν.

Ἡ Κόρη ἔλαβε τὸ ραβασάκι ἁσμένως καὶ ἐαλείσθη εἰς τὸν ὄνδαν τῆς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ἐρασμιωτάτη μοι ψυχὴ μου
Ἐλενίτζα!

Ὁ ὑψηλὸν δένδρον, χρυσὸ κυκαρισσάσι,
Ἀλάκερον μὲ νῆρι, ὄλον χωρὶς κισσέρι.

Τραβᾶ τὸ πρόσωπόν σε	τὸ ὠραιότατόν σε,
Ὡσαύ μαγνήτης σέρνει,	σῆς χεῖράς σε ἢ φέρνει.
Καρδιαῖς ἢ ταῖς δαδάσει,	ἀρπάζει ἢ σκλαβώνει,
Βάζει σὺς ὀρισμὸς σε,	ἢ φίλος ἢ ἐχθρὸς σε.
Τραβᾶς ἢ τὴν καὶ μίμη,	αὐτὴν τὴν σκλαβωμένην
Καρδιὰ τὴν ἰδικήν μου,	σὰ βάσανα πιδί μου.
Γιατὶ τήνε παιδεύεις,	ἢ δὲν τὴν ἰατρεύεις;
Γιατὶ τήνε δαμάζεις;	ἢ τήνε κατασφάζεις;
Μὲ δυνᾶ ἀκτισμέτα,	ἔρωτοκαμωμέτα,
Δύνω κοφτερὰ σπαδάκια,	τὰ τόσιμα φριδάκια.
Κ' ἢ φλόγαις τῶν ματιῶν σου	ἢ τῶν ματοκλαδιῶν σου,
Τήνε κατα φλογίζεις,	ἢ τὴν καταμυρίζεις.
Καὶ μὲ τὴν εὐμορφιάν τος,	βάφει εἰς τὴν θάριάν τος,
Αὐτὴν τὴν φλογισμένην,	καρδιὰ μὲ τὴν σκλαβωμένην.
Στρέψε λοιπὸν πιδί μου,	νὰ γνῶσῃ ἢ πληγὴ μου,
Δὸς μὲ τὴν ἰατριάν μου,	ἢ τὴν παρηγοριάν μου.
Καὶ νὰ μὲ θεραπεύσης,	μὲ λόγον νὰ γιατρεύσης,
Τὸν δῆλον τῆς πῶ ἔχεις,	μὴ τότε κατατρέχεις.
Καὶ ἴω δοκκοτήσω,	νὰ κρυφοπροσκυνήσω,
Τὸ πρόσωπόν σου φῶς μου,	παρηγοριὰ τῷ κόσμῳ.

Ὁ πιστότατός της Γ. Α.

Ἐφ' ἧ λοιπὸν τὸ ἀνέγνωσε ἔ, πάλιν τὸ ἀνέγνωσε δις ἔ, τρίς ἔ, πολλακις, ἄλλω ἰδέαν πλέον ἢ κόρη μας ἔλαβεν. ὁκατάλαβε πῶς δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη τε προσωρινή, ἀλλὰ παντοτινή, καθαρά, ἀληθινή, ἐλικρινής τε ἔ, σαθρά· ὅθεν ἔλεγε ὅν ἑαυτῇ τῶρα ἰξεύρω πῶς φρέπει νὰ φερθῶ, τῶρα ἰξεύρω πῶς

πῶς πρέπει νὰ ἀνταποκριθῶ, τώρα λέγω ἱερώσω
νὰ τὸν ἀνταμείψω· πρέπει τάχατες νὰ προσκυνήσω,
ἢ νὰ ἀντιπροσκυνήσω; νὰ θεωρήσω, ἢ νὰ ἀντιθεω-
ρήσω; νὰ ρίξω βλέμμα, ἢ νὰ λάβω; νὰ κλέψω,
ἢ νὰ υποκλέψω; ὄχι, πρέπει νὰ ἀκολοθήσω τὰ δευ-
τερεῖα εἰς ὅλα, ἂν τύχη καὶ τὸν ἰδῶ, καὶ αὐτὰ κρυ-
φίως· ἐπεὶδὴ πρέπει ἀκόμη νὰ τὸν δοκιμάσω· διότι
ὁ ἔρωτας ὁμοιάζει μὲ τὸ μάλαμα, ὅπῃ ὅσον λαγα-
ρίζεται, τόσο καθαρώτερον καθίςεται, καὶ ὅσον
σάφους δὲν λαμβάνει, τόσο πῦριοςότερον αὐξάνει,
καὶ ὅσον εἶναι σοβαρὸς, τόσο γίνεται καθαρός.

Ἐν καιρὸν ὅπῃ αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο ἐκτύπησεν
ἡ παρακόρη τὴν πόρταν ἔσπινάτης λέγουσα, κοκωνίτζα
ἀνοίξατέ μοι νὰ σᾶς ἐτοιμάσω νὰ πάτε εἰς τὸν μπαχ-
τζέν, ἐπεὶδὴ οἱ ἄλλοι εἶναι ἐτοιμοὶ καὶ σᾶς ἀκαρτεροῦν·
αὐτὴ ἀκέσασα διὰ τὸν μπαχτζέν ἔλαβε με-
γάλλω ἡδονῶν· ἐπεὶδὴ ἐσοχάσθη, ὅτι βέβαια θέλει
ἰδῆ σήμερον τὸν ἐρασμιώτατόν της· ὅθεν ἀνοίξε τὴν
θύραν εὐθὺς καὶ παραχρῆμα ἔγινεν ἐτοιμὴ· ἀφ' ἧ δὲ
ἐτοιμάσθη ὑπήγε πρὸς τὴν μητέρα της, καὶ ἔτσι ἐπι-
βάντες ὅλοι εἰς τὸν χρυσὸν πιαδὸς ἀπέρασαν εἰς
τὰ Ψομαδιὰ εἰς τὸν μπαχτζέν ὅπῃ καὶ πρῶτῆτερα ἦ-
σαν· εὐθὺς δὲ ὅπῃ ἐμβῆκαν εἰς τὸν μπαχτζέν, ἤκα-
σαν μίαν φωνὴν πολλὰ σιγαλιῶν, κανέννας ὁμῶς δὲν
ἐγνώρισε τίνος εἶναι, ἀφ' ἧ δὲ ἐμβῆκαν παρὰ μέσα,
βλέπῃ ἕναν νέον ὅπῃ ὀκάθητο εἰς ἕνα μέρος ἔμπαχ-
τζε ἀντικρύτων καὶ ἐτραγωδῆσεν ἐμπαδῶς τὸ ἐπόμε-
νον τραγῆδι καταβεβυδισμένος εἰς τὰς ἰδέας ἔρω-
τος, καθὼς ἦτον δυνατόν μακρόθεν νὰ συμπαύνη τι-
νάς, ἐπεὶδὴ δὲν εἶδε ὀκατάλαβεν ὅπῃ ἐμβῆκαν· τὸ τρα-
γῆδι δὲ εἶναι αὐτό.

Πικρὰ ἀσπασνάζω, τὰ μῦτια μὲ θρηῖνι,
Παρηγοριὰ δὲν βρίζω, τὰ σπλώγγυά μὲ ποῖνι.
Ἡμέρα σὺν βραδιάσει, κλαγγιάζω μὲ τὸ ἄχ,
Καὶ ὅταν ξημερώσῃ ξυπνῶ πάλιν μὲ βῆχ.
Πάχω ἢ παραδίρω κορτέω νὰ χαθῶ,
Τὸν πόνον μὲ δὲν ξεύρω σὲ ποῖον νὰ πιγευδιῶ.
Σὲ ποῖον νὰ ἐλπίζω πῶ νὰ μὲ λυπηθῆ,
Σ' αὐτὴν μὲ τῆς ἀνάγκης νὰ μὲ παρασαθῆ.
Τὸ θάψος τῆς ζωῆς μὲ σέκει σὲ μιὰ κλωσῆ,
Τύχη νὰ τῆς βοηθήσῃ, ἢ νὰ ἀπελιπισῆ.
Τύχη ἐσὺ αἶθ' εἴλης, κί ἂν ἔχω δοξικό,
Σ' αὐτὰ τὰ βάσανά μὲ εὐρίσκω γυατρικό.
Εἶγώ δὲν σὲ γυρεύω μεγάλα ἢ ποδιά,
Πλέτη, τιμᾶς δὲν θέλω, μήτε ὄμμα καλιά.
Μὰ θέλω τῆς ζωῆς μὲ εὐφρήσῃς νὰ περνώ,
Νὰ μὴ μὲ ὑψηρήσῃς ἐκείνα πῶ ποιά.

Αὐτὸ δὲ τὸ τραγῆδι ἐσάθηκάν ἔ τὸ ἤκασαν ὅλοι
μὲ ἔκασιν, ὅμως δὲν ἴξευραν διὰ ποῖαν εἶναι ἢ Ἐλε-
νίτζα μὰς ὅμως ἴξευρε ἔ ὁ δῶλος, ἢ ὁποῖα ἔλαβε
κάποιαν ἀρρήτον ἠδονὴν εὐθύς ὅπῃ τὸν ἶδε ἔ μάλι-
κα ὅπῃ τὸν ἤκασε νὰ τραγῶδᾶ ὕπερον δὲ ἢ συντροφία
ἀρχισε νὰ ἀφιπατῆ διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον
τῆς τὸν συνειδισμένον, πηγαινάμηλοι δὲ ἀπέρασαι
ἀπ' ἐμφορῶεν ἔ - - - - - , ὁ ὁποῖος ἐσολατζά-
ριζε ἔ ἐθεωρῆσε κρυφίως τὴν - - ὡσαύτως ἔ ἢ - - -
αὐτὸς δὲ ἔλαβε τόλμην ἔ ὑπέκλεψε τὸ ἀφοσκυῖνίμα
ἔ χαίρετήμα, ὡσαύτως ἔ ἢ κόρη ἀντυπέκλεψε ἔ
πόσῳ λοιπὸν σοχάζεσθε ἠδονὴν νὰ ἔλαβεν ἑκάτερον
τὸ μέρος ἀντιἀφοσκυῖνέμηλον, τὴν ἀφίνω εἰς τὸν νῆν ἔ

καθενός να τὴν παραζηση· ἔπειτα δὲ ἀφ' ἧ καὶ οἱ δύο ἀρετὰ κατ' ἴδιαν εὐδύμησων ἠκόρη με τὴν συντροφίαντες, καὶ ὁ φίλος μας με τὴν φαντασίαντες, ἀνεχώρησε κάθε ἓνας εἰς τὸ ἀπῆτιτε με μεγάλην ἠδονὴν καὶ λύπην, με ἠδονὴν μὲν διὰ τὸ ἀμοιβαῖον ἐρωτικὸν βλέμμα, λύπην δὲ διὰ τὸν ξεχωρισμόντων.

Ἔως ἐδῶ λοιπὸν ὁ ἔρωτας μακρόθεν εἶδο ἔχαροποιῖσε, τῶρα ὅμως ἄρχισε νὰ εἶδο ἠδονὴν καὶ πλησιέσερον, ὡς εὐδύς δέλομαι ἐπῆ· ὁ φίλος μας ἔνδεν ἠμπορῆσε πλέον νὰ πηγαῖν εἰς τὸν μπαχτζίε καὶ νὰ κατὰγίνεται εἰς εἶδο ἐρωτικέστε σοχασμῆς· ἐπειδὴ ὁ πατέραςτε τὸν ἐφόρτωσε με κάποιαις ὑποδείσεσιντε, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποχρέωναν ὄλιον χερόν τὴν ἡμέραν εἰς αὐτάς νὰ εὐρίσκηται· τὴν νύκτα ὅμως ὁπῆ ὄπτο αὐτάς ἐλευθερώνετο, ἐκαταγίνεται εἰς τὰς ἐρωτικέστε ἰδέαις, ἐσοχάζετο δηλ. λέγωντας, πῶς νὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἀξίερασόνμοι ὑποκείμενον, πῶς νὰ ὑποκλέψω τὸ βλέμμα, πῶς νὰ θεωρήσω ὀκείνο τὸ ἀξιολάτρευτον ἀφόσωπον, ὀκείνο τὸ ἀγγελικόντης νῆρι, αὐτὰ καὶ τὰ ποικαῖτα ἦσαν αἱ φροντίδες τ' νυκτός· ταῖς πῆρισότεραις δὲ φοραῖς συνέλαφετι καὶ ἐτραγωδῆσε, καὶ με τῆτο ἐπαράσαντε τὸν ἔρωτα εἰς ἧ λόγυτε ἀποδαντικώτερον, καὶ μᾶλλον ἐνεργητικόν· ἀπὸ ὀκείνα δὲ ὁπῆ ἐτραγωδῆσεν εἶναι καὶ τὰ ἀκόλυθα.

Δὲν εἶναι τρόπος ὅταν θέλη,	με τὰ ἰχυρά του βέλη,
Ὁ ἔρωτας νὰ μὴ νικήσῃ	καὶ καρδιαῖς νὰ δοικησῃ.
Ἐχει δύναμιν μεγάλην,	σταῖς σαῖταιςτε δὲν σφάλλει,
Στὸν σκοπὸν τε ἐπιμένει,	ὅσον πῆ ἐπιτυχαίνει.
Δὲν λανθάθηκε ποτέτε,	εἰσὶ κάθε δοικμαῖςτε,
Ὅταν τὴν ἐναντιῖνται,	καὶ ποσῶς δὲν τὸν φοβῆνται
Εἰς τὴν ἀνυποτάξιαν,	βάλλει ὄλην τὴν ἀνδρείααν,

Τὴν ἀπειθεῖαν παιδεύει, σκληρὰ τότε σαιτενεῖ.
 Κάμνει ὄμως κί ἀδικίας, βλέπω κί ἀδικησίαις,
 Ταῖς καρδίαις ὅπως ὀρίζει, μιᾶ λογῆς δὲν ταῖς φλογίζει.
 Ἀλλ' ἀάδῃς ἀρρωθεῖ, μέ ὀρμὴν καταφλογίζει,
 Κι ἄλλαις τὴν ἀρχὴν πληγώνει, μὰ εὐδὺς ἔ ταῖς κρυώνει.
 Ἰσὺν πρέπει νὰ κοιτάξῃ, ταῖς σαίταις νὰ μοιράξῃ,
 Ταῖς αὐταῖς πληγαῖς νὰ δῖνῃ νὰ μήκαλλῃ ἔ νὰ σβύνη.

Αὐτὸ λοιπὸν ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσεν, ἤλθεν ἔ ὁ νή-
 δυμος ὕπνος ἔ τὸν ἐλευθέρωσεν ὅπῃ αἰῶσο εἶσο σο-
 χασμός· τῷ ἄλλῃν δὲ ἡμέραν ἀπέρασε πάλιν εἰς
 τὰς ἰδίας ὑποδέσεις, τὸ δὲ βραδύ ἀρχίτε τὰ συνει-
 δισμένα τε πάλιν, ἐσύνδεσε δηλ. τὸ ἀκόλαστον τρα-
 γῶδι ἔ τὸ ἐτραγωδῆσεν κτ' τὸ μακάμ ἰσφαχάν·

Τὸ κάλλος μὲ ὑπερβολῇ, ἀσφάκτει κί ἀκτινοβολεῖ,
 ἀλύπητα φλογίζει, φθείρει ἔ ἀρρωθεῖ.
 Ρίχνει σαίταις φοβεραῖς, ὀμῶ ἀκτίνες φωτεραιῖς,
 Σὲ σύσασσι μὲ φέρει, τὰ λογικά μῃ πέρει.
 Ἰδῶμ' ἔχει φυσικόν, μὲ κοιταγμα ἐρωτικόν,
 Τὴν ὄψιν νὰ εὐφραίνῃ, κῦσερα νὰ μαραινῃ.
 Ζαλιζομ' ὅσαι θυμηθῶ, τί ἔχω νὰ κατασθῶ,
 Ἀπὸ τὰ τόσα τέρτια, πᾶ βλέπω χερκετία
 Χαρῶν ἔ λύπην ἐν ταύτῃ, μὲ προξενεῖ τὸ φῶς αὐτό.
 Ρίγνῃα πολλὰ μὲ παίζει, γινὰ νὰ μὲ περιπαίξῃ.
 Τ' πόχεσις κιάδαις ψευταῖς, δείχνει μὲ παραῖς ματιαῖς,
 Συγχίζῃ τὸν νῦν μᾶ τὰ τέμνα ἔ παλιῖμα·
 Ἡ γλῶσσά μ' ἄκο δὲν λαλεῖ, μόνον αὐτὸ νὰ προσκαλῇ,
 Μὲ τρέπον ἰδικόν της, ἀρχαῖς τῆς μπεσιετιώτης.

Όλο μὲ πόσον μελωδεῖ, ἤ ἰσφαίωι τραγωδεῖ,
 Ἐπομοίη δὲ ἔχει, σὶ λύπην πάντα τρέχει.

Καὶ τραγωδῶντάς το ἀπεκοιμήθη· εἰς τὴν ὑπὸν τε δὲ ἦλθεν ὁ θεῖος Ὀνειρος, διὰ νὰ εἰπῶ κατ' Ὀμηρον, μαζὺ μὲ μίαν νύμφην λέγωντάς τον, Νεανία αὐτὴ εἶναι ἡ νύμφη ὅπῃ σε προσενηί τὸς τῶν λύπῶν, τὸς τῶν σενοχωρίαν, ἢ τὸς τῶν ἀνητυχίαν; αὐτός δὲ βλέπωντας ἐκείνην ὅπῃ τὸς τῶν ἀφίπαδως ἀγκυρῶσ, ἢ τὸς τῶν ἐπεδυμῶσε νὰ ἰδῆ, ἔλαβε μίαν ὑπὸ βολικῶν χαρὰν ἀποκρινόμενος μὲ μίαν τρομερὰν ὁμίαν ἢ χαροποιῶν φωνῶν, νὰ· λοιπὸν ἔλεγει ὁ θεῖος Ὀνειρος, τῶρα πλέον εἶναι ἐδική σε, ἢ λαβὼν τῶν νύμφην τ' χεῖρὸς ἐνεχείρισεν αὐτῶν τῶν φίλων μας ἢ ἔειπεν ἰδὲ ἔπῃ σοὶ τῶν ἐγχειρίζω διὰ νὰ τελειώσαν ὅλα σε τὰ δέριτῃ, ἢ ὅλοι σε οἱ ἀναξεναγμοί· αὐτός δὲ ἐκεῖ ὅπῃ ἠθέλε νὰ πιάσῃ τῶν νύμφῶν ἀπὸ τὸ χεῖρ, ἢ νὰ προσκυνῆσῃ τὸν θεὸν προσφεροντάς τε χάριτας, ἔξυπνητε χωρὶς νὰ ἰδῆ κινεῖνα· ἄρχισε λοιπὸν νὰ σοχαζήσῃ τον θεῖον Ὀνειρον, τῶν νύμφην, τὰ λόγια, ἢ τὰ παρόμοια, τὰ ἔζηγῶσε, τὰ παρεξηγῶσε, πάντοτε ὅμως τὰ ἐρμῆνευε πῶς ὄφελός τε· ἐφαντάζετο, ὀνειροπολεῖτο διὰ τῶν ὅσα ἡδονικῃ, ὅσα χαροποιῃ, καδῶς οἱ ἐρωμένοι συνηθίζαν· τέλος πάντων ἄρχισαν πάλιν νὰ ἔρχωνται λυπηροὶ λογισμοί, ἢ νὰ τὸν πλακῶνῃν πικροὶ ἀναξεναγμοὶ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐκκεντῃ ὅπῃ ἐπαράσανε, ἢ διὰ νὰ διασκεδάσῃ αὐτῶν τῶν μελαγχολίαν ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλεδον τραγῶδι Σλιβερα κῆ τὸ Μεσῶρι.

Αὔξησαν οἱ ἀναξεναγμοί, τὰ βῶσῃνα ἢ οἱ καῖμοι,
 Περίστυσαν τὰ κάθη, ἡ δύσῃμις μ' ἐχάθη.
 Οἱ πόνοι κάλιν μὲ ὀρμή, σὶ ἰδικόν με τὸ κορμῃ,
Κέ.

Κένεψαν ἢ δὲν βγαίνου,	μόν' πάντα ἐκεῖ μένου.
Αἱ τωρικαῖς αἱ συμφοραῖς,	δὲν εἶναι σὺν ἄλλαις φοραῖς,
Εἶναι κοιδὰ μεγάλαις,	δοῦσαις εἶδα ἄλλαις.
Μὴ πλάκωσαι ἐξαφνικῶ,	μὲ δῖερτα ὑπερβολικῶ.
Θέλειν νὰ μ' ἀρρωτίσεν,	ζωὴν νὰ μὴ μ' ἀρήσεν.
Καὶ νὰ γλυτωίσω λαχταρῶ,	γινὰ νὰ μπορέσω νὰ χαρῶ,
Μὰ τρόποι γινὰ νὰ εὐρω,	τέλειως δὲν ἔξέρω.
Πάχω νὰ ἐλευθερωθῶ,	ἢ ἄποιν ν' ἔξωθῶ,
Μὰ μὲ τὸ θέλημά μου	εἰκόμαι σὴν συλαβιά μου.
Σὲ τῆτο πλῆτοι δοπορῶ,	τζαρὲ κανένα δὲν δωρῶ,
Πᾶντοτε νὰ λυπῶμαι,	τὰ πάθημ' ἀπηγῶμαι.
Μὲ μωσαῖρι θλιβερόν.	εἰς σὲ ἀρμόδιοι κειρῶν,
Δαὶ νὰ ἐγλυτωίξω,	τὴν λύπην νὰ σαθῶ.

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ τραγῆδι ἐδιακρέδατεν ὀλίγον τι τῷ λυπῶντα· ἀφ' ἧ δὲ ἀρχίστην ἡ θεὰ Ἡὼς νὰ τρέχη μινύτρια εἰς εἶδος θεῶς τ' ἡμέρας, ἢ ὁ Ἀπόλλων τὰς χρυσόρειθρας τὰς ἀκτῖνας νὰ ῥίπτῃ, ἢ μεσὺ τὰς νὰ φωτίσῃ εἶδος αὐτῶ ὑποκειμένης ἀνθρώπου, ἢ μετὸ βλέμμα τὴν νὰ εἶδος ζωογονήσῃ, ἢ γέροντι ὁ φίλος μας τ' κλίνῃς, ἢ ἐνδυθεῖς κῆ τὺ γινῶ ἄλλα φορέματα παρὰ τὰ συνειδισμένα ἢ σολιδεῖς ἐπήγεν εἰς τὸν ὄνταν ἔπατρόστα νὰ τὸν βρωτήσῃ τι τὸ ποιητέον τήμερον· ἢ λθε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἢ τὸν ἐρώτητεν, αὐθέντη, τί με προσάξετε σήμερον νὰ κίμω; ὁ πατήρ τε ἀπεκρίθη· σήμερον πρὸς νὰ ὑπάγῃς μαζὺ μετὸν δᾶλλον αὐτὰ τὰ ἄσπρα εἰς τὸν ταρμπχανὴ νὰ τὰ ἀλλάξῃς μετὰ φλωρία, ἢ κέρωντας τὰ φλωρία νὰ τὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Γιακκμῆ, ἢ νὰ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸν μίαν ὑπορὸς σφίω ὅτι τὰ εἶλαβεν· ἀφ' ἧ λοιπὸν ἤκουσεν ὅτι πρὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Γιακκμῆ εἰς τὸν πετρῆν τ' ἐρασμωτάτης τε, τῷ ὁποῖαν δὲν εἶδεν ἔως

τρεις εβδομάδας ηδάνθη μίαν χαράν κ' ηδονήν υπε-
 βολικήν, κ' λαμβάνοντας ο δαλος τα άσπρα έτρε-
 ξαν με ξεχωριστήν προσομίαν εις τον ταρπαχανάν κ'
 έδωκε τα άσπρα, όμως έωφειπε να άργήσῃ εως μίαν
 ώραν· επειδή οικείνος όπῃ έωφειπε να ε δώσῃ τα
 φλωρία ήτον εμψιδευμένος με κάτι λογαριασμός· ο-
 δει ανάγκη ήτον να άκαρτερέσῃ, υστερον δε λαβών
 υπ' αυτα τῶν τόσων σέμμαν τῆ φλωρίων, όσῶν έκαμ-
 ναν τα άσπρα τα ανεχώρησεν· έτρεχεν ην εις τῶν
 στραταν ώταν πτηγόν, όπῃ εφαινετο ότι δεν κῆριπα-
 τει, άλλα πετα, εφασε τέλος πάντων εις τό σῆτι,
 κ' απο ε να κρέξῃ τῶν θυραν να ε ανοίξῃν εσυλ-
 λογίζετο διάφορα παύγματα πῶ ερωτος· ελεγε
 κατ' εαυτον, αν ευρω τῶν - - - τι ωφειπει να κά-
 μω, αν ενω ο πατερας της δεν τολμῶ βέβαια να ο-
 μιλήσω, ατε κρυφίως να προσκυνήσω· αχ! αμπο-
 τε να ήτον η κόρη μόνη, αμποτε να ελειπεν ο πα-
 τερας της, δια να ηδελα ημπορέσει εκ σώματος να
 τῶν φανερώσω τό πάδος με, τα τέρτιά με, εδου σεναγ-
 μές με· κ' ίσως με λυπηθῆ, ίσως με πονέσει· λοι-
 πόν τι σεκωμα, ας κρέξω τῶν πόρταν, δια να ιδῶ
 τῶν τύχῶν με, ίσως τό χθεσινόν όνειρον πληρωθῆ·
 ταυτα λοιπόν συλλογιόδεις όκτύπησε τῶν θυραν κ'
 ελθῶσα η δαλη ε ανοίξε λέγῶσα τι όρίζετε αυθέν-
 τα; Ο τζελεπι Γιακμής, είναι εις τό σῆτι;
 εις τό σῆτι, αυθέντη, δεν είναι, όμως όρίστε μέσα κ'
 ειδως ερχεται· επειδη ετζι παρήγγειλεν, αν δεν εχετε
 κάμμιν βικσιλῶν δαλειαν· αυτος δε υπήκουσεν εις τα
 λόγια τ' δαλης, η οποια τον ωδήγησεν εως εις τῶν
 σάλαν κ' τον ειπεν, όρίστε καθήσατε ολίγον όσον
 να ελθῆ· κ' αυτος μεν οκάθησε με τα μάτια σκυπ-
 τα, η δαλη δε ανεχώρησεν· οικει δε όπῃ οκάθετο με
 τα όμμάτια σκυπτα κ' γῆς, να κ' άκῆει τῶν άλλῶν
 πόρταν από τα δεξια να ανοίγῃ, σηκώνει τα μάτια

τε & βλέπει ὅτι ἐμβάνει σκεῖνη, τὴν ὁποίαν ἐπο-
δῆσε τόσον καιρὸν νὰ ἰδῆ· βλέπωντας λοιπὸν ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον ἔμειναν & οἱ δύο ἄφωνοι εἰς πολλὴν ὥραν,
& ἄλλω τόσῳ εὐμορφάαν ἔλαβον ὑπὸ σκεῖνῳ τὴν
κοκκινάαν, ὅπῃ εἶδο ἐπιμυκλώσε τὸ πρόσωπον, ἡ
ὁποία ἐπιδέρχεται ὑπὸ τὴν μεγάλῳ ἰστροπῳ με
τὸ νὰ ἦτον πρῶτη φορά ὅπῃ ἔτυχε νὰ ἔλθῃν τόσον
συμμὰ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· ὑπερον δὲ ὑπὸ τὴν πολ-
λῳ σιωπῳ ἀρχισεν ὁ τζελεπή με νὰ ὀμιλῆ, (ἐ-
πειδὴ πάντοτε οἱ ἄνδρες εἶναι τολμηρότεροι ὑπὸ τὰς
γυναικας) λέγωντας, κυρία, ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι
διὰ ἐμένα ἡ πλέον εὐτυχесаτή· ἐπειδὴ ἀξιόδικα
νὰ ἰδῶ τὸ ἀξιολάτρευτότης πρόσωπον πλησίον, &
νὰ ὀμιλήσω, δὲν ἰξεύρω τῆ ἀληθεία εἰς τὸ ὄνειρόν με
σὰς βλέπω, ὡσάν ἐφες, ἡ ἡ φαντασία με εἶναι
τόσον ζωηρά & σὰς παρασάει αἰσθητῳ, ἡ τῳ ὄν-
τι σὰς βλέπω· σκεῖνα τὰ μέσα, ὅπῃ με ἔκαμν νὰ
σὰς σεριθῶ, αὐτὰ τὰ ἴδια πάλιν ἔγιναν ἀφορμὴ εἰς
τὸ νὰ σὰς ἰδῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· σὰς παρα-
καλῶ κυρία νὰ μὴ σὰς βαρυφανῆ ὅπῃ αὐθαδικῳ τό-
σον εἰς τὴν ὀμιλίαν με· ἡ δελε βέβαια με συμπαθήσει ἂν
ἦτον δυνατὸν νὰ ἐβλέπεταν τὴν καρδίαν με, παρακα-
λῶ συγχωρήσατέ με ἂν τολμήσω νὰ σὰς ἐρωτήσω
σκεῖνο, τὸ ὁποῖον & χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῶ ἄνευ
ἀμφιβολίας τὸ καταλαμβάνετε - - - ἂχ κυρία με
ἔτε ἡμπορῶ νὰ τὸ σκεφθῶ σκεῖνο, ὅπῃ αὐθάνομαι
ἔτε λόγια ἡμπορῶ νὰ εὐρῶ πρὸς σφῆ· κυρία με πολ-
λὰ αὐθαδιάζω κτῆ πρῶτῳ φοράν, τὸ ὁποῖον δὲν ἐ-
σφεπεν, ὅμως ποῖος ἰξεύρει ἂν ὀγλίγωρα πάλιν
δεθῶ λάβῃ παρομοίαν καλῳ τύχῳ· αὐτὴ εἶναι
ἡ αἰτία ὅπῃ με κάμνει τόσον ἰστροπῳ, τόσον τολμη-
ρόν & αὐθάδῳ· φανερώσατέ μοι λοιπὸν με ἕναν λό-
γον, με ἕνα νῦμα σκεῖνο ὅπῃ τόσον καιρὸν ἀκαρτερῳ
νὰ ἀκῶσω διὰ χαρῆς, ἀξιῶσατε δεῖ με τὸν πιό-
τα-

φατόντης διά πάντα δῆλον ἀποκρίσεως, διά τὰ ὑπερέψη εὐτυχέσατος· μὴ τὸν ἀφήσετε παραπονεμένον, μὴ μεταχειρηθῆτε τὴν ἄρσεναν, ὅπῃ ἐπάνω τῆ ἔχετε τόσον σκληρά· εἶναι ὑποκείμενος θεληματικῶς εἰς τὴν ἄρσεναν σας, καὶ τὸ ἔχει διά μεγάλην τὴν εὐτυχίαν τὸ νὰ εἶναι πάντοτε, καὶ τὸ νὰ λέγηται ἐδικός σας, τὸ νομίζει ἀκρόν τῆ ἀγαθόν - - -

Σὰς ἀφίνω λοιπὸν νὰ σοχαθῆτε πόσω ἐνέργειαν ἔκαμαν εἰς τὴν ψυχῶν τὴν κόρησ αὐτὰ τὰ λόγια νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ οὐκείνον τὸν ὁποῖον τόσον ὑπερβολικὰ ἀγαπήσῃ, καὶ ὅποια ἢ εἰκὼν ἦτον ἐντετυπωμένη μέσα εἰς τὴν καρδίαν της ἀδιαλείπτως, καὶ ὅπως συνέβησε κάτῃ ἐγγυμῶ νὰ τὸν ἰδῇ! ἔσπεπε βέβαια μία σκληροτέρα τὴ πέτρασ καρδία νὰ ἀπαλωθῇ, πόσω μάλλον αὐτῆσ, ὅπῃ ἦδη φροδιετέθη ἀπὸ τὸν ἔρωτα, καὶ ἠλλοιώθη· ἢ μεταβολὴ ὅμως τὴ καρδίας της ἔδειχνε μίαν ἡδονικὴν σύγχυσιν τὴ ψυχῆσ της· ὅσα γὰρ ὅπως συνέβησε νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆ τὰ ἠκυσεν. ὕστερον δὲ ἀνοίξε τὸ δακτυλιδένιον της σῶμα λέγουσα· ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπῃ ἠξιώθηκα νὰ σὰς ἰδῶ εἰς τὸν μπαχτζέν ἄλλω ἡδονικωτέραν, ἄλλω γλυκυτέραν, καὶ ἄλλω, ἡσυχωτέραν ὥραν δὲν ἀπῆλαυσα ἀπὸ τέτιω, αὐθάνομα ὅμως κάποιαν σύγχυσιν μὲν ἰξέρουσα τὴ νὰ ἀποφασίσω· ἀν ἦτον εἰς τὸ χέρι μου, ἠθελα ὀνομαθῆ εὐτυχέσατι νὰ εἶμαι ἐδ - - - ὅμως ἰξέρετε, ὅτι εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν ἀναφέρονται καὶ οἱ μεγαλύτεροι, ὅσον ἀπὸ μέρεσ μου πλέον ἀπεφ. - - - μὲ ἀδικᾶτε δὲ καταπολλὰ ὀνομάζωντάσ με σκληράν, εἰς καιρὸν ὅπῃ τῆσ εἶναι γνωσθὸν ὅτι δὲν ἰξέρω πῶ ἢ ἢμπορεῖ νὰ καταντήσῃ ἢ ὑπόθεσισ, καὶ ὕστερον νὰ δημοσιωθῇ μία ἀνταπόκρισισ ἐρωτικῆ, πόσω βλάβω ἠθελε μὲ φέρῃ. ἦτον ἀρκετὸν νὰ καταλάβητε τὴν γνώμω μου ἀπὸ μόνον τῆτο, ὅτι ἐδέχθηκα τὰ βαβαισά

σιά σας, ἔξερρον σᾶς ἀντεπροσκύνησα εἰς τὸν μπαχ-
τζέν· αὐτὰ ὅπῃ σᾶς εἶπα εἶναι ἀρκετὰ, μὲ φαίνεται,
εἰς τὸ νὰ καταλάβετε ἔξ τὰ ὀπίλοιπα· ἔξ παράνω
νὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν ἡμπορῶ, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ὥ-
ρα ἔξ νὰ ἔλθῃ ὁ πατήρ μου, ἔξ φοβῶμαι νὰ μὴ ἔλθῃ ἔξ
μᾶς εὐρὴ ἐδῶ μόνος· ὁ δὲν ἔχετε ὑγείαν - - ἔχετε
ὑγείαν ψυχ. - - - - ἔξ ἄνδρ. - - - -

Αὐτὰ εἶπε ἔξ προσκυνήσασα ἀνεχώρησε· ἀνοί-
γωντας δὲ τῷ Σύραν ἔξ ἀρισερῶν ὑπέκλεψε πάλιν
ἓνα βλέμμα ἐρωτικὸν ἔξ ἡδονικόν, ἔξ ἕτως ἀνεχώ-
ρησε γεμάτη ἀπὸ χαράντε ἔξ ἡδονῶν. Πόσῳ λοιπὸν
χαρὰν ἔλαβεν ὁ τζελεπή μας ὑσερα ἀπὸ μίαν τοι-
αύτῳ ὀμιλίαν, κάδε ἓνας ἡμπορεῖ νὰ σοχαυθῆ· ἡ
καρδιά τε ἡδάνετο κάδε ἡδονικῶν μεταβολῶν ἔξ
ἀλλοίωσιν, καδῶς ἡ τ φαντασίας παράσασι τῷ
διέδετε· ἔξ ὅκει ὅπῃ ἀπελάμβανεν αὐτῷ τῷ ἡδονικῶν
ἀλλοίωσιν εἰς τῷ καρδίαν τε, νὰ ἔξ ἔρχεται ὁ τζελε-
πή Γιακχιμῆς· ὁ δὲν σηκωθεῖς τὸν ἐπροσκύνησε
λέγωντάς τον, εὐχρησάτε, ὁ πατήρ μου τῷ σέλλει
αὐτὰ τὰ φλωρία κῆ τῷ ὑπόχρεσίν τε, ἔξ παρακα-
λεῖ νὰ μὲ δώσετε ὑπογραφῶν, ὅτι τὰ ἐλάβεταν·
ὁ Γιακχιμῆς ἔλαβε τὰ ἄσπρα· ἔπειτα δὲ δίδωντάς τον
τῷ ὑπογραφῶν κῆ τὸ συνειδισμένον τὸν ἐρωτᾶ λέ-
γωντας ἵός ἔξ κύρ Ἀντωνάκη εἶσαι; νὰ αὐδέντη ἀ-
πεκρίθη· μὲ φαίνεται, ἔξ εἶπεν, ὅτι ταῖς ἀπερασμέ-
ναις σᾶς εἶδα εἰς τὰ Ψομμαδιά, ἔξ δὲν ἴξευρα, ὅτι
εἶδα ἵός ἔξ τζελεπή Ἀντωνάκη; νὰ, ἔξ εἶπεν, ἐγὼ
ἡμην· χαίρομαι λοιπὸν χαίρομαι· τῶρα ἡμπορεῖτε
νὰ ἐπέχητε τὸν τόπον ἔξ πατρός σας· αὐτός δὲ προ-
σκυνήσας καὶ εὐχαρισήσας ἀνεχώρησε μὲ τρόπον
πολλὰ πολιτικόν· φδάνωντας δὲ εἰς τὸ σῆτι ἐνε-
χείρησε ἔξ πατρός τε τῷ ὑπογραφῶν λέγωντάς τον,
εὐδέντη ἀργήσα ὑπερτὸ πρέπον· μὲ τὸ νὰ ἔπρεπε

ἔς εἰς τὸν παραπλανᾶ νὰ καρτερέσω, ἔς εἰς τὸ σπῆ-
τι ἔ τζελεπὴ Γιακκμή· ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆ-
τι. Ἀρεῖνα, ἔ λέγει, δὲν βλάπτει· ἄς ὑπάγωμην
δὲ νὰ γευθῶμην, ἐπειδὴ εἶναι ὦρα ἔ γεύματος.

Ἀφ' ἧ λοιπὸν ἐγευματίσαν ἀνεχώρησεν ὁ πα-
τήρ τε χωρὶς νὰ ἔ παραγγεῖλῃ τίποτες, αὐτὸς δὲ
ἐκλείσθη εἰς τὸν ὄνατῃ ἔ ἄρχισε νὰ σοχαζέται ὅλα
ἐκεῖνα ὅπῃ ἤκυσεν· εὐφραίνονταν λοιπὸν διαφόρως μὲ
ἑστὸ σοχασμῆς τε λέγωντας ὅτι τὸ ὄνειρον ὅπῃ εἶ-
δα τῷ ἀσφασμένῳ νύκτα κληθεῖναι· ὑπερὸν δὲ διὰ
νὰ ἠδύνη ἔ νὰ χαροποιήσῃ τῷ φαντασίαν τε ὠφισό-
τερον ἔ νὰ τῷ κατασήσῃ ζωηροτέραν ἄρχισε νὰ
τραγωδῇ τὸ ἀκόλαστον τραγῶδι κτ' τὸ μακάμι μοχα-
γέρι πολλὰ ἠδονικὰ, σιγανὰ, ἔ ἐρωτικά.

Ποτὲ κανεὶς ἄς μὴ εἰπῇ,	πῶς πάντοτε θὰ τὸν λυπῇ,
Κι ὅλο θὰ τὸν παιδεύῃ,	ὅ,τι κὶ ἂν τὸν συτέβῃ.
Ἐκεὶ τινὰς πῶ δὲν θαῖρετ,	μητὲ ἐλπίζει νὰ χαρῇ,
Ἀ' κοληθεὶ νὰ γίνῃ,	αἰτία νὰ εὐφραίνῃ.
Πολλὰς φορὰς σὲ βυθισμῶν,	τῆς λύπης ἔ συλλογισμῶν,
Καιροὶ ποσῶς δὲν χάσει,	κ' εὐδὺς ἢ τύχη φθάσει.
Καθὼς ἔ κ' τὸ παρὸν,	μὲ πρόσωπὸν τῆς Παρὸν,
Ἀ' πὸ βασίανσι πληθὸς,	μ' εὐγαλε κὶ ἀπὸ βῆθος.
Καὶ εἰς καιρὸν ἀπέλπισμῶ,	ἔ φοβερῆ ἀφανισμῶ.
Θέλησε νὰ γελᾷσῃ,	κι ὅλα αὐτὰ νὰ παύσῃ.
Γιατὶ ποτὲ δὲν ἠμπορεῖν,	τὰ πράγματα νὰ προχωρεῖν,
Μὲ ἰσαρτίσι δρέμον,	εἴς φύσεως τὸν νόμον.
Ἦ νύκτα λάμψῃ καρτερεῖ,	γαλήνην οἰκαλοὶ καιροὶ.
Καὶ ὁ χειμῶνας φέρι	ἄνοιξιν καλοκαιρι.

Ἔχει λατὸν μεταβολή, κ' ἡλύπη εἰς χερῶν πολὺ,
Κι ὡς μὴ μικροψυχίῃ, τῆς ὡς δυσυχίῃ.

Πρὸς τὸ βράδι ὁκεί ὅπῃ ὁκάθετο εἰς τὸν ὄνδαν τῆ
ἄρχισε νὰ τραγωδῆ ἄλλο τραγῶδι, ὅσον νὰ ἔλθῃ
ὁ πατέρας τῆ, τὸ τραγῶδι δὲ ἦτον τὸ ἐπόμενον.

Μὲ βιβκιάει ἀρετὰ,	τὸ φῶς μὲ πῶς δὲν μ' ἀπατᾷ,
Δίδει πληροφορίας,	στὴν πρώτην ἀπορίας.
Δὲν εἰσέρει νᾶχω διασγμῆς,	φόβος ἢ ἀναστασγμῆς,
Μόνοι νὰ ἔχω πῆσι,	τὸ πῶς ἐκαταπέιγῃ.
Εἶμαι μὲ λέγει σαθερόν,	πάντοτε σὲ κάθε κειρόν,
Καὶ πῆσον δὲν γυρίζει,	μῆτε μετασγμῆζει.
Σίγα βαθμὸν καττοπῆ,	θα εἶκη ὄλο μὲ μῆτῆ.
Δὲν δίδει νὰ μ' ἀφήσῃ,	μῆτε νὰ μ' ἀθετήσῃ.
Τίτοιες ὑπόχρεσις πολλὰς,	ἢ θανμασγμῆς ὑπερβολὰς,
Ταξίματα μεγάλα,	ἀκόσῃ πολλὰ κλάδα.
Πλὴν δὲν ἰξεύρ ὡ εἶν αὐτὰ,	ἀληθινὰ, ἢ χωρατὰ,
Ἰσως νὰ εἶν τεκτίρει,	μὲ εἶν χέσσι ταμπῆρει.
Μὰ τῆτο ὡ τὸ σρχαδῆς,	ἀκολουθεῖ νὰ γελαθῆς,
Τὸ φῶς μὲ πῶ τεργιάζει,	ψεύματα νὰ μὲ τάξῃ.
Μὲ φαίνεται νὰ μὴ λαλῆ,	μὲ ὄσλον ἢ ὑπερβολῆ,
Αἰδὰ μὲ τὰ σωσάτῆ,	κῆ τὰ λακιδιῶτα.

Ἐπειτα δὲ ἦλθεν ὁ πατέρας τῆ ἔτι ἀπέ-
ρισαν ὁκείνῳ τῆ νύχταν εἰς διαφόρῃς ὀμιλίαις πῆ
τῆ ὑποδέσεώντων· ἐπάνω εἰς τῆ ὀμιλίαν, ὅπῃ ἔ-
κιναν ἐπαρατηρήσεν ὁ πατέρας τῆ, ὅτι εἶναι συγ-
χυσμένοι· ἐπειδὴ ὀμιλᾷσε ἢ ἐσέκετο συλλογιζό-
μηρος, ἢ ἐφαίνονταν ὡσανὺ τραυμένοι· τὸ ὁκατάλα-

βεν ὅτι εἶναι σύγχυσις ἐρωτικῆ ἀκόμι καὶ ὑπὸ ἐντρα-
γαδί σπῆ ἐρωτικῶν ἐτραγωδιῶν, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀκά-
σει ὅταν ἔμβαινε τὸ βράδι· δὲν δ' εἶπεν ὁμῶς τίποτε·
τῷ ἄλλῳ δὲ ἡμέραν μετὰ τὸ γεῦμα ἀρχισεν ὁ πα-
τήρ τε καὶ τὸν φαρμακὸν διὰ τὴν καταλάβη τῷ γνώ-
μῳ τε· δ' λέγει λοιπὸν· πότον ἤθελα εἶμαι εὐχα-
ριστιμὸς, Γεωργάκη, ἂν σὲ ἔβλεπα δεδεμένον μετὰ τὸν
δοτμὸν τῆ ὑπανδρείας, ἐπειδὴ τώρα ἔφθασες πλέον
εἰς μίαν ἡλικίαν, ἢ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ κλίνῃ καὶ εἰς
καλὰ, καὶ εἰς κακὰ, ἢ ὑπανδρεία δὲ εἰς αὐτῷ εἶναι ἓνα
μεσον ἀσφαλές αὐτον, καὶ ἓνα ἐμπόδιον ὄλων τῆσ ὀφί-
τῆσ καὶ κακῶσ ἀποτελεσμάτων αὐτῆσ ὡς τῆσ αὐ-
τῆ ἡσυχάζει καὶ καταπαύει τὸν νῦν τῆσ ἀνδρῶπων καὶ
μάλις τῆσ νέων, εἰς τὸ νὰ καταγίνωνται εἰς τὰς ὑ-
ποθέσεις των, καδῶς ὡρέπει· καταστάνει τὸν ἀνδρῶπον
τίμιον εἰς κάδε συνναξροφίῳ καὶ ἀνύποκτον, καὶ εἰς
τὰς δελεύσεις πισόν· ἀγαπᾶσα λοιπὸν ζῶντας νὰ
σε ἰδῶ, καδῶς ἐπεδυμῶ, καὶ ὑσερον νὰ ὑποδάνω εὐχα-
ριστιμὸς.

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης
ἄντας ἀσυνήδιστος ἐντραπὴ καὶ ἐροδοκοκκίνησε σκύπ-
τωντας τὰ μάτια καὶ γῆς, χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτε·
τότε πάλιν ὁ πατήρ τε τὸν ἐρωτᾷ· ἴσως Γεωργάκη
αὐτῆ ἡ γνώμη, ὅτῃ σὲ ἐφανερωτα δὲν σὲ ἀρῆσει;
πέε με λοιπὸν καὶ σὺ τῷ γνώμῳ σα νὰ ἰδῶ· ἐγὼ εἶ-
μαι πατήρ τε· ἐγὼ εἶμαι γονεὺς, καὶ ὡρέπει νὰ ὀπ-
μεληθῶ διὰ τῷ εὐτυχίαν σα, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν φρον-
τίσω, ποῖος θελεῖ φροντίσει; καὶ μάλις τώρα ὅτῃ
μερικοὶ μᾶ ἐπρόβαλλον ἐν καλὸν μέρος, ὅτῃ ἓνα τί-
μιον σπῆτι καὶ καδῶς ἐγὼ ἐπεδυμῶσα; εἰς αὐτὰ τὰ
ὑσερινὰ λόγια ἐφάνηκε συγχισμένος ὀλίγον, καὶ
ἴδεν ὁ πατήρ τε, ὅτι ἡ σφῶτι τε ὀφίς ἡλλαιώθη·
διὰ νὰ μὴ δῶσῃ δὲ νὰ καταλάβη τίποτε ὁ πατήρ

τε, ἔξ διὰ τὴν μὴ τὸν παροργίσῃ μὲ τῷ σιωπῶν· ἔ
ἀπεκρίθη λέγωντας, φίλτατέ μοι πάτερ, ἤδελα βέ-
βαια νομιοῦν ἕνα τέρας τ' φύσεως, ἀνίστως δὲν ἤδε-
λα ὀπιμελιθῆν εἰς ἕνα τοῖτον πατέρα τὰ κάμω κε-
χαρισμένα· ἤδελα λέγω εἶμαι τὸ πλέον ἀχαρίζον
ζῶον, ἂν ἤδελα ἀντειπῆ εἰς ὀκεινῶ τῷ γνωμῶν ἔ
πατρός μου, ἡ ὁποία ὀποβλέπει εἰς τῷ εὐτυχίαν μου,
ἔ εἰ, τῷ εὐχαρίστητι αὐτῷ· ἀγαπῶσα ὀμως τὰ ἰ-
ξεύω αὐτὸ τὸ σῆτι, ὀπῶ μὲ ὀφοβάλλετε, ἔ ἂν εἶναι
ὀκεινο ὀπῶ εἶ - - - βέβαια δὲν ἤδελα ὀναντιωθῆ·
ἔδῶ λοιπὸν ἐφάνη ὀ ἔρωτας ἔ φίλων μας, ἔδῶ ὀκατά-
λαβεν ὀ πατήρ τε, ὀτι εἶναι ἔρωμένος, ἔ ὀκεινο ὀπῶ
αὐτὸς δὲν ἀπέσωσε, τὸ ἀπέσωσεν ὀ πατήρ εἰς τῷ
ἔρώτησιν λέγωντας· ἔ ποῖον εἶναι ὀκεινο τὸ σῆτι,
Γεωργάκη, ὀπῶ ἐσὺ ἐπεδυμῆσες; φανέρωσον μοι,
πῶ ἰξεύεις, ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὀπῶ μὲ εἶχον ὀφο-
βάλλῃ μερικοὶ μου φίλοι; τὸ σῆτι, αὐθέντη, εἶναι ὀκεινο,
ὀπῶ σήμερον ἤμην· τὸ ποῖον; ἴσως ἔ τζελεπῆ Για-
κημῆ; τὰ αὐθέντη· πίστευτὸν με, ἔ λέγει ὀ πα-
τήρ τε, καλλιώτερον ἔ τιμιώτερον σῆτι ἔτε ἐγὼ
δὲν ἤδελα σὲ ὀκαλέξει, ἔ δὲν ὀμφιβάλλω, ὀτι εἶναι τὸ
αὐτὸ ὀπῶ ἔ οἱ φίλοι μου ἐφοβάλλον, λοιπὸν μῆνε
ἡσυχος ἐν ὀσω τὰ ὀξετᾶξω ἐγὼ με τρόπον, ἔ τὰ
μάδῶ ἂν ἔ αὐτοὶ εἶναι ἔττι εὐχαριστιμένοι, καδῶς
ἡμεῖς· αὐτὰ λοιπὸν ὀμίλησαν οἱ δύο, ἔ ἔπειτα ὀ
πατήρ συκωδεῖς ἀνεχώρησε διωρίζωντας τὸν τζελε-
πῆ μας τὰ μῆνη εἰς τὸ σῆτι διὰ τὰ καψῆ, δύο κα-
φαι, ὀπῶ ἔωρεπε μὲ τὸ μετζίλι τὰ καλῶν.

Αἶς ἀφῆσωμεν λοιπὸν τῶρα τὸν ἱὸν μὲ τὸν πα-
τέρα, ἔ αἶς ἔλθωμεν εἰς τῷ κόρῳ μὲ τῷ μητέρα·
ἡ Ἐλενίτζα μας τὸίνω ὀπῶ ὀκεινῶ τῷ ὀραν, ὀπῶ
ὀμίλησε μὲ τὸν τζελεπῆ ἄρχισε τὰ αὐθάνετα εἶναι ἔ-
ρωτα ὀπῶ βολικόν, μίαν ἐνοχωρίαν τόσον μεγάλῳ,
ὀπῶ

ὅπως ὁποῖος τὴν ἔβλεπεν, ἔαφεπε νὰ σοχαδῆ ὅτι ἔπαθε τι· εἰς τὸ γυνῆμα δὲ νὰ φάγη δὲν ἠμποροῦσεν, ἐπειδὴ ἦτον ὅλη μέσα εἰς τὰς φαντασίας ἔρωτος, ὅλη εἰς εἶδη σοχασμῶν, καὶ εἰς τὰς ἐφευρέσεις τῶν μέσων, δι' ὧν ἠμποροῦσε νὰ ἀπολαύσῃ σκένον, ὁ ὁποῖος τ' ἐπιφοξενῶσε τὸς ἰω γλυκεῖαν συγχυσίν· ὁ πατέρας της τὴν ἔλεγε, φάγε Ἐλενίτζα, διατί δὲν τρώγεις; τί ἔχεις; ἴσως δὲν ἠμπορεῖς τίποτε; πές με δια νὰ κράξω μὲ τὸν ἰατρόν· αὐτὴ μόνον εἶπεν, ὅτι ὄρεξιν δὲν ἔχει· ὑπερον ἐπιφοξάξεν ὁ πατέρας της νὰ τὴν βράσῃ ἕναν καφέ, καὶ ἔττι ἀνεχώρησε. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν βλέπει ἡ μητέρα τὴν κόρην ἀκόμι πρῖοςότερον συγχυσμένην καὶ λυπημένην· ὅθεν ἐπαραινῆθη νὰ τὴν ἐξετάξῃ διαφόρως καὶ μόνας λεγούσα, Ἐλενίτζα! εἰπέ με, τί σε ἠκολούθησεν, ὅπως εἶσαι τὸσον συγχυσμένη, τί σε ἐλύπησεν; εἰπέ με θυγάτερ μου, ποῖα εἶναι ἡ αἰτία ὅπως εὗρίσκεσαι ἐχθρὸς καὶ σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Σὲ λείπει κανένα φάρμακον, ἢ σε λείπει κανένα ζευγάρι σκληραξίκα, ἢ κανένα νέον σαρίκι; εἰς αὐτὴν δὲ ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὡς τὸ ἕδεν, ἢ τα εἶχεν, ἢ δὲν τα εἶχε, καθὼς καὶ εἰς καθὲ φρέσμιον κορίτζι, με ὅλον ὅπως δὲν τὴν ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὰ τίποτε, αὐτὴν ὁμως τὴν ἔλειπεν ὁ τζελεπή μας, καὶ ἡ μητέρα της δὲν τὸ ἐκατάλαβεν· ὅθεν καὶ ἀποκρίσιν δὲν ἔλαβεν· ὑπερον δὲ πάλιν τὴν ἠρώτησεν, αὐτὴ ὁμως ἀποκρίσιν καμμίαν δὲν ἔδωκεν. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ ἔρωτος δια νὰ μὴ τὴν ἐνοχλῶν μετὰς ἐρωτήσεις, καὶ δια νὰ μὴν ὑποπτευθῆν τίποτε, ἠδελήσεν νὰ φάγη ὀλίγον, καὶ νὰ ἀμιλήσῃ καὶ τὸ συνειδισμένου της, καὶ ἔττι ἀπέκρυψε τὸ πάθος της, εἶδη συλλογισμῶν ὁμως εἶδη βλαδῆς ἔρωτος με εἶδη ὁποῖος ἦτον ἀφικυλωμένη, δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἶδη ἀποσκεπάσῃ· ἐπειδὴ φανερά εἶδη ἔδειχεν τὸ μεταβαλλόμενον τε καὶ ἀλλοιωμένον πρόσωπόν της.

Τὸ ψάγμα λοιπὸν δὲν ἄργησε νὰ γνωριθῆ, καὶ τὸ πάθος τῆ κόρης νὰ ἰατρευθῆ· ἐπειδὴ τὴν ἄλλῃ ἡμέραν ἀνταμώθηκαν οἱ δύο πατέρες καὶ ἀρχίσαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτωρα νὰ κάμνῃ καὶ σπυδαῖα, ἔδωκαν δηλ. τὸν λόγον τῶν πλείμιας τυγχυφείας διὰ τῆς τέκνων των, μὲ συνδέχας ἂν εἶναι εὐχαρισημένον ἑκάτερον τὸ μέρος, ἀφ' ἧ λοιπὸν ὠμίλησαν πρὸ αὐτῆς τῆ ὑποθέσεως, ὡς γέροντες καὶ εἰδημόνες τῆς τοιούτων ψαγμάτων, ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ὁ ἕνας νὰ δώσῃ τὴν εἰδήσιν ἑ ἡβῆτε, καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἐξετάξῃ τὴν κόρην τε ἂν δέλῃ· φθάσαι λοιπὸν ὁ τζελεπὴ Γιακωμῆς εἰς τὸ σπῆτιτε εἶπε τὴν γυναῖκά τε ὅλα ὁκείνα, ὅτῃ ὠμίλησαν μὲ τὸν τζελεπὴ Ἀντωνάκη· ὅθεν τὴν λέγει πῆγαινε καὶ ἀνάφερέ τὴν νὰ ἰδῶμῃ, ὁμῶς μὲ τρόπον ὀπτιῆδιον· ἐπειδὴ ἰξεύρεις ὅτι εἰς ἐσένα ἡ Ἐλενίτζα ἔχει πῆσιότερον θάρρος· ἐρχεται λοιπὸν ἡ μητέρα πρὸς τὴν κόρην της, τὴν ἐρωτᾷ μὲ τρόπον, τὴν λέγει πῆσιότερον ἄλλα ψάγματα ἢ ὀσπιτίθ, τῆ διηγεῖται ψάγματα χαροκοιᾶ, εἰς ὅτῃ ἔφθασε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπανοφείαν, τὴν ἐπρόφερε τὸ ὄνομα ἢ Γεωργάκη δηλ. ἢ ἡβῆ ἢ Ἀντωνάκη, τὸν ὁποῖον μερικαῖς φοραῖς ἴδον εἰς τὰ Ψομαδιά, τὸν ἐπαινῶσεν, ὅτι εἶναι νέος σεμνός, τίμιος, ἡὸς κυβερνημένῃ πατρός, εὐμορφος, καὶ ὅλας τὰς χάριτας ἔχων· (ὡσᾶν νὰ μὴ τὸν ἰξεύρῃ ἡ κόρη), ὑπερον τὴν λέγει, ἂν, Ἐλενίτζα, μᾶς ἡδελαν φοροβάλη διὰ συζυγόνσε αὐτόν, ἡδελες ζέρξει, ἡ ὄχι; αὐτὴ δὲ καδῶς ἡκασεν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ μάλιστα τὸ ὄνομα ἢ Γεωργάκη της, εἶπεν, ἂχ μῆτέρμῃ! πῶς δὲν ἡδελα ζέρξει ὁκείνον, τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ ἀγ--- καὶ διὰ τὸν ὁποῖον λαχ--- καὶ λέγωντας αὐτὰ ἔλαβε τὸ πῆσιώπὸν της μίαν ἡδονικίω καὶ χαροκοιᾶν μεταβολίω, καὶ δὲν ἐφάνητο πλέον κατηφες καὶ λυπηρόν· ἀφ' ἧ δὲ ἡ μήτηρ της ἴδε καὶ ἡκασεν αὐτὰ, ἀρχισε νὰ τὴν

διηγηθῆ ἢ ἡ ᾤριωτέρα, ὅπῃ εἶχεν ἀπὸ τὸν πατέρα
της ἀκίσει διὰ τὴν χαροποίησιν τῷ κόρινθις ᾤριω-
τερον· ἔπειτα ἀνεχώρησε ἡ ὑπῆγε νὰ ἀναφέρῃ τῷ
υἱῶσιν τῷ ἀνδρὶ της· ἔχρη λοιπὸν ἡ ὁ τζελεπὴ
Γιακωμὸς εὐδύς ὅπῃ ἤκισεν ἀπὸ τῷ γυναικῶτα
τῷ κλίσιν ὅπῃ ἔχει εἰς τὸν Γεωργάκη ἢ κόρη τα, τὸν
ὅποιον ἐπεδυμῆσε νὰ κάμη γαμβρόν.

Τῷ ἄλλῳ λοιπὸν ἡμέραν ἀνταμώθησαν πάλιν οἱ δύο καλοὶ πατέρες ἡ ἐφανέρωσεν ἑκάτερος
τῷ κλίσιν ὅπῃ ἔχεν τὰ τέκνα των ὁ ἑνὸς πρὸς τὸν
ἄλλον· ἡ ἔτσι χωρὶς νὰ ἀργήσῃν εἶπον τῷ ἐρχομέ-
νῳ Κυριακῷ νὰ καλέσῃν μερικὰς συγγενεῖς των ἡ νὰ
ἀλλάξῃν τὰ δακτυλίδια δηλ. νὰ εἶδῃ ἀραβωνιάσῃν·
ἡλθε λοιπὸν ἡ Κυριακῆ, ἡ εὐτυχεςάτη ἡ δαιμονία
ἡμέρα διὰ ὁκείνο τὸ ἀξίερασον ζευγάρι, ἡ τὸ ἀρρα-
βώνιασαν ὀποφασίσαντες ὑπερον ἀπὸ ἑνα μῆνα νὰ γέ-
νῃν ἡ τὰ σεφανώματα, ἡ ἔτσι ἀπέρασεν ὁκείνη ἡ ἡ-
μέρα εἰς εὐθυμίαν ἡ χαρὰν· ἀφ' ἧ δὲ ἐπλησίασεν
ὁ μῆνας, ὁ ὅποιος εἰς ὁκείνο τὸ ζευγάρι ἐφάνη αἰῶ-
νας, ἔλαβον τέλος ὅλοι οἱ ἀναξεναγμοὶ ἡ ἐρωτόςτων
ἡ οἱ καίμοι διὰ μέσθῃ σεφανώματος. Ὅσῳ λοιπὸν
ἀγάπῳ εἶχον πρὸς ἡ σεφανώματος, ἄλλῳ τόσῳ
ἔλαβον μετὰ τὸ σεφάνωμα, ἡ ἔτσι ἔζησεν ὁκείνο
τὸ ἀξιολάτρευτον ζευγάρι, δύο ψυχῶς εἰς ἑνὸ σῶμα,
ἡ δύο σῶματα μετὰ μίαν ψυχῶν ἰδὸν ἑαυτὸ διαπαρ-
μένον εἰς ἡς ἡ δυγατέρας.

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΛΛΕΙΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ Β.

ΕΝΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥ ΔΡΑΓΟΥΜΑΝΟΥ
ΤΟΥ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΕΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

§ ΕΣΙς τὴν Κωνσταντινέπολιν εἰς τὸ Σταυροδρόμιον
τὸ ὁποῖον εἶναι κατοικημὰ Ἑυρωπαίων δηλ.
ὄλων Ἑφέσβεων ἤ Ἑυρώπης αὐλῶν, εἰς τὸ ὁποῖον
ἀνθεῖ ἡ ἐλευθερία ἤ κατοίκων ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ
τὰ Ἑυρωπαϊότερα μέρη, εἰς αὐτὸ λέγω τὸ Σταυρο-
δρόμιον καὶ κατοικητήριον Ἑφέσβεων, διήλθον ἕνας Κερ-
κυραῖος Ἀνδρέας μὲν τὸ ὄνομα, τ' ἀξίωμα δὲ δραγε-
μάνος ἔστι Βενετίας Ἑφέσβεως δηλ. ἐρμηνευτῆς, νέος
τῷ ὄντι χαριέστατος ὅσον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ἀποτερή-
ματα ἤ ψυχῆς τε, τόσον καὶ διὰ τὰ ὄξωτερικὰ ἔ-
σώματος ἢ ἀκρατεῦς ἐυγλωττία, ἢ γνῶσις τῶν πολ-
λῶν Ἑυρωπαϊκῶν καὶ Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τὸν ἀνέβα-
σαν εἰς τὸ ἀξίωμα ἔστι διερμηνευτῆς. ἀφινῶ ὅτι ἐκατά-
γυστο καὶ ἐκ λαμπρῶν γένεος τὰ ἀφῶτα ἐν τῇ Κερκυρῇ
C φέε

φέροντος· αὐτὸς λοιπὸν ὁ νέος, μὲ τὸ νὰ διήγηθαι εἰς τὸ Σταυροδρόμι διὰ τὴν ἐλευθερίαν ὅπως εἰς αὐτὸ εἶναι, καθὼς εἶπαμεν, ὅταν ἐλάμβανε καιρὸν ἐπιγυανεν εἰς σὺν φίλους τε νὰ ἐγλεντίζη διὰ νὰ λαμβάνη κάποιαν ἀνεσιν, καὶ τῆτο συνέβαιναν ὡς ὅτι τὸ πλείον τὸ βράδυ, ἢ τὰς ἑορτάς.

Μίαν λοιπὸν ἡμέραν τὸν ἠνάγκαζε κάποια υπόθεσις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν ταραπχανὰν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι· φθάνωντας δὲ ἐκεῖ εὔρε τὸν Στεπάνναγα ταραπχανατζὴ φίλον τε, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμίλησεν ἀρκετὰ διὰ κάποιαν υπόθεσιν ὅπως ἔειχεν ἐγχειρίσει· ἔπειτα δὲ διὰ νὰ τὸν εὐχαρισήσῃ καὶ νὰ ὀμιλήσῃ ἄριστότερον διὰ τὴν υπόθεσιν τὸν λέγει, παρακαλῶ, εὐχρέσατε, νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μὲ ὀπισκεφθῆτε εἰς τὸν δείπνον τὸ βράδυ· ὁ Ἀνδρέας δὲ ἔδοκρίνεται μὲ τρόπον πολιτικὸν λέγωντας, ἀνίσως δὲν ἔῃ ἡδέλα εἶμαι βαρετὸς, ἡ τιμὴ θέλει εἶναι ἐδική μου, καὶ ἔτζι ἀνεχώρησε, διὰ τὸ Σταυροδρόμι.

Πρὸς τὸ βράδυ λοιπὸν ἀφ' ἧς ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰς κοινὰς τε ὑπηρεσίας ἐπῆγχε εἰς τὸν ὄνδρα τε καὶ ἐσολιάσθηκε, καὶ ἔτζι ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι ὅπως ἦτον καλεσμένος· τὸ σπῆτι δὲ ἔστι Στεπάνναγα ταραπχανατζὴ ἦτον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Σταυροδρόμι, ἀντίκρου εἰς τὸ σαράγι ἔπεισβεώσθη· φθάνωντας δὲ εἰς τὴν πόρταν ἐκτύπησε νὰ ἔανοίξῃν· ἦλθε τοίνυν ἡ δάλη καὶ ἔανοίξῃν· ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἐρώτησε τὴν δάλην, μέσα εἶναι ὁ κύριος Στεπάνναγας; ἡ δάλη ἔἀπεκρίθη, ἀκομι, αὐδέντη, δὲν ἦλθεν, ὅμως εὐδύς ἐρχεται, ἀνέβη δὲ ἐπάνω, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν δάλην ἕως εἰς τὴν Σάλαν, ἔνθα εὔρε τὴν γυναῖκα ἔστι Στεπάνναγα μὲ τὴν θυγατέρα της ὅπως ἐπέκονταν ἀναμένουσαι νὰ ἔλθῃ ὁ αὐδέντης· ἐμβαίνωντας δὲ εἰς τὴν

τῷ Σάλαν τὰς ἐχαίρησε μὲ ἓνα πολιτικὸν λέγοντας, πῶς εἶναι φίλος ἔ τζελεπή Στεπάναγα, ὁ ὁποῖος ἔ εἶπε σήμερον μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἔλθῃ· ἡ γυναῖκα δὲ ἔ τζελεπή καὶ ἡ θυγάτερα τα τὸν ἀντιχαίρησαν λέγουσαι, νὰ ὀρίσῃ εἰς τὸν Μεταφῆρ ὄνδ' ἀν νὰ καθῆσθαι· ἀπέραστε λοιπὸν συντροφιασμένοι ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ὑποκείμενα. Ἐκεῖ δὲ ὅπῃ ἐσυνομιλῆσαν ἦλθε καὶ ὁ τζελεπή Στεπάναγα καὶ ἔτ' ἰκάθισαν εἰς τὸν δεῖπνον νὰ εὐθυμήσθαι. ὁ τζελεπήσ μας ὅμως ἀρχισε νὰ διδῇ πρὸς τοὺς εἰς τὴν νέαν ὡς νέος, ἡ ὀμιλίατις ἡ γλυκεῖα, τὸ ἡδυστοχίς ὅπῃ ἐφάνονταν ταπεινὸν, ὅμως ἦτον πολιτικὸν, ἡ ἐλευθεροσοφίατις, τὸ ἀγγελικόντις νῆρι καὶ τὰ παρόμοια, ἔ ἐπρὸξενῶσαν κάποιαν ἡδονίαν, τὸν εἰλικυον ὅλον εἰς τὸ νὰ διδῇ πρὸς τοὺς εἰς τὰ λόγιατις ὅταν ἐτύχαινε νὰ ὀμιλῇ· αὐτὴ ὅμως ὅσα καὶ ἀν ἔλεγε, ὅσα καὶ ἀν ἔκανε, ὅλα τὰ ἔκανε διὰ τὸ πολιτικὸν· Ἐπειδὴ παντελῶς χεδὸν δὲν διαφέρειν τὰ ἡδῆ εἰς τὸ Σταυροδρομί τῶ ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ἡδῆ τ' Εὐρώπης· ἀφ' ἧ λοιπὸν εὐθυμήσαν ἀρκετὰ, καὶ ὀμίλησαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅπῃ εἶχον, ἐσηκώθη ὁ τζελεπή Ἀνδρέας νὰ ἀναχωρήσῃ, τὸν ὁποῖον ὅλοι ὁμῶς ἐσυμφωβόδισαν μὲ καθεὺς εὐχαρίστησιν λέγοντες ἐπάνω εἰς τὸ τέλος τῶ λόγων, ὅτι ἀνίσως ἡ συντροφία των δὲν ἔ ἡδυσθεν εἶναι ὀχληρὰ, νὰ λάβῃ τὴν τιμὴν καὶ αὐριον εἰς τὸν δεῖπνον· ἐπειδὴ αὐριον θέλων ἔλθῃ καὶ ἄλλοι φίλοι, ἔ εἶπον, καὶ θέλωμεν εὐθυμήσῃ καλλίτερα· αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς πάλιν ὑπεχέθη (ὅπῃ νὰ μὴ εἶχεν ἀποχεθῆ) ὅτι θέλει λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ εἶσθαι ὀχληρὴ καὶ μὲ δῦτερον.

Τῷ ἐρχομένῳ λοιπὸν ἡμέραν ἐσυναθροίθη πάλιν ὅλη ἡ συντροφία· ἦλθε τέλος πάντων καὶ αὐτὸς ἀργότερα διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ὅπῃ ἔ εἶχε

τόν ἐδέχθησαν μὲ κάθε ὀπθεξίωσιν, καὶ ἔτι σκάδι-
σαν ὅλοι ὁμῶς εἰς τὴν τράπεζαν· εἰς αὐτὴν τὴν συν-
τροφίαν ἦσαν καὶ ἄλλη μία κόρη, ἡ ὁποία ἀγκαλιὰ καὶ
τὰ δευτερεῖα εἶχε τὴν θυγατρὸς τῆς τζελεπή Στεπάννα-
γα εἰς τὴν εὐμορφίαν, ὅμως εἰς τὰ ἐρωτικά ἔδειχε
καὶ πολλὰ καὶ ὑπερτερῶσεν αὐτῇ· αὐτὴ λοιπὸν ἡ κό-
ρη εὐδύς ὅπως ἴδε τὸν τζελεπή Ἀνδρέα, ἐσαυταύτῃ
ερωτικῶς· καὶ ὅσον τὸν σκρυφοκοίταζε, τόσον ἐπλη-
γώνετο σφισιότερον, καὶ ἡ σαῖταις εἶναι τὴν Ἀφροδίτης
βαδύτερον εἰς τὴν καρδίαν της ἔμβαινον· ἔξεναντίας
δὲ ὁ τζελεπή Ἀνδρέας δὲν εἶδε καμμίαν προσοχίαν
εἰς αὐτὴν ἀλλὰ εἰς τὴν Χοροφιμάν (ἐπειδὴ ἔτι ἀνο-
μάζετο ἡ θυγατέρα τῆς Στεπάνναγα) ἐπειδὴ τῶρα εἶ
ἐφάνη ὠραιότερα ἀπὸ τὴν παλαιάν φοράν, μὲ τὸ νὰ
ἦτον σολισμένη πολλὰ εὐμορφώτερον· καθὼς λοιπὸν
ἡ Μειρέμ (ὅτω σκαλεῖτο ἡ ἄλλη κόρη,) ἐτρώθη βλέ-
πωντας τὸν Ἀνδρέαν· ἔτι καὶ ὁ τζελεπή μετὰ δρωῶν-
τας τὴν Χοροφιμάν ἐπληγώθη· καὶ ὅσον ὀλιγωτέραν
προσοχίαν ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὸν, τόσον σφισιότερον
ὁ ἔρωτας ἀναπτε, καὶ ἔξεναντίας εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν
Χοροφιμάν· θαῦμα τῇ ἀληθείᾳ ἦτον εἰς ὀκείνῃ τὴν
συντροφίαν, τρεῖς πρόσωπα, δύο ἔρωτα, ἐν ἄντε-
ρον, καὶ ἐν ἀδιαφορῶν· ἡ Μειρέμ ἐράδι τὸν Ἀνδρέα,
ἀνταπόκρισιν ὅμως δὲν ἔβλεπεν· ὁ Ἀνδρέας δὲ ἐ-
ράδι τὴν Χοροφιμάν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὴν δὲν
ἔβλεπε κανένα σημεῖον ἔρωτος· ἔτι λοιπὸν διελύ-
θη ὀκείνη ἡ εὐθυμία μὲ ἀκραν σενοχωρίαν καὶ λύπην
τῆς Μειρέμ, καὶ τῆς Ἀνδρέα, καὶ μὲ ἄλλῃ τὸσῶν ἀδιαφο-
ρίαν τῆς Χοροφιμάν· ὅμως σκάτερον τὸ λυπηρὸν μέ-
ρος τῆτο τὸ ἀπέδιδεν εἰς κάποια εὐλογοφανῆ σφι-
στικὰ, διὰ τὸ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην των· ἡ Μει-
ρέμ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἴσως καὶ νὰ ἤθελε νὰ
ἀνταποκριθῆ, ὅμως διὰ τὸ μὴ ἀφοξενήσῃ σύγχυσιν
εἰς τὴν Χοροφιμάν δὲν ἐτόλμα· ὁ νέος μας πάλιν ε-

εσοχάζετο, ὅτι ἡ Χοροψιμὰ ἰνδέχεται καὶ νὰ ἀνταποκρίνονταν, ἂν ἦτον μονάχι· ἐπειδὴ ὅμως ἦτος εἰ τιῶ συντροφίαν δὲν ἄποκοτῶσε· καὶ οἱ δύο λοιπὸν ἐφαντάζονταν φέροντες καὶ καρβέλια. Ἡ Μείριεμ δὲ ἦτον γνώριμη καὶ συγγενὴς τῇ Χοροψιμᾶς καὶ ἐσύχναζεν εἰς αὐτῷ πολλὰκις, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ γεῦμα, ὅθεν ἔμαθεν ὅλλω τιῶ κατὰσασιν ἔ νέε.

Οἱ Ἀνδρέας μας λοιπὸν ἐγερθεῖς τὸ φῶς ἔ ὕπνε συγχισμένος, καὶ καταδεδαλωμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἐσοχάζετο διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸ πάθος τε νὰ τὴ φανερώσῃ, νὰ τὴ εἰπῇ ὅμως ἐκ σώματος δὲν ἐτολμῶσεν ἀκόμι, ἕτε ἠμπορῆσεν, ἐπειδὴ ἔσπεπε νὰ εἶναι οἱ δύο· ἐσφρόκρινε λοιπὸν νὰ τὴ ζεῖλῃ ἐν βασιάκι νὰ φροδιαδέσῃ τὸ φῶς· ἔλαψε λοιπὸν ἐστὶ ἀκολέθως ἐπαῖνος διὰ ζήχων, μὲ τὸ νὰ ἦτον ποιητὴς Δαυμαζός.

Τὸ ἄρατοι πρόσωπός σε χηματίζει ἕρανον,
 Μὲ τὰ Δαυμαζάτε κάλλη, καθαρὸν καὶ ζωντανόν.
 Ἐχει δύο λαμπρὲς φωστῆρας, μάτια δύο ἐρωτικά,
 Π' ἀκτινοβολεῖ καὶ ρίπτει σαιτιαῖς καὶ σωθικά,
 Καὶ δύο τόξα ἀπ' ἐπάνω φροδια δύο καμαρωτά,
 Μαῦρα σὰν ζωγραφισμένα σύμμετρα καὶ σκιλιστά.
 Καὶ ἀπ' αὐτὰ εὐθὺς ἀρχίζει ἕνα κρύφαλο χυτὸν,
 Κέντρον τῆς περιφερείας ἔ προσώπ ἀγαπητὸν.
 Κι ἀπ' αὐτὸ τριγυρῶ ἀεράκια, ὅμως φαίνονται μικτὰ,
 Θαύμασαν μὲ τὸ νὰ εἶναι σὺς φωστῆρας των κοιτῶν.
 Τὰ χευτὰ ξασθὰ μαλιάσ εἰς κοιτῆται πῶ χαρὰ,
 Προμητῶρι εἰς ἑμίνα σὰν φινῶν κάθε φορὰ,

Μὰ πῶς γλώσσοι νὰ μπορέσῃ ὅλα νὰ διηγήσῃ,
 Τὰ ἑξαιρέτασθαι κάλλη, ὅπῃ εἶναι παμπληθῆ,
 Πλὴν αὐτὰ δὲν πρέπει φῶς μὲ νὰ τὰ μεταχειρισθῆς,
 Θάρατοι εἰς τὸ νὰ διδῆς, μόνον νὰ εἰσπλαχθῆς.

Ὁ γνωστός τις.

Ἄφ' ἧ λοιπὸν τὸ ἐτελείωσεν, ἔκραξε τῷ παρ
 ραμάναντε νὰ τ' τὸ δώσῃ διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τ'
 Χοροφιμᾶς μὲ τρόπον· ἦλθε λοιπὸν ἡ παραμάνα τε,
 γύναιον ὀπιτηδειότατον εἰς παρομοίας ὑπὸδέσεις, ἔλα-
 βε τὸ βασιτάκι δὲ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν κ' ὀκί-
 νησε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ· φθάνοντας δὲ
 εἰς τὸ πῶντι δ' Στεπάναναγα, ὀκτύπησε τῷ Δύραν καὶ
 ἦλθεν ἡ δέλη νὰ τ' ἀνοίξῃ· ἀνδίγωντάς τις δὲ τῷ
 ἐρώτησε τί ὀρίζετ; ὀκίνη δὲ ἀπεκρίθη, μέσα εἶναι ὁ
 τζελεπὴ Στεπάναναγας; τ' εἶπε ναι· τότε τ' λέγει
 ἡ παραμάνα. τῆτο τὸ βασιτάκι παρακαλῶ νὰ τὸ δώ-
 σητε τ' κοκωνίτζας Χοροφιμᾶς, ὅταν τῷ εἴρητε μο-
 νάχην, εἶναι δὲ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν· ἡ δελεύτρα
 ἀπεκρίθη μάλισα, μὲ κάδε φοδουμίαν, ἡ φοδου-
 μία ὅμως ἦτον δὲ τὸ φιλοδώρημα ὅπῃ τ' ἔκαμε τῆς
 ἀσφασμέναις δύο βραδιαῖς· κ' ἔτω λέγῃσθα ἀνεχώρη-
 σεν· ἡ δέλη δὲ ἀναβάσα ἐρωτήθη ποῖος ἦτον, κ' αὐ-
 τὴ ἀπεκρίθη ὅτι ἕνας ζήτηλας ἦτον· (κ' βέβαια δὲν
 ἐλάνθασε πολλὰ) ὑπερον δὲ ἔξελεδῆσθα ἡ Χοροφιμᾶ
 εἰς τὸ μαγειρεῖον βλέπει τῷ δῆλῳ ὅπῃ κρατῆ ἐν
 βασιτάκι εἰς τὸ χερί· τῷ ἐρωτᾷ τί εἶναι αὐτό; ἡ
 δέλη τ' λέγει εἶναι ἐν βασιτάκι. τὸ ὁποῖον μὲ τὸ
 ἔδωκεν ἡ παραμάνα δ' τζελεπὴ Ἀνδρέα νὰ τ' ἐγχει-
 ρίσω· αὐτὴ τὸ ἐπῆρε μὲ μίαν ἀδιαφορίαν, τὸ ἀνε-
 γνώσε κ' ὑπερον τὸ ἐσφάλισε, δὲν τ' ἔκαμην ὅμως
 κάμμίαν ὀνέργειαν.

Ο' τζελεπή Ανδρέας ήφελήσε να δευτερώση
το βαβασάκι τε δια να κάμη τον έρωτά τε να λάβη αν-
ταπόκριση, κ' αν τύχη κ' αναφεν ολίγον, να ανά-
ψη δια τήτων ωφιοσότερον, είδε κ' δεν άναψε, να
τον κάμη να ανάψη· άρχισε λοιπόν να τ' ρηάψη το ά-
κόλυτον βαβασάκι.

Α'ξιολάτρευτη ψυχή μου
Χοροψιμά!

Δεί είναι τρόπος να γένη κι' αλλη
Τόσοι ωραία με τόσα κάλλη.
Κι' όσοι θαρρύναι πως είναι κι' αλλη,
Α'ναιδησίαν έχου μεγάλη.
Α'εχή κ' τέλος είσαι φως μου,
Της εύμορφίας όλου Ξ κόσμου.
Και κάθε κάλλος τα δευτερετα,
Έχει προοδάση τη' αληθεία.
Όσα εί' χρεία να καλωπίσση,
Μίαν ωραίαν κ' να γολίσση,
Τα βλέπω φως μου στο πρόσωπόν σου,
Και εις το σώμα το' εδικόν σου.
Κάθε σε μέλος μ' αναλογίαν,
Γεομετρίαν έχει τελείαν,
Γλυκόν το βλέμμα, χρυσόν το στόμα,
Μέτρια όλου κ' το σώμα.
Και όσα κάλλη είδα ως τώρα,
Εις την καρδιά μου δεν έχην χώρα.

Μήτ' ἀξιώσθῃ νὰ μὲ ἐλπίσῃ,
Ἄλλο καίνεαι νὰ μὲ πικρήσῃ,
Παρὰ καρδιά μὲ τὸ ἔδικόν σε,
Νῦν ἢ κάλλος ἢ πρόσωπόν σε,
Αὐτὰ πληγώσεν ἢ θανατώσεν,
Κάθε μὲ μέλος ἢ μὲ σκοτώσεν.
Τί εἶναι ὑπὸς, τί εἶδ' ἠεὶ χεῖρ,
Δὲν ξεῦρω φῶς μὲ χρυσόν μὲ νῦν,
Λοιπὸν σοχάσῃ δις τὴν πληγὴν μὲ,
Κ' ἔλεος κάμῃ εἰς τὴν ζωὴν μὲ.
Ὅμως κοιτίζω δὲν ἔχει τρόπον,
Γιὰ πῶτο γίνοιτο σὸν ἴδιον τόπον,
Καὶ τὴν ζωὴν μὲ τὴν τυρανίζω,
Χωρὶς ἀγάπην σε γὰ γινωρίζω.

Ὁ πιζότατος της Ἀ.

Ἄφ' ἧ δὲ ἐτελείωσεν, ἔκραξε πάλιν τῷ παραμάναντι καὶ τῷ ἔρωτᾶ, ἔδωκες ἔχθρας ὀκνεῖν τὸ βασιάκι καδῶς σᾶς εἶπα; ναι τὸν εἶπε· τότε τῷ λέγει· παρακαλῶ δόσε ἀκόμι καὶ αὐτό, καὶ κάμετε τρόπον ὅπως νὰ ὁμιλήσῃτε μὲ αὐτῷ, ὅμως κρυφίως νὰ μή σας καταλάβῃ τις· ὀκίνησε λοιπὸν ἡ παραμάναντα νὰ ὑπάγῃ καδῶς τ' ἐπαράγγειλεν· ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ σῆτι, ὀκτύπησε τῷ πόρταν· ἦλθε πάλιν διὰ τῷ τύχῳ τε ἡ δόλη νὰ ἀνοίξῃ· καὶ ἀφ' ἧ τ' ἀνοίξε τῷ ἔρωτᾶ, τὸ ἔδωκες ἔχθρας τὸ βασιάκι τ' κοκωνίτζας; ἡ δόλη τῷ εἶπε, τὸ ἔδωκα· τότε τῷ ξαναρωτᾶ, δὲν σε εἶπε τίποτε; ὄχι· σε παρακαλῶ τῷ λέγει, δός τὴν ἀκόμι αὐτό, ὅμως πάλιν κρυφίως· ἀγαπήσα ὅμως νὰ ὁμιλήσω καὶ μὲ αὐτῷ

τιῷ; δὲν ἴξεύρω ὅμως πότε εἶναι καιρὸς· ἡ δέλη τιῷ λέγει, ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὰς 8 ὥρας ὅπῃ λείπει ὁ αὐθέντης καὶ ἡ κυρὰ κοιμάται· αὐτὰ λοιπὸν εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν· Ἀῖ ἀφήσωμῃν τῶρα ἐδῶ τὴν παραμάναν δ' Ἀνδρέα ἀναχωρῶσαν καὶ τιῷ δάλλῳ ἀναβάνησαν, καὶ τὸ β' ῥάμμα ἐγχειρίζεσαν παράουδα τῆ Χοροφίμα ἔση ὅπῃ τ' σφάλις, τὸ ὁποῖον τόσον ἐνήργησει, ὅσον ἐνήργησε καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἄς ἔλθωμῃ εἰς τιῷ Μειρέμ. Ἡ Μειρέμ λοιπὸν ἐκυριεύθη τόσον ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ὡς ὅπῃ δὲν εἶχε παντελῶς ἡσυχίαν, ἔτε νὰ καδήσῃ ἡμπορῶσεν, ἔτε νὰ κοιμηθῆ· ἔτε νὰ κεντήσῃ, (ἐπειδὴ ἐκεντῶσεν ὠραϊότατα εἰς τὸ γυρογκέφι) ὅθεν πάντοτε τιῷ ἡμέραν ἐκάθονταν εἰς τὸ παραδύρι καὶ ἐκοίταζε ἐδο διαβαίνοντας μῆτως ἰδῆ ἐκείνον ὅπῃ τ' ἐσφοξενῶσε τιῷ τόσιω κενοχωρίαν· τὰ πρῶτ' ἐσηκῶτη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἐσολιάθη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ παραδύρι, καθὼς τιῷ ἀσφρασμένῃ ἡμέραν, νὰ καὶ βλέπῃ μίαν γυναῖκα ὅπῃ ἀσφρῶ καὶ πιγαίνει εἰς τιῷ πόρταν δ' τζελεπή Στεπάνανα, παρατηρεῖ ἂν δέλη ἔμβη μέσα εἰς ἐκείνον τὸν καιρὸν ὅπῃ ὁ αὐθέντης εἶναι εἰς τὸ πῆτι (ἐπειδὴ ἀπέναντε ἦτον τὸ πῆτιτις καὶ ἡμπορῶσεν ὅλα νὰ τὰ ἰδῆ, τὸ ἄλλο ὅμως ῥάμμα δὲν τὸ ἰδε, μὲ τὸ νὰ εἶχεν εὐγῆ ἀργότερα εἰς τὸ παραδύρι). βλέπει λοιπὸν ὅπῃ ἀφ' εἰς ἐκτύπησε τιῷ δύραν, ἦλθεν ἡ δέλη καὶ ἀνοιξε, τ' ὁποίας ἐδωκεν ἕνα ραβασάκι καὶ τ' εἶπεν ὀλίγα τι νὰ καὶ ὑσερον ἀνεχώρησε· τῆτο βλέπωντας ἀπὸ τὸ παράθυρον ὑποπτεύθη νὰ μὴ εἶναι ἡ παραμάνα δ' τζελεπή Ἀνδρέα διὰ τ' ὁποίας σέλνει κἀνενα κρυφὸν ῥάμμα, ὅθεν ἐδαμονιάθη ἀπὸ τιῷ Ζηλοτυπίαν της· ἀπεφάσισε τέλος πάντων καὶ τὸ συνειδισμένον της νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπισκεφθῆ τιῷ ὄξαδελφίῳ της Χοροφίμῃν, καὶ μὲ τῆτο νὰ ὄξετάξῃ με τρόπον, τί ἦτον ἐκείνο τὸ ῥάμμα; ποία ἦτον

ἡ γυναικα ἐκείνη ἔ τὰ παρόμοια· ἡ τύχη της ὁμωε
τιῷ ἐβροῦθησεν εἰς ὄλα· ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἡ δάλη τ
τὰ εἶπεν ὄλα, ἀλλ' ἀκόμι ἔ αὐτὸ τὸ βασιτάκι εὐ-
ρε μέσα εἰς τὸ πανεράκι της, ἔ με κάθε ὄγλιγω-
ράδα τὸ ἀνέγνωσεν, ἐν ὄσω νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἀπὸ
τὸν ἄλλον ὄνδ' ἄν, ὄπῃ εἶχεν ὑπάγη νὰ πάρη τι· εὐ-
θύς δὲ ὄπῃ ἦλθεν ἡ Χοροψιμά τιῷ ἀποχαιρέτησε ἔ
ἀνεχώρησεν λέγωντάς της συμπάθησάμε παρακα-
λῶ ὄπῃ ἀναχωρῶ τόσον ὄγλίγωρα, ἐπειδὴ με βιά-
ζει κάποια ὑπόθεσις· ὄκει δὲ ὄπῃ ὄγγωνεν ἀπὸ τιῷ
θύραν λέγει τ δάλης, ὄπῃ τιῷ ἀκολυθῆσε νὰ σφα-
λίσῃ τιῷ θύραν· λάβε τιῷ ἄδειαν ἀπὸ τιῷ κεράνσε
ἔ ἔλα εἰς ἐμένα ὑπερώτερα ὄλίγον· ἡ δάλη δὲ τ
ὑποχέθη ἔ ἔτω ἀνεχώρησεν· ἀφ' ἔ λοιπὸν ἔφθασεν
εἰς τὸ ἀπῆτι της ἄρχισε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ ἀκόλυθον
βασιτάκι πῶς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, κῆ τὸν ἀ-
κόλυθον τρόπον.

Εὐγενέσατε Κύρ
Ἀνδρέα!

Ἡ ὄφραϊότης δὲν θεωρεῖται,
Μήτε τελείως ποσῶς μειρεῖται,
Εἰς ἔνα μόνου πρόσωπου πλίου,
Χωρίς νὰ εἶναι ἄλλο ὄρατον.
Γιατὶ δὲν εἶναι τζαρίς νὰ γίνῃ,
Μήτε ἀκόθῃ μήτε συμβαίνει.
ὄλαις ἡ χάρες νὰ μαζωχθῆναι,
Κ' εἰς ἔνα πρόσωπον νὰ δοθῆναι,
Τὸ κάθε κάλλος ἔχει κοτὰ τῃ,
Καὶ ἰδικάτῃ χαλισματά τῃ

Κ' ἡ φύσις ὅλα τὰ καλωπίζει,
Μὲ προτιμῆματα τὰ σοφίζει.
Κι ὅποιος νομίζει κι δοσφασίζει,
Κι εἰς ἓνα μόνον τὰ διορίζει,
Ὅλη ἔ' κόσμῳ τῆς εὐμορφίας,
Βέβαια ἔχει ἀνωιδθήσεται.
Ἀρχὴ ἔ' τέλος τῶν ἀνωιδθῆτων,
Φαίνονται νᾶναι ἔ' ἀνοήτων,
Τὰ τόσα κάλλη νὰ μὴ κοιτάξῃ,
Καὶ ἓνα μόνον νὰ ἐκδειάξῃ.
Οἱ ἄλλοι ὅμως χεῖρος δὲν ἔχου,
Μὲ τὸν σκοπόντες μαζὺ νὰ τρέχου,
Γιατὶ μὲ μάτια παρρηκὰ βλέπου,
Τόσα ἔ' τόσα κάλλη πῶ τρέχου.
Γιὰ τῆτο ὅλα τὰ ἐπανῶναι,
Ἐνα ἔ' μόνον δὲν ἐνοῶναι
Τὸ ἔδδεν εἶναι μιὰ ὠραιότης,
Νὰ ζήσῃ ὅμως κιὰ ἡ ὀλότης.

Ἡ γνωσὴ σθ.

Κατὰ ἀλήθειαν εἰς αὐτὸ τὸ βασιτάκι ἠμπορεῖ
τινὰς νὰ ἰδῇ πόσον ἰχύει ἡ ζηλοτυπία, ἔ' βέβαια,
ἀνίσως δὲν εἶχεν ἀκόμι ἐλπίδας ἀνταποκρίσεως ἔ' ἔ-
ρωτός της, δὲν ἤθελε πατήσῃ πλέον τὸ ποδάρι της
εἰς τὴν Χοροφιμάν· ἐπειδὴ ὅμως ἔτρεφε παρομοίως
σοχασμῆς, διὰ τῆτο ἔωρεπε πάλιν νὰ ὑπάγῃ μετ'
ὀλίγον ἀφ' ἔ' ἐτελείωτε τὸ βασιτάκι της ἔ' τὸ ἐβή-
λωσεν, ἦλθε ἔ' ἡ δέλη τ' Χοροφιμᾶς λεγῆσα ἰδὲ
ῤτῆ ἦλθον κοκωνίτζα καθῶς μὲ ἔωρεσάξεται, τί ὀ-

ρίζετε λοιπόν; Ἡ Μειρέμ τ' ἀποκρίνεται, ὅτι ἤθελε νὰ μὲ κάμῃς τὸ χατήρι νὰ δάξῃς αὐτὸ τὸ βασιτάκι τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν ὅταν ἔλθῃ, ὅμως παρακαλῶ κρυφίως, ὅπως ἔτε ἡ Χοροψιμὰ νὰ ἰξεύρῃ, καὶ ἂν σὲ ἐρωτήσῃ ἢ κυράσῃ τί σὲ ἤθελε, εὔρε κάμμίαν ἀφ' ὧρασιν, καὶ ταῦτα εἰπῆσα εὔγαλε καὶ τὴν ἐφιλοδώρησε πολλὰ ἐλεύθερα· ἐπειδὴ ἄλλως εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν δὲν ἤμπορῆσε νὰ ἐνεργήσῃ, ἢ δάλη δὲ ἀνεχώρησε μετὰ ταῦτα ὑποχόμενη νὰ ὀκτελέσῃ ὅλα ὁκείνα ὅπως τ' παρηγγέλθησαν.

Ὁ τζελεπή Ἀνδρέας λοιπὸν ἐτυραννεῖτο καὶ πολλὰ μὴν ἰξεύρωντας τί γνώμῃ ἔχει ἡ Χοροψιμὰ, ἐπειδὴ δύο ἐρωτικώτατα ψάμματα τὴν ἔσειλε, καὶ κάμμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔλαβε· νὰ παρασυχνάξῃ εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ ὀμιλήῃ καὶ ὁκ σώματος μὲ ὁκείνῳ ὅπως ἔ' εἰσφοξενῆσεν αὐτῷ τὴν κενοχωρίαν, δὲν τὸ εὕρισκεν εὐλογον, μὲ τὸ νὰ ἐφοβεῖτο μὴ πέσῃ εἰς ὑπόψιν αἰς τὸν πατέρα της καὶ εἰς τὴν μητέρα της, καὶ ὑπερουπερηθῆ παντελῶς τ' σιωναναπροφήτης (καθὼς καὶ τὸ ἔπαθεν) ἀνάμψε λοιπὸν ἕως ἢ πάλιν νὰ τὸν κρᾶξιν καὶ ἔττι ὅν τῷ ἀναμεταξὺ ἀπέρασαν τρεῖς ἡμέραι· τὴν κυριακὴν τέλος πάντων ὀκλήθη ὁ φίλος μας εἰς τὸ ζιαφέτι μαζὺ μὲ ὅλους εἰς ἀφοτητερινὰς συγγενεῖς τε καὶ φίλους ἔ' Στεπάναναγα, ὡσαύτως καὶ ἡ Μειρέμ ἐξαδέλφη τ' Χοροψιμᾶς, καθὼς εἰπαμῆ· αὐτὸς τῶρα ἐσοχάζετο πῶς τὸ πᾶράγμα διετεθῇ, καὶ ἀφοδιετεθῇ, πῶς ἡ Χοροψιμὰ θέλει ὀμιλήῃ μὲ αὐτὸν μὲ ἄλλον τρόπον· θέλει βίχνη βλέμματα ἐρωτικά, ἢ θέλει ὑποκλέψῃ τὸ κοίταγμα· θέλει χαμογελᾶ αὐτὴ βλέπωντάς με, θέλει ἀλοῖσται τὸ ἀφ' ὧρασιν ἐρωτικῶς ὡς παρθένος, καὶ τὰ παρόμοια ὅπως σιωπῆθίζεν τὰ ἐρωτὰ ἀφ' ὧρασιν νὰ ἐνεργῆν παρόντων καὶ ἄλλων· ἐπειδὴ ἔλεγε, ὁκείνα τὰ δύο
 βα-

ραβασάκια ἔσπεπε νὰ τ' μεταβάλλῃ τὴν ἀδιάφορον
 τῆς καρδίας, εἰς διάφορον καὶ ἀσθητικὴν· ἀλλ' ὅλα
 αὐτὰ ἦτον ἕως μάτῳ· ἐπειδὴ ὁκείνη ἔλαβεν ἀκόμη
 μεγαλιτέραν ἀδιαφορίαν ἀπὸ τῆς πρῶτης εἰς ὅλον
 τὸν καιρὸν τ' εὐθυμίας, καὶ ἡ Μειρέμ ἄλλω τόσῳ ζη-
 λοτυπίαν λάμβανε βλέπωντας πάντοτε τὸν τζελε-
 πῆ Ἀνδρῆν νὰ συχνοκοιτάζῃ τὴν Χοροφιμὴν μὲ
 βλέμμα ἰσχυρὸν καὶ ἐρωτικόν, καὶ αὐτῷ εὖστοτε μὲ ἀ-
 διάφορον, δαιμονίωδι ὑπερβολικῶς, ἡ ὄψις τῆς μετε-
 βάλλετο, παντοῖα ἐγένετο, καὶ ἔτις, ὡς ὅτ' ἀ-
 νίσως ἤθελεν τὴν παρατηρήσῃ οἱ παρόντες, ἔσπεπε
 βέβαια νὰ λάβῃ κάποιαν ὑπόψιν· τέλος πάντων
 ἐτελείωσεν ἄλλιν αὐτὸ τὸ ζιανέτι μὲ ἄκραν εὐθυμίαν
 τῆ Ἀνδρῆα καὶ ἄκραν ζηλοτυπίαν τῆ Μειρέμ· ὁκεί δὲ
 ὅτ' ἀναχρῆσεν ὁ τζελεπήμας τῆ ἐνεχείρισεν ἕνα
 ραβασάκι δέλι ὅτ' ἄρα τὸν ἀκολοῦθε νὰ κλείσῃ τὴν
 θύραν, τσον ὄπτινδεῖα, ὡς ὅτ' ἔτε οἱ δούλοιτε δὲν
 ὀκατάλασαν. αὐτὸς δὲ ἐσοχάσθη πῶς εἶναι ἀπὸ τῆ
 Χοροφιμῆν καὶ ἐχάρη ὑπερβολικῶς· ὁδεν ἐφιλοδώρησε
 τῷ δέλι διπλάσια καὶ τριπλάσια ἀπ' ὅ,τι εἶχε
 σκοπὸν· τρεχε λοιπὸν εἰς τὸ σπῆτιτε σωτροφιασ-
 μένος ἀπὸ τοῦ δέλιτε, τῆ ἔρχονταν δὲ νὰ ἀπετάξῃ
 ἀπὸ τῆ χερσὶν τε φδάνωντας ἕν εἰς τὸ σπῆτιτε
 πρὸς ἄξει ὀγλίγωρα φῶς νὰ τῆ φέρῃ διὰ νὰ ἀναγνώ-
 σῃ τὸ ραβασάκι· ἀφ' ὅ δὲ τῆ ἔφεραν φῶς καὶ ἀνε-
 γνωσε τὸ κείμενον, ἔμεινεν ἐκθαμβὸς καὶ ἀκίνητος, βλέ-
 πωντας ὁκείνο τὸ ἀνέλπιστον ραβασάκι γέμον ζηλο-
 τυπίας καὶ ὀργῆς· δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποῖα
 ἦτον ὁκείνη ἡ γνῶσις, τὸ ὄνομά τῆς δὲν τὸ ὑπέλαθεν·
 ἐσοχάσθη τόσῳ ὄραν ὅσον νὰ τῆ ἔλθῃ εἰς τὸν ἵπν
 ἡ Μειρέμ, ὅτ' ἄρα δύο φορῆς τῷ ἴδεν εἰς τὸ ζιανέτι τῆ
 τζελεπῆ Στεπάνανα, ἐπειδὴ ἴδεν μερικὰ τῆς κινήμα-
 τα ἐρωτικὰ, καὶ βλέμματα τῆ Ἀφροδίτης· ἐσυγχί-
 σθη πολλῶς εἰς αὐτὸ ἔπάνω, τί νὰ κάμῃ δὲν ἴξευρε·

μὲ τὸ νὰ ἦτον ὅλος κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα πρὸς
 τὴν Χοροψιδάν· ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ ρηά-
 ψῃ ἄλλο ἓνα βαβασάκι πρὸς τὴν Χοροψιδάν.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἀνεπαίδη ἕως τὸ
 πρῶν δεδευλαγωγημένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα· ὅταν δὲ ἦ
 κροκόπεπλος ἡώς, ἐσκίδνα τὸ πᾶσιν ἐπ' αὐάν κ' αἱ χυ-
 σόρειδροι ἀκτίνες δ' Ἀπόλλωνος ἐφώτιζον τὴν ὑπ'
 ἕρανόν, ἐφώτισαν κ' τὸ κοιμητήριον δ' Ἰζλεπήμας,
 κ' διὰ τ' ἐλάμφσεως τὸν ἠγειραν τ' ἰλίνης, διὰ
 νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἔρωτα, τὸν θεῶντε βρωῶντε φί-
 λοντε κ' ἐράσμιον· ἐγερθεῖς δὲ εὐθύς ἄχισε τὴν
 ἐπομένῳ ἔπρωλίτζα νὰ ρηάψῃ διὰ σίχων καδῶς
 ἐσωήριζε πάντοτε.

Ἀξίερασή ψυχίμα
 Χοροψιδά!

Τί γνώμη φῶς με εἶν' αὐτή,	πεισματὰ κ' δουαή;
Τί αἶμα ἀπλευγχνία;	μεγάλῃ τυρανία.
Τόση σκληρότητα πολλή,	χωρίς ποσῶς μετρίον,
Πῶς νὰ τὸ ὑπορέσω,	τελείως δὲν ἔξερῃ.
Ἐγὼ νὰ δεῖχῃ καρδιακή,	ἀγάπη ὑπερβολική,
Κι ἄντις νὰ ἀγαπῶμαι,	μάλιστα νὰ μιῶμαι·
Αὐτόναι πλείον σκοτομῶς,	κ' τῆς ζωῆς ἕρασιμῶς,
Εἶναι ἀχαλίσια,	μεγάλῃ ἀπεία.
Ὅταν ἐχθρεύεσαι πολὺ,	ὅποιον σὲ ἐγκατᾶ πολὺ,
Ποτὸν δ' ἀποφάσισις,	πλέον νὰ ἐγκατῆσις;
Μήπως γυρεύεις συτηρορία,	σὴν ἐδικήν σε ἐμορφία;
Πρόσωπον νὰ σὲ μοιάζῃ,	σ' ὅλα νὰ σὲ περιγιάζῃ.
Τῶν ἀδυνάτων εἶν' αὐτὸ,	ἄλλο δὲν εἶναι βολετό,

Ν' αὐρῆς ἀπὸ δικόν σου, ὠραῖον πρόσωπόν σου.
 Πείπῃ λοιπὸν νὰ θερῃθῆς, τὸν ἑαυτόν σου παρευθὺς·
 Νὰ κάμῃς ἀπ' αὐτή σου, τὸ ἔργον ἔ Ναρκίσε. 3

Ο' πιστότατος της Α.

Α' φ' ἔ τὸ ἐτελείωσε ἔ τὸ ἀνέγνωσεν ἅπαξ,
 ἠθέλησεν ἀκόμι ἓνα νὰ σωθῆσῃ ἔ ὅποιον ἔ φανῆ
 ἐνεργητικώτερον δὴ τὰ δύο νὰ σείλῃ· ἔρχισε πάλιν
 ἔ ἐσώψεσε τὸ ἀκόλαστον.

Ἐρασμιωτάτη μοι κυρία
 ψυχὴ μου Χοροψιμά!

Πάχω νὰ καταλάβω,	βεβαίωσιν νὰ λάβω,
Σὲ τί νερά βαδίζεις,	ἔ τί δοπορασιζεις;
Γιὰ νὰ μὴ κοπιᾶζω,	κί' ὄλο νὰ σὲ πειράζω,
Τῆ κάκῃ νὰ ἐπιζῶ,	κί' ὄλο νὰ σὲ συγχίζω.
Μὰ τόσον πῶ παχίζω,	ποσῶς δὲν σὲ γνωρίζω,
Εἴμαι εἰς δοπορῖαν,	ἔ εἰς ἀδημοσίαν.
Στάσιιν ποσῶς δὲν ἔχεις,	ἐπάνω κάτω πῆχεις,
Γνώμαις πολλαῖς ἀλάζεις,	λογῆς λογῆς μὲ τάζεις.
Ποτὲ ὄργην μὲ δείχνεις,	τὰ μιάτια κάτω ῥίχνεις,
Μὲ ἦθος θυμωμένον,	πολλὰ ἀγέλωμένον.
Κι' ἐμένα μὲ ἀπελπίζεις,	τελείως μὲ ἀφανίζεις,
Καὶ τὴν ἐλπίδα κόπτεις,	πρόπον νὰ μὲ διώχνης.
Καὶ πότε ἀσπλαγχνίαν,	μικρῶν παρεγορῖαν,
Δείχνεις μὲ ἓνα γέλοιο,	ἴσως ἔ ἀναγέλοιο·
Λοιπὸν αὐτὰ πάλι μα,	φθεῖρῃται τὴν ζώην μου,
Μὲ κάμνῃς ἔ σαρξίζω,	τὴν τύχην μου ὑβρίζω.

Κάμε μόνον εἶπέμε,
Σὺν τί σκοπὸν βραδέεις;
Διὰ τὰ μὴ διςίζω,
Μέσον ἀταμριβόλων.

Λόγον βραδύστασιμ,
τὴν γνώμησιν ἀθιάζεις.
ὀπόταν σὲ κοιτάζω,
καίμαι διπὸς σε ὄλος.

Ὁ πιστότατός σε Α.

Ἄφ' ἧ λοιπὸν τὰ ἐτελείωσε φωνάζει εὐθύς τὸν
δῶλον τε καὶ λέγει, ὕπαγε νὰ κράξης τὴν παρα-
μάνανμ νὰ ἔλθῃ παρευθύς· ὃν ὄσω ἐν νὰ ὑπάγῃ ὁ
δῶλός τε νὰ τὴν κράξῃ νὰ ἔλθῃ, ἄρχισε νὰ τραγω-
δῆ τὸ ἐπόμενον τραγῶδι πολλὰ σιγανὰ καὶ λυπηρὰ.

Πῶς βραδύς καρδιάμ' θανμάζω, ὅταν τὲς καίμης κοιτάζω
πῶ τραβῆς παντοτινά.

Κι ὡσεὶν ποσῶς δὲν ἔχεις, μήτε πλεὺν ἀπαντήεις
ἔλκος δὸπὸ τινά.

Ἐβουθιδηκὲς εἰς πάθῃ, καὶ ἠελπίδα μὲ ἐχάθῃ.
εἰς τὸ νὰ λευθερωθῆς.

Πλὴν τὴν τύχην μεσιτεύεις, θάνατον σκληρὸν γυρεύεις.
καὶ τὸν κόσμον δὲν ποθεῖς.

Ἡ καρδιάς ἰξείρεν τόπον, ἔχεν εἴδη τῶν ἀθρόων
κί' ὅχι μένος φλογερὸν.

Μὰ ἐσὺ καρδιάμ' θλιμένη, πῶς εἶσαι κατατημένη.
κί' ὀσπερὶς τόσοι καιροί.

Νᾶσαι εἰς διπὸν μὲ εἴθος, ὅπῃ ἔχει φλόγῃς πλῆθος.
λαῦρας ὑπερβολικῆς.

Καὶ φλογίζεις τόσοις χρόνις, μὲ σκληρὸς μεγάλῃς πόνοις.
καὶ ἐκεῖ πάντα κατοικεῖς.

Αὐτὸ ζῆθος δὲν περιάξῃ, φωτιάς τόσαις ἀφ' ἡ βγάξῃ,
εἶναι Αἴτης τὸ βεῦ.

Καὶ Ωκεανὸν αἶ χύσω, δὲν εἶν' ἄλλος νὰ τὸ σβύσω,
μήτε τὸ κωταποῶ.

Ἄπορῶ πῶς ὑποφέρεις, μὲ φωτιάς νὰ παραδέρης,
νάαλῆς σὰν τὸ κερὶ.

Καὶ νὰ χίνεσ' ἀπτὰ μάτια, ἢ νὰ γινέσαι κορμάτια,
καὶ νὰ εἶσ' ὄλο γερό.

Βλέπω πῶς εἶσαι γραμμένη, γιὰ νὰ ζῆς τυρανισμένη,
πάντα ὅσον κίον σαθής.

Καὶ γιὰ τῆτο δὲν πεθαίνεις, εἰς τὰ ὅσα κίον παθαίνεις,
ὡ καρδιὰ πολυσαθής.

Ἀφ' ἧ τόσοι ὑπόμεις, κί ἀπτόν τόπον σε δὲν βγαίνεις,
μόνον σέρεις νὰ ποῖς

Πῶς καρδιὰ δὲ σ' ὀνομάζω, μόν' ἀληθινὰ σὲ κράζω,
πέτραι τῆς ὑπομόνης.

Τελειώνωντας αὐτὸ τὸ τραγῶδι ἦλθε εἰς ἐκεῖνο
τὸ γύναιον ἢ παραμάντα, ὅσον γεροντότερον, τόσον
ὄπτηδειότερον· ἐμβάνωντας δὲ μέσθ' ἄρχισε μὲ ὀκεί-
ρα τὰ κολακευτικᾶς λόγια νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀφ'
ἧ τὸν ἴδε καταβεβυδισμένον εἰς τὴν λύπην, εἰς κυριευ-
μένον παρὰ πολλὰ ὑπὸ τὸν ἔρωτα· ἐπειδὴ πάντοτε
ὁ ἔρως διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται ἀνταπο-
κρίσεως ὀποτυχῶν· τὴν ἐδιηγῆθη ὑπερον τὰ τ' ἀπε-
ρασμένης ἡμέρας συμβάντα, τὴν ἀδιαφορίαν τ' Χορο-
ψιμαῖς, τὰ βλέμματα τ' Μειρέμ εἰς ἀδελφικῆς,
τὸ θέλημα τῆς τὸ ζήλοτυπίας γέμον καὶ τὰ λοιπὰ·
τότε εἰς ἀποκρίνεται ἢ παραμάντα τὴν λέγουσα, ἦ θελάνε
εἰς ἐρμηνεύσω τι διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τ' Χοροψιμαῖς
ἡμέρη, ἂν μὲ ἀκύσῃς, τὸ ὅποιον τὸ σοχάζομαι

διὰ ἀρμοδιώτατον μέσον· διὰ νὰ ἠμπορέσῃς λοιπὸν νὰ καταλάβῃς, ἂν πάντῃ ἀδιαφορῇ ἢ Χοροψιμῶν, ἢ ἂν ἢ ἀδιαφορία τῆς εἶναι πλασῆ, πῶς περὶ νὰ ὑποκριθῆς τὸν ἐρωμένον μὲ τὴν Μειρέμ, νὰ συχνομιλῆς μὲ αὐτῇ, ἂν τύχῃ πάλιν εἰς τὸ ζιαφέτι, νὰ τὴν βίχνης αἰσθητὰ βλέμματα, ὅπως νὰ τὰ βλέπῃ ἢ Χοροψιμῶν, καὶ ἄλλα ὅσα ὁ ἦς τὸ Ἀφροδίτης ἤθελε σὲ διδάξῃ· τέτοιο δὲ ἐφάνη πολλὰ ἀρμόδιον κριτήριον δὲ ἔρωτος, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ κάμῃ· τὴν λέγει δὲ, ὅτι ἠτοίμασε καὶ δύο ἀκόμι ραβασία καὶ δὲν ἰξούρει ποῖον νὰ τὴν σείλῃ ἀπὸ τὰ δύο; τὴν τὰ ἀνέγνωσε πῶς τέτοις διὰ νὰ σοχαθῆ καὶ αὐτὴ ποῖον εἶναι τὸ ἐνστυγνικώτερον· ἀφ' ἧς τὰ ἠκυσεν ἢ παραμάνατε καὶ τὰ δύο, τὸν λέγει· ἦς με, καὶ τὴν ἐδικλῶ με γνώμῃ τὸ πρῶτον εἶναι καλλίτερον καὶ ἐνστυγνικώτερον, ὅθεν ἂν κάμῃ χρεῖα, ὅπως ἐγὼ νὰ τὸ ὑπάγω, πῶς περὶ μετὰ τὸ γεῦμα, καθὼς ἢ δάλι τῆς ἀπερασμένως με εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὴν κοκωνίτζαν, πῶς περὶ μετὰ τὸ γεῦμα· ἄρσεν λοιπὸν αὐτὴ ἢ ὁμιλία τὸν τζελεπή, ὅθεν ἐβάλωσε τὸ πρῶτον ραβασί καὶ τὸ ἔδωκε λέγωντάς της νὰ κάμῃ κάδε τρόπον νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτῇ, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν γνώμῃ της ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω, καὶ πῶς τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ εἴ φερῇ ἀπέκρισιν· ἀνεχώρησεν ἂν ἢ παραμάνατε ὑποχόμενη ὅλα τὰ δυνάτα· ὁ τζελεπή δὲ Ἀνδρέας ἔμεινε μέσα εἰς τὸ βάθος καὶ εἰς τὸ χάος τῆς συλλογισμῶν· διὰ νὰ διασκεδάσῃ δὲ εἶτο λογισμῶν, ὅπως πάντοτε εἰς ἀπελπισίαν τὸν ἔφερον, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸ ἀκόλυτον τραγῶδι μελωδικὰ μὲν καὶ σιγανὰ, δριμυτικά δὲ καὶ λυπηρὰ καὶ τὸ Νεχαβέτ.

Ἄχ ἔρωτα σκληρώτατε, καὶ ποῖα εἶν' τὰ καλά σου,

Μία φθορὰ μένον ζωῆς εἶν' τὰ χαρίσματά σου.

Ὅποιος μάλιστα κερδέσθῃ, δὲν ἔχῃ ἄλλο χάρι

Παρὰ τὸν χάρι νὰ λαλῇ γλιτωρὰ νὰ τὸν πάρῃ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶσαι πικρὸς, τὸ μεταξὺ φαρμάκι,

Τὸ τέλος σε ὀλίθιον θάνατος εἰς κορμάκι.

Μήτε μιὰ ὥρα ἢ στιγμὴ χαρῆς ἢ συχία,

Ὅ' ἐγλεντζῆς σε ὁ πολὺς εἶναι μιὰ τυραννία.

Πολλὰ εἶναι καλότυχος, ἐκεῖνος πᾶ' ἰσχυρῶς,

Στὰ δίκτυά σε τ' ἀφροντα, τέλειος νὰ μὴ πέσῃ.

Βέβαια δεῖχῃ σὺβουγαῖς, μὲ λύπαις θὲ νὰ ζήσῃ.

Καὶ θ' ἀπερῶ κενόκαρδος ὅσον νὰ ξελοχόσῃ.

Ὅμως εἶναι ἀδύνατοι, κακίς νὰ σ' ὀδοσφύρῃ,

Μακάρι καὶ σοχάζεται τὰ πράγματα μὲ ζῶνι.

Γιὰ' ὅλους τὸς κ' ἀμιλίδες, παρηγοῖ σὺ τὸς ἔχῃς,

Σοφὸς καὶ αὐτὸς τὸς γνωστὸς γιὰ πεισμο κατατρέχῃς.

Μετέπειτα ἐσηκώθη ἡ ἀνεχώρησεν εἰς τὰ κα-
θήκοντά τε παρὰ τῶν ἀφρόσβει· πρὸς τὸ βράδυ δὲ ἤλ-
θεν ἡ παραμάνα τε, ἣ ἀνάφερον ὅλα ὀκείνα, ὅπῃ
ὠμίλισε μὲ τῷ κόρῳ παρήσις ἢ τ' μητρός, πῶς
τ' ἔδωκε τὸ ραβασάκι κρυφίως εἰς τὸ χέρι, πῶς τὸ
ἐπῆρε μὲ φοροδυμίαν, πῶς ἔλαβε κάποιαν ὑδόνυ,
πῶς ἐρώτησε διὰ τῷ ὑγείαντα, ὅταν εἶχεν ὑπάγη
εἰς τὸν ἄλλον ὄνδ' ἢ μητέρα τις νὰ πάρῃ τί· ἀφρό-
φασιν δὲ εὔρεν ὅτι τάχατες ἐζητῶσε τὸν τζελεσπὴ
Στεπάνανα γὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ κάποιαν ὑπό-
δουσι ἢ ταρπχανῶ, ὅτι δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τῷ
μητέρα τις πῶς εἶναι παραμάνατε, ὅτι ἤλθαν εἰς ὀμι-
λίαν ἢ πῶς αὐτὸς ἢ πῶς τῶν ἀφροτερημάτων τε, ἢ πῶς τῶν
λοιπῶν, ὅτι ἐρρίξε λόγον ἢ πῶς ὑπανδρείας αὐτὸς, με-
τὰ τ' Χοροφίμας, ἢ ὅτι ἤδελαν τεριάσει ἀριζα, εἶπε,
χαμογελῶντας· ἢ ὅτι ἐπάνω εἰς αὐτὸ ὀλίγον ἐ-

Ψυχράνθησαν, ὅθεν κ' ἐσιώπησαν· τίποτες ὅμως, εἶπε ἡ τζελεπή Λύφρα ἡ παραμάννα, δὲν ὀκατάλαβεν, ἕτε ἀδιαφορίαν πάντη· (ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις ὅπῃ ἡ Χοροψιμὰ ἔκαμε διὰ τὴν ὑγείαν τε ἤτον πολιτικὴ) ἕτε πάλιν ἐρωτα καθὼς παθεῖ· ὅθεν διὰ τὴν καταλάβη, τὸν λέγει, καλλίτερα, παθεῖ τὴν κάμης ὀκείνο ὅπῃ σὲ εἶπα· τέλος ἀφ' ἧ τὸν ἐδιηγῆθη ὅλα ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ἀπῆτιτης ἀφήστασα τὸν τζελεπήμας ἕτε βεβαιωμένον διὰ τὸ ἀμόριτε, ἕτε ἀπῆλπισμένον ἀπ' αὐτό.

Εἴ μινεν ἂν ὀκείνω χεδὸν ὄλιω τὴν νύκτα συλλογιζόμενος ὅλα ὀκείνα ὅπῃ ἡ παραμάννα τε ἐδιηγῆθη· ἐλυπέτο κ' πολλὰ, ἀδημονῆσε, ἐσυγχίζετο, παντοῖος ἐγίνετο, διαφόρως ἀλλοιόμενος· ἡ ψυχὴ ἀγανακτῆσε κ' τὴ καρδίας, ἡ καρδία κ' τὴ ψυχῆς, ἡ ψυχὴ κ' τὴ σῆδας, κ' τὸ σῆδος κ' τὴ καρδίας κ' ἐκάτερον καθ' ἑκατέρη· ἡ ἀγανακτῆσις δὲ αὐτῆ κ' ἡ κρίσις ὅπῃ μεταξὺ αὐτῶν ἐγίνετο εἶναι ἡ ἀκόλλητος, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἔχραψε διὰ σίχων.

Ερώτησις τὴ ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά τί ἔχεις κ' ποιεῖς,	κίεταρηγόμενα θρηνηῖς;
Παραμάννα κίεμένα,	τὰ συνθητῶ μὲ σίνα.
Πές με τὸν κόνον σε καρδιά,	μήπως κ' σ' εὔρω ἰατριά,
Γιατὶ ἔστωπὴ σε,	εἶναι φθορὰ δακῆ σε.
Εἶναι καρδιά κιάλλαις καρδιαῖς,	μὰ ἔχεις λύπαις κ' χαρμαῖς,
Εἶδ' ὅπῃ σὲ ἡ λύπη,	καμμὰ φορὰ δὲν λειπεί.
Εἰσὶ ποτίσω δὲν γελαῖς,	κιάλλαις κίεμδῆς μελασχολαῖς,
Γλητζίδαις δόποφύγεις,	ἐμπρός σου δὲν τὴς σίεγεις.

Τὰ ταμπιέτατα καρδιά
Μόνον ἐσὺ θλιμένη,
Μόνον ἐσὺ μὲ συμφοραῖς,
Ὅπῃ σὲ βασταίζει,

δὲν βρίσκονται σ' ἄλλη καρδιά,
ἐὼν κόσμον πεκραμένη.
μὲ ζάλαις τόσον φοβεραῖς,
κίως τόσον σ' ἀπελπίζου.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχῆν.

Ψυχὴ παρεγορεύαίς,
Κιῶντις νὰ μὲ μετρώσης,
Ξύρω ψυχὴ πῶς συμπονῆς,
Γιατ' εἶναι φρικτὴ μὰς,
Πῶταν γελῶ νὰ συγγελῶς,
Κίσται θρητῶ ψηχίμα,
Μὰ πέμε διὰ πῶ καλῶ,
Γιὰ πιάμει εὐτυχία,
Δὲν βλέπεις τόσαις Σαῖτιας,
Δὲν βλέπεις τζιτωμέναις,
Καὶ τί χροῦτερα ψυχῆ,
Καρδιά μου ἢ καὶ μάνη,

νὰ δώσης μὲ ἀγανακτεῖς,
ζητεῖς νὰ μὲ ἰσχυρίσης.
εὗ δάκρυα πῶς συμφοραῖς,
σύμπνοια εἰδικήμας.
ἔ ἔχι νὰ μελαγχολῶς,
νὰ συθρητῆς μαζί μου.
νὰ χαίρωμαι ἔ νὰ γελῶ
ψυχῆ ἔ ἰσυχία.
ὀπόχω ἔ λαβωματιας;
σαῖταις καρφομέναις;
δὲν εἶμαι πέτρα ἢ πτωχά,
ἔ εἶμαι βασταισμένη.

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά αὐτὰ εἶναι κοινά,
Τὰ σέρνεται ἔ ἄλλαις,
Καὶ μ' ὅλον τῆτο δὲν ψηφῶν,
Καὶ σανικῶς γλοντζῶν,
Γιὰ τῆτο ἡρωικαῖς,
Κοιπὸν καρδιά κιάτῃ σου,

τὰ πάθη πῶ λῆς τὰ δφνά,
ἔ πῶ μεγάλαις ζάλαις.
πονῶναι μὰ ἔ ἐντρῶν,
ταῖς πίκραις νὰ σαβτίζου.
καρδιαῖς ταῖς λέγουσι κιάτῃ σου,
τῆτοιαις καρδιαῖς μιμήσου.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχὴν.

Ψυχὴ δὲ εἶμι μόνον Σαίτιας,	ἢ ἔδικαίς με ἢ φρωταίς,
Μόν' εἶμι πλὴν μεγάλαις,	ἢ συμφροταίς ἢ ἀδαις.
Τὸ σῆθος μὲ παρακαλεῖ,	νὰ κλαύγω μὲ πικρὴ φωνή,
Γιατὶ κοτὰ εἰ ἀδαι,	τόσσα κακὰ μεγάλα.
Μέκαθ' ἄσπλαγχα κιαυτό,	τὸ σῆθος τόχα πῶ κρατῶ,
Σταῖς σαίτιας κληκαί,	κιαυτό τί δὲν μὲ κἀφ;
Ὅτ' ἀντὶς νὰ μ' ἀπαντᾷ,	σ' ἀπελπισμὸν μὲ καταστᾷ,
Κιάντις νὰ μὲ δεοσέξῃ,	τὰ φύλλα μὲ τὰ φλοισφέ.
Κ' ἔχω παρὰπορὸν κολῶ,	εἰ σῆθος τὴν ἐπιβλή,
Κ' εἰς τὴν καταδρομήν τε,	Ψυχὴ, τὴν ἔδικάν τε.
Καὶ πῶς μὲ λὲς νὰ μὴ θρηπῶ,	Ψυχὴ μὲ ἔ νὰ μὴ ποτῶ,
Ἐεἶ εἶμι πλὴν μεγάλα,	δὲν ἀπ' τῶτα κλαύω;

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὸ σῆθος.

Σῆθος ἀπὸς τὰ λακρυδιά,	τί λὲς γινῶ σίνα ἢ καρδιά;
Πῶς εἶσ' αἰτία λὲς γ,	τόσοι πικρὰ νὰ κλαύω.
Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὴν ποιεῖς,	μόν' ἀποκα τὴν τυραγεῖς,
Καὶ βρίζω σὲ βῦθος,	γιατὶ ὡς τόσο εἶσος;
Ἄντις νὰ τὴν παρεγορεύῃς,	λὲς γ πῶς τὴν μελαγχολῆς,
Κιάντις νὰ τὴν μερώνῃς,	λὲς γ πῶς τὴν θαιπιώνῃς.
Ἄλγ' πῶς σιότος προξενεῖς,	ἀντὶς νὰ τὴν ζωογοῖς,
Κιάντις νὰ τὴν εὐφραῖνῃς,	λὲς γ πῶς τὴν μαραινεῖς.
Συμπάδισι λὲς γ πῶς ποσῶς,	δὲν ἔχῃς ἑσώτην παντέλας,
Μονάχα τὴν πικραίνῃς,	τὰ φύλλα τῆς μαραινῆς.
Σῆθος λοιπὸν κραιμαλῶ,	ἔ δὲν μέρος τῆς λαλῶ,
Ἐθάρμ' μὴ τὴν σκοτίζῃς,	γιατὶ τὴν ἀφαιζῇς.

Α' πόκρισις ἑ σήθους πρὸς τὴν ψυχὴν.

Ψυχὴ ἄντις γὰρ νὰ κλειθῶ,	ἐγὼ νὰ παραπορευθῶ,
Ἀπ' τῆς καρδίας τὰ τόσα,	μπορᾶ νὰ πῶ ἔ ποσα
Αὐτὴ ψυχὴ νὰ μ' ἀδικᾷ,	νὰ λέγῃ μύθεα κακά.
Πῶς ἔχθ' τραβημένα,	ψυχὴ δὲπο τ' ἐμίση.
Π' ἄντις πῶ νὰ προφυλαχθῇ,	τάχα νὰ εὐχαλισθῇ,
Ἐγίνηκε καφάσι,	πῶ νὰ μὴ εἶχε φθάσει.
Καὶ τὸν ἄντις ὁ ἀύχαλις ἔ,	ὁ ἀύχαλις πῶς ἀχαλιεῖ,
Ψυχὴ δὲν ὑποβίβω,	τέτοι ἀδικα νὰ σέβω.
Ἐγὼ νὰ δέχομαι σκληραῖς,	σαίτωις τέτοι φοβεραῖς,
Κι' αὐτὴ νὰ μὴ γινωρίζῃ,	χάλεν μόνι νὰ γογγυρίζῃ.
Νὰ ὑποβίβω σεναγμῶς,	τῶς ἐδικῶς τῆς τῶς καιμῶς,
Τὴν φλόγα πῶ δὲν σβύνει,	νὰ γίνωμαι καιμῶι.
Κι' αὐτὴ, ψυχὴ, ὅλα αὐτὰ,	νὰ μὴ θείλῃ νὰ μελετᾷ,
Μόνι τῶς ἐδικῶς με πόνας,	νὰ λέγῃ δικῶς τῆς φόνος.
Ἄν εἶναι δίκαιον ψυχὴ,	κάμε τὴν κρεῖττον μοναχὴ,
Κι' ἄν σφάλω παιδευσάμε,	εἰδὲ ἑ, δικαιοσέ με.

Α' πόκρισις τ' ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδίᾳ γινετὶ παραλαλαῖς,	τὸ σῆθος ἔ καταλαλαῖς;
Κι' ἄλλα τοιαῦτα λέγῶς,	ἄρ' ἑ μονάχη πταίγῶς;
Κι' ἄντις γὰρ νὰ ὁμολογήῃς	χάλεν, ἐσύ κακολογῶς.
Τὸ σῆθος τὸ καιμῶι,	πῶναι ἀδικημῶι.
Πίσιν δὲ ἔχθ' πιά καρδίᾳ,	εἰς ὄλισσιν τὰ λακωνιά,
Καὶ πλά μὴ μὲ πρὸβίβῃς,	παῦσε ἔ μὴ φωνάζῃς.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχὴν.

Ψυχὴ μὲ ἔσινα δοξαῖ,	δὲν ἴμαθες τόσος κίσεδ ;
Πᾶς μὲ γανακτισμένη,	καρδίᾳ ἀπηπισμένη,
Ὅλον τὸν κόσμον τὸν θαρῶν,	πταίσην κί ὅ,τι κίσε θεωρῶ,
Αὐτὸ δὲν εἶναι μῦθος,	τὸ ξέρεν κί τὸ σῆθος.
Λοιπὸν ὡς λείψαν τὰ ποδῶ,	κί τίποτεσ δὲν μὲ ἀφελῶ,
Πᾶρεξ ἐν ὁμονίᾳ,	Ψυχὴ μὲ κί τεργῶσε.
Ψυχὴ κί σῶθος κί καρδίᾳ,	μὲ τὴν δικίᾳ μας συνοδίᾳ,
Μαζῶζα νὰ χαρῶμεν,	κί νὰ συνευφρανῶμεν.

Μετὰ ταῦτῳ δὲ τῷ κρίσει ὁ τζελεπή μας ἀποκοιμηθεῖς, νὰ κί βλέπει εἰς τὸν ὑπνόντα, ὅτι ἔρχονται δύο γυναῖκες συντροφιασμένας μὲ δύο ἀνδρας· ὁ ἓνας γέρον κί ὁ ἄλλος νέος· ὁ γέρον εἶχε μαζῶτα τῷ ὠραιότερον, κί ὁ νέος τῷ ἀχημοτέρων μεν, ἐρωτικωτέρων δὲ, ὡς ἐφάνετο δὴ τὸ εἶδος· κί ἡ ὠραιότερη ἦτον σοβαρωτέρα, ἡ ἄλλη δὲ χαριεσερα, ὅπᾳ ἀπῆνεν δὴ ἐμφαντέντη· κί ὁ γέρον μεν μαζῶ με τῷ ὠραιότεραν ἐξάδη ὀλίγον κί ὠμίλησε μαζῶτα σοβαρά, ὡσαῦτα κί ἡ γυνή, κί ὑπερον εὐδύς ἀνεχώρησεν με σοβαρωτέρων πρὸσωπον ἀγανακτέντες ἀιφότεροι· ὁ νέος δὲ ἐξάδη πρὸσιώότερον με τῷ ἀχημοτέρων, κί ἀσμένως ὠμίλησεν, ὡσαῦτα κί ἡ γυνή· ὑπερον δὲ ἀνεχώρησαν κί αὐτοὶ με χαριεσερον πρὸσωπον, κί καθῶς ἐφάνετο, ἡ γυνή ἀκομὴ ἤδελε μείνη νὰ ὠμίληση, ἀν δὲν ἐβιάζονταν δὴ τὸν ὀπαδόντης· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφάνη, ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἓνα μπαχτζέν, κί ὁ μπαχτζέσ ὀκείνος εἶχεν ἓνα ὄνδαν εἰς τῷ μέσῳ κί μέσα εἰς τὸν ὄνδαν ἐβλεπε μίαν νύμφην ὠραιωτάτῳ κελευσμέτῳ ὅς αὐτικὸς δὲ ἐρωτός·

ρωτες· ὡς ἡ ὀπλογραφὴ ἐδήλη ὅτι τὸ θύρας ἔσα· ἕνας δὲ γέρον τραμακτικὰ τὸν ἐρώτησε τὸ τί ζητοῖ; καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τὴ ἐξύπνησεν· Ἐξυπνήσας δὲ ἀρχισε νὰ σοχάζηται τὰ ὄνειρα τὸ τί δήλῃν· τὰ ἐξηγήσας, τὰ παρεξηγήσεν· εἰς καλὸν δὲν ἠμπορῶσε νὰ τὰ ἐρμηνεύσῃ, καὶ ἐν τῷ ἀναμεταξὺ ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἔττι ὁ τζελεπή μας ἐσώσπε νὰ ἐνδυμῆδῃ καὶ τὰ κοινὰ καδῆκοντα.

Ἡ Μειρέμ δὲ ὅταν εἶχε τελειώσει τότε τὸ ζιαρέτι καὶ ἤθελε μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφόν της νὰ ἀνεχωρήσῃ, ἐρωτᾷ τὴν δούλῳ κρυφίως, ἂν ἔδωκε τὸ χεῖμα τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, ὅπως ἄριστῶτερα ἀνεχωρήσεν; ἡ δούλη τὴν εἶπε νὰ· ἀκήσασα δὲ τὸ νὰ, ἐχάρι τρόπου τινὰ καὶ ἐλαφρώδῃ ἀπὸ ὀκείνο τὸ βῆρος, καὶ ἐκείνην τὴν πενοχωρίαν, ὅπως ἡ ψυχὴ της ἐβάστα· καὶ ἔττι ἐκείνην τὴν νύκτα ἀπέρασε καλύτερα· τὸ σπῶσιτικωδεῖσα ἐσοχάοδη νὰ χεῖψῃ ἀκόμι ἕνα, διὰ νὰ τὸ ἔχη ἕτοιμον, καὶ ὅταν ὑπαγῇ πῶς ὀπίσκεψῃ τὸ Κοροφιμάς νὰ τὸ δώσῃ τὴν δούλῳ, ὅπως ὅταν ξαναἴλῃ ὁ τζελεπή Ἀνδρέας νὰ εἶ τὸ ἐγχειρίσι· τὸ μβασάκι λοιπὸν εἶναι τὸ ἀκόλῃτον.

Εὐχρόεσατε καὶ σφιπόδιτέ μοι
τζελεπή Κυρ Ἀνδρέα!

Μὴν ἠμπορῶτας νὰ εἰπῶ τὰς πόνας τῆς καρδίᾳς μου,

Τὸς σπῶσιμὸς με μᾶστυρας ἔχω εἰς τὰς πληγὰς μου,

Αὐταῖς ξηγῶν τὰ πάθη με χωρεῖς νὰ ἔχῃς σῶμα.

Καὶ πρὸς καιρὸν γιὰ ἰατροὺς τὸ ἴλαρόν σε ὄμμα,

Ἐπίπτωτας μίαν ἀκτίνα σε μορεῖς νὰ θεραπεύσῃς,

Μύρια πάθη παλαιὰ καὶ νέα νὰ γυατρεύσῃς.

Γατερικό ή Ιατρός είται όταν θελήσης,

Και μ' ένα βλέμμα ήμπορείς ζωή να με χαρίσης.

Ωσπί να μη αιδάσσαι πώς είται ή αίτία,

Γιαυτό ή εις τής πόνης μου δεν διδεις Ιατρεία.

Ρώτησι και τα μάτια σε κ' ελπίζω να σε πέναι,

Πόσαις σαιταις σέλευται σό σήδος μ' ή τροπέται.

Αν ήμπορέσα βέβαια, ή τώρα δεν λαλάσα,

Μόν' είχα την υπομονή, ή με αυτήν έξέσα.

Μα βλέποντας πώς σάδθηκε, γιαυτό κ' έλασινάξω,

Κι αιτίαν ε' θανάτω με, έσένα τιά φρονάξω.

Η γνωστήσε.

Όσου εν το πρώτον βαβασάκι ήτον γεμάτον κα-
χίας, θυμῷ ή ζηλοτυπίας, τόσοσν ζεναντίας τῆτο
είναι φρόνητος ή άγάπης έμπλεων· ή τῆτο το
ε'λαψεν ζεπίτηδες τοικτοτρόπως, διά να τον δοκιμά-
ση ή με το καλόν· ε'δεν μετά το γεύμα επήγε
να υποσκεφθῆ τιώ ε'ξ αδελφην της, ή εμβαινοντας
μέσκ λέγει την δόλιω· να τῆτο το βαβασάκι ή
όταν ε'λδη πάλιν ο τζελεπή Ανδρέας να ε' το δώ-
κης· υ'στρον δε ανέβη επάνω ή το συνειδισμένον της
ή μείασα μερικόν καιρόν, πάλιν ανεχώρησε.

Δεν απέρασαν δε πολλὰ ήμέραι ή πάλιν ε-
κράχθηκαν όλοι εις το ζιαφέτι το βράδυ οι συγγε-
νεις, ώσάυτως ή ο τζελεπή Ανδρέας· ή Χοροφιμά τον
εδέχθηκε με ένα πολιτικόν όλίγον τι ε' πρώτε διαφέ-
ρον· ώσάυτως ή ή Μειρέμ· ο φίλοςμας εν αρχισε
και τιώ παραγγελίαν ή έρμηνείαν τ' παραμάναστε
να συχνοκοιταζη τιώ Μειρέμ, να συχνομιλή με
αυτίω, να ρίχνη βλέμματα ερωτικά πῶς αυτίω, ή
μάλιςα τότε, όταν ε'βλεπεν, ότι ή Χοροφιμά τον
κοιτάζει· πόστω εν χαράν ε'λάμβανεν ή Μειρέμ δι
αυ-

ωπὼς τὴν ἀνταπόκρισιν ἔρωτός της, ἀγκαλιὰ καὶ πλασὴ, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παραστήσῃ τις· ἡ Χορηψιμὰ δὲ βλέπωντας παρομοίαν ὀμιλίαν, παρόμοια βλέμματα, ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῇ ὑπεριότερον, καὶ ἂν εἶχε νοιώσει καὶ μικρὰν ἀκτίνα ἀγάπης, ἐσβύαθη καὶ αὐτὴ παντελῶς· ὅθεν ἄρχισε πλέον νὰ μὴ κοιτάζῃ τὸν Τζελεπή, νὰ μὴ τὸν ὀμιλῇ καὶ τὰ παρόμοια· ὁ Τζελεπήμας ὁμως ἐσοχάσθη πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἀδιαφορία, ἀλλὰ ζηλοτυπία· ὅθεν ἔλαβε καὶ αὐτὸς ἄλλω τὸς αὐτῷ χαρὰν καὶ θυμὸν, ὅσῳ ἐλάβανεν ἡ Μειρέμ ἀπὸ τῆς πλασῆς ἀνταπόκρισιν τῆς ἐρωτικῆς βλεμμάτων. Ἐπειτα δὲ ἄρχισαν ἀπὸ τῆς πολλῆς εὐθυμίας, ἄλλοι μὲν νὰ τραγουδῶν Τούρκικα, καὶ ἄλλοι Ἀρμένικα, καὶ ἄλλοι Ρωμικὰ· ἄρχισε λοιπὸν καὶ ὁ Κύρ Ἀνδρέας νὰ τραγουδῆσῃ τὸ ἀκόλαστον, πολλὰ σιγανὰ καὶ ἐρωτικά.

Σταὶς λήπαις με ἀνακοχῆ	μὴν ὄρα εὖρον μοιχαλῆ.
Κοιτάζωντάς σε μόνου,	τότε δὲν εἶχα πόνο.
Ἄφ' ἔμὲ λείψῃ καὶ αὐτό,	πῶς εἶπ' ἐν ζήσῃ δουλετό,
Ποία ἐλπὶς με μίτη	ποία χαρὰ μ' εὐφραίνει;
Ἀπὸ τὸν κόσμον τὸν εἰδαί,	πρέπει νὰ πάγ' αἰ δὲν σε ἰδῶ,
Καὶ μὲν ἡμέρ' αἰ ζήσω,	πολλὰ θὰ τὸ νομίσω.
Ταὶς ὥραις πῶ σε χωρισῶ,	θαύματος ὄλαις ταὶς βαρῶ.
Κ' ἢ ὄρα τῷ με λείψεις,	εἰς πόνο, λύπη, θλίψις.
Καὶ τὸν καιρὸν πῶ κοιμηθῶ,	μ' ἐλπίδα πῶς θ' ἀναπαυθῶ,
Ὅλο πῶς πᾶς κοιτάζω,	εἰθὺς ξυπνῶ, ταράζω.
Μίση με τῆκει συλλογῆ,	νύκτα ὀνείρων ἢ πληγῆ,
Ποία ὄρα νὰ ἐλπίσω,	καλὰ πῶς θ' ἐν ζήσῃ;
Ἐξ' ἀπτό νὰ σε θεωρῶ,	χαρῆς δὲν εἶχ' ἄλλου καιρῶ,
Τὸ γὰρ σε βλέπω μόνου,	μ' ἐμὲδιαζε τὸν πόνο.

Αὐτὸ ἔμὲ τὸ ὕστερον, ἢ πάλιν νὰ ζήσ᾽ καρτερικῶς,
 Ἐλπίς δὲν εἶν' κήμημα, πεθαίνω ἔχ' ὕψιστον.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδῆ ἄλλο ἐρω-
 τικώτατον κτ' τὸν Μακάμ εὐίτζι.

Στὰ μάτια ἐπὶ λαχταρῶ,	διπλὴν ἐνέργειαν θωρῶ,
Διὼ αἴτια συμβαίνου,	πικραίνου ἢ εὐφραίνου.
Πότε σημεῖα ρουκῶ,	ἢ ποτε θεραπευτικῶ,
Νεκρώνου ἢ ἀνασταίνου,	ζωὴν δίδου ἢ πέρνον.
Μεῖ εἶνα κοίταγμα γλυκόν,	ἡμερον ἢ ἐρωτικόν,
Ζωὴν εὐδὴς χαρίζου,	ἢ μὲ καλοκαρδίξου.
Μὰ ὅταν πλῆον βαλῆθῃ,	μὲ πάθος νὰ ἐνδικηθῃ,
Τζαρεῖς δὲν εἶν' νὰ ζήσω,	πικρῶ δὲ ξεψυχήσω.
Ἐφτάσα πλῆον νὰ δοθῶ,	σοῦ ὀλισμὸν τες νὰ βρεθῶ.
Καὶ ὅτ' ἐξουσιάζου,	κί ἂν θέλῃς θουσιάζου.
Στὴν θέλησίν τες ἡ ζωὴ,	κ' ἡ ἐδίκημα ἀναπνοή,
Στέκει ὁ θάνατός μου,	ἢ ὁ ἄρραϊσμός μου.
Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀφεθῶ,	μήτε νὰ ἐναντιωθῶ,
Εἶμαι γῆν προσωγῆν τες,	ἢ γῆν ὑποταγῆν τες.
Σκλαβιά ἢ θεληματικῆ,	εἶναι δόσὸ τῆν σαρκί,
Πλῆον βασανισμένη,	πλῆν εὐχαλισμένη.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδῆ ἢ ὁ Ἰζάδελ-
 φος τ' Χοροψιμαῖς τὸ ἀκόλαστον, δηλ. ὁ ἀδελφὸς
 τ' Μείριμ.

Τελεία ἢ σωσὴ καρδιά,	ἢ εὐτυχία καθαρή,
Πέποτες δὲν εἰδῶθῃ,	κανεὶς δὲν ἔξωθῃ.
Κάθε καλὸν συγκολληθεῖ,	ἐπίστυ ἢ συμφρῶθεῖ,

Μὲ κάποιαν ἀηδίαν,	ἢ μὲ δυσαρξίαν.
Εὐτύχημα χωρὶς καίμους,	ἢ πόνης κί ἀνασυναγμῆς,
Τελείως δὲ συμβαίνει,	εἰς ἔτιμὰ νὰ γίνη.
Δὲν εἶδα νάυχαλιστῆδῃ,	καυεῖς νὰ εὐαρεστῆδῃ,
Εἰς τὴν κατὰσσίτε,	ποτέ τὴν ἐδικὴν τε.
Μὰ ὅλο θ' ἄχῃ ἀφορμῇ,	νὰ λίγη πῶς τὸν πολέμι,
Πάντα τὸ βόητικόν τε,	μὲ φθόγον τὸν δίκον τε.
Σ' ὄλες ἢ τύχη ἐξ ἀρχῆς,	αἰτία εἶναι ταραχῆς,
Παίζει ἢ μεταβάλλει,	ὑφῶνι καταβάλλει.
Κί ὅποιος ἐλπίζει ἢ θάρρει,	ἀλύπητα σπῆ νὰ χαρῆ,
Βίβραι λαυδασμῖνος,	εἶναι ἢ γελωσμῖνος.
Γιὰ τῆτο γαῖς μεταβολαῖς,	καθένας πρῆπει γαῖς πολεμῆς.
Νὰ ἔχῃ ἡσυχίαν,	μὲ γητωιοκαρδίαν.

Ἐτραγέδῃσε πῶς τέτοις ἢ ὁ θεῖος ἡ Χοροψιμαῖς, ἀγκαλὰ ἢ ἦτον γέρων, ὅμως τὸ κρασί τὸν ἔκαμε νέον (ὁ οἶνος γὰρ ἔ μόνον φρένας, ἀλλὰ ἢ ἡλικίαν μεταβάλλει ἐν ὅσω ἐνεργεῖ,) κτ' τὸν ἐκόλυθον τρόπον, ἦγεν κτ' τὸ Νιηρῖς.

Τὴν ἀκατάστατον βοπῆν,	ἢ τὴν συχνῆ μετατροπῆν,
Τῆς τύχης μὲ κοιτάζω,	κ' ἔτξι δὲν ἡσυχάζω.
Ποτέ δὲν θίλει νὰ σταθῆ,	ἢ σὲ καρδίαι, κἀρεθῆ,
Ἐκεῖ πῶ ἡμερῶνι,	εὐθύς κί ἀναγελαῖνει.
Δίχως χαρὰ κάμμυ φόρα,	κί εὐθύς διπλῆν τὴν συμφορῆν,
Πάντα μὲ γμορμετλίω,	δίδει ἢ κερσιζλίω.
Δὲν ξεύρω τί νὰ σοχαδῶ,	σὶ τί ἐλπίδα νὰ πιαδῶ,
Πῶ ὅλο μὲ συγχίζει,	κί ἔξαρνα μὲ σασίζει.
Ἐπάνω ὅπῃ καρτερῶ,	νὰ εὐρῶ δρόμον σταθερῶ,

Εὐδία, ἢ τυχηρὴ φθάσει,	ἢ ἄνω κάτω κίσει.
Δὲν ἔμπορῶ νὰ θαρρεύθω,	σὲ τίποτες νὰ πιάνθω,
Δὲν θίλω τὰ καλά της,	μήτε τὰ βάσανά της.
Τὰ δίδει ἢ τὰ ὑστερεῖ,	κίσθηλαῖωρα τὰ φθοιερεῖ,
Λέγω καλοκαρδίξει,	μὰ τί διπλῶ φροσιζει.
Χαρίσματα προσωπινά,	μὲ τίςτια καθημερινά,
Εἶναι ἢ δωρεαῖς της,	ἢ ψεύτικ' ἀφορμαῖς της.

Ὁ γαμβρὸς δὲ τῆς τριελπίης Στεπάναναγα παρομοίως ἐνθυμήθηκε τὴ νεότητός τε τὸν ἔρωτα (αὐτός δὲ εἶχε τὴν μεγαλιτέραν τε θυγατέρα, ὅπερ ὠνομάζετο Κατήγχο, δηλ. Δικατερίνα) ἐτραγωδῶσθε ἦγεν ἢ αὐτὸς τὸ ἀκόλινδον.

Ὡς τίχη τύχη φοβερά,	γιατ' εἶσαι τόσον φθοιερῶ;
Τί τόση ἀποία,	ἢ ἄμοστος κινία;
Τρεῖς ὁ ἄσπλαγχνος θυμὸς,	ἢ πικτελὴς ἐφραυσμός;
Τί ἐσθιαῖα σίπει,	κί ἐτ' ἐθι θανάτωσέ με.
Τί σ' ἐκαμα ἢ μὲ φθοιερῶ;	τελείως πλὴν δὲν μὲ ποιεῖ;
Δίχως αἰτίων μόνου,	πάρχεις νὰ κίμης φόνου.
Εἰς ἄλλως προξενεῖς χαρῶν,	σ' ἐμένα λόπη κεδαρῶν,
Διὰ τὰ μὲ παιδεύσης,	τέλος νὰ μὲ σκοτ' ἐλθῶ.
Δὲν ἔζησα ἐδὲ συγκμήν,	χωρεῖς δεξιῶς ση δοκμήν,
Δὲν εἶδα καλὴ μέρα,	εἴ κοίμ' αὐτὴν τῆρ σφαιρα.
Θαυμάζω ὅμως κίμπορῶ,	εἴν ἄσπλαγχχίαι πᾶ θωρῶ,
Εἰς τόσον ἐξέτι,	κίμῶ ἢ μεχαμέτι.
Ὡς ποτε νάχω τῆς κίμης,	κί αὐτὸς τῆς ἀμυστασγίης,
Φθάσει πλὴν τὸ πᾶς κίλαρω,	δίχως ποσῶς νὰ πικαρω.

Λυπήσθε με κάμμιά φορὰ, μὴ τυρανῆς τόσο πολλὰ,
Γιατὶ δὲν ὑπομένω, μὲ λύπη δοιοθαίνω.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισε πάλιν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας
νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλυθον κτὶ τὸ Νεβράς.

Ἄν ἡ ζωὴ μὲ κρέμασ, μέσα γὰ δυνώ σὺ χεῖλη,
Ἄνοιξ' ὡς λείψη ὡς κοπῆ, ὡς γένη πιά τέπτιλι.
Μὲ τέτοιον τρόπον τὸ νὰ ζῶ, τὸ ἔχω καταισχύνῃ,
Ζωὴ πᾶ σ' ἄλλοι κρέμασ, ζωὴ δὲν εἶς' ἐκείνη.
Τὶ ἄλλο ἀπὸς θάνατον, θὲ νὰ μὲ φοβερίσῃς.

Ἄν εἶναι εἰς τὸ χέρι σὺ, κάμε το μὴ ἀργίσις.
Τέτοιον τάρξι δὲν μπορῶ, ἐγὼ νὰ ὑπομένω,
Κιὰπ' ἕνα τέτοιον βαδ'ι, τί πρέπει νὰ προσμείω.

Βέβαια ἄλλο τίποτες, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσω,
Παρὰ ἀπ' τὸν κατὰλογον, τῶν φίλων νὰ σὲ σβίσω.

Γιατ' ἡ μεγαλοπρέπεια, ὅπῃ σὲ κυλεύει.

Κιὰπᾶ μὲ δειχθεῖς πάντοτε, αὐτὸ μὲ ἐρμητεύει.
Ἄν εἶς' λοιπὸν εἰς τὸ ἔξῃς, νὰ ζῆς μὲ τέτοιον τρόπον,
Τὲ κάμῃ μὴ κερμίζεσαι, ἢ κάμῃς τόσοι κίπον.

Γιατὶ βαρέθηκα νὰ ζῶ, μὲ μίαν ξερεὴν ἀπίδα,
Τῆς ἡνώμησε τὴν ἔνοιωσα, ἢ τὸν σκοπὸν σὲ εἶδα.

Τέλος πάντων ἀφ' ἧ ἄρχισε νὰ τελειώσῃ ἡ
εὐθυμία ἡδέλησεν ὁ τζελεπήμας νὰ ψάλλῃ ἀκόμη
ἐν τραγῳδί κτὶ τὸ μακάμ' σαπά.

Ἡ φλόγα ἡ ἐρωτικὴ, ἐγάδη ὑπερβολικὴ,
Πάντοτε γῆρ καρδιά μὲ, μὲ ὅλα τὰ σωσάμῃ.
Γιατὶ εὐρίσκωντας ἐκεῖ, ἢ ἄλλῃ πλέον δικτικὴ,

Τὴν ἐδικήν με κλίση,	τῆραις δὲν εἶν' νὰ σβῆσῃ,
Καμμὶ αἰτία δὲν μπορεῖ,	φωτιὰ πῶ ὄσον προχωρεῖ.
Ποτὲ νὰ τῆρ μαζῶν,	μὰ πάντα αὐτ' αἰξῶσι.
Κι ἄσ τύχη δεποχωρισμῶν,	ματιῶν καὶνα μακροσμῶν,
Κι ἡ φλόγα λαγοσεύσει,	κι ὄλιγοι καταπίσει.
Ἡ μνήμη εἶναι ἀρετὴ,	τῆμπλῆδες πάντα νὰ κρατῆ,
Ποθὶα βαθυὰ κρυμμέναις,	πάντοτε ἀνεμμέναις.
Κίετῆ εὐθύς με μιά ματιὰ,	ἐξωτικὴ φουσιματιὰ,
Ἡ φλόγα ξανοπικιώνει,	καὶ εἰς τὸ πρῶτον φθάσει.
Μιά θεωρεῖα μοιραχὴ,	ἀξία εἶν' ἀπ' τὴν ἀρχή.
Νέαν φωτιὰν εἰνάφη,	ἢ ἔξαρνα νὰ κιάφη.
Μὰ πῶσαι μάθησι ἢ καλιαῖς,	σὺν εὐφ' ἐρωτικαῖς δεθιαῖς,
Ποσῶς δὲν εἶναι θαῦμα,	κορώσῃ ἐν τῷ ἄμα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἐτελείωσεν ἡ εὐθυμία ἔτι τὸ ζιαφετι με τῶστω ἡδονῶν ἔτι ἀγαθίαςιν τῶν ἐρώτων ἔτι ἀντερώτων προσώπων, ὅσων λύπιω ἔτι εὐθυμίαν ἐποξένησεν εἰς αὐτὰ τὸ ἀσπασμένον ἢ συντροφία δὲ ὀκατάλαβε τὸν τζελεπήμας, ὅτι εἶναι τρωμένος, ὁμοίως ἔτι τῶν Μείρημ, διὰ ποῖον ὁμοίως ἔτι ποῖον δὲν ἴξευραν ὁ τζελεπή δὲ Στεπάναγας ἰποπτῶσῃ διὰ τῶν δυγατέρατε, ὡσαύτως ἔτι ὁ τῶν Μείρημ ἀδελφός δι' αὐτῶν δὲν εἶπεν ὁμοίως κατένας τίποτες, ἔτε κοινῆ, ἔτε ἰδία. Ἐκείνῳ δὲ τῶν νύκτα ἀλισμόνησεν ἡ δάλη τὸ βαβασάκι τῶν Μείρημ νὰ τὸ δώσῃ τὸν τζελεπή, Ἀνδρέαν, ὅταν εὐγανεν ὅθεν ὅταν τῶν ἐρώτησεν ἡ Μείρημ, ἂν ἔδωκε τὸ βαβασάκι τῆς τὸν τζελεπή, τῶν εἶπε πῶς ἀλισμόνησεν, ὁμοίως με δεύτερον δὲ τὸ δώσῃ ὀζάπαντος.

Ὁ τζελεπή δὲ Ἀνδρέας σηκωθείς τὸ ὦφω ἀρχί-
 χιτε νὰ σοχάζεται ὁκείνα ὅπῃ ἠκολούθησαν, τὴν ὀ-
 μιλίαν μετὰ τ' Μειρέμ, τὴν Ζηλοτυπίαν τ' Χοροφι-
 μᾶς, τὰ τραγῳδία, ἢ τὰ λοιπὰ· ἀρχίτε νὰ ὑπο-
 πτεύηται, ἀρχίτε νὰ φοβῆται· (ὡστὴν νὰ ἐνοιωθε πλέ-
 σον ἢ ψυχὴ τε ὅτι δὲν θέλει πλέον ἰδῆ τὴν Χοροφι-
 μάν·) ὀλιγόσπευε δὲ τὸν πολύν τε φόβον ὁκείνο, ὅ-
 πῃ ἦτον εἰς τὸ κέφι, ἐσοχάζετο δηλ., ὅτι αὐτὰ τὰ
 τραγῳδία τὰ ἀπεδώκεν ἢ συντροφία εἰς τὸν οἶνον·
 ἔπειτα δὲ διὰ νὰ χρησιμοποιήτῃ ὀλίγον τι ζωηρότερα
 τὴν φαντασίαν τε ἀρχίτε νὰ τραγωδητῇ τὸ ἀκόλα-
 στον τραγῳδί πολλὰ σιγανὰ μὲν, ἐμπικρῶς δέ.

Καλὴ καρδιά κ' ὑπομονή, κατὰς τυχαίαι νᾶχη,

Καὶ νὰ μὴ ἀπελπίζεται, εἰς ὅ,τι κί' ἂν ἔλῃ.

Ἐλπίζομεν εἰς μεθικά, σὰς ψευδοπροφητείας,

Καὶ τὸν καιρὸν μὲς χίσσομεν σὰς ματαιολογίας.

Ἐχόμεν θεμέλιον τὸ γνῆμα τῆς ἀράχης,

Τὸ χιόνι εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ τὸ νερὸ τῆς πάχνης.

Αὐτὸ τὸ θάρρος εἶν' ἡρόδον, τίκοτες δὲν ἀξίζῃ,

Ὅποιος τὸ συλλογιδῆ, ἔλῃς τε σκοτιζῃ.

Ἐύκαιρα παρτεχαινόμεν, ἢ κεφαλοποιῶμεν,

Στὴν αἴμων ἢ εἰς τὸ νερὸ νὰ κτιζώμεν θάρρῶμεν.

Ἀπέταξέ μας τὸ πελὶ ὅπῃ ἔχαμεν εὐδ' χέρι,

Ἐφυγε ἢ ξωρῶθηκε κ' ὑπῆγε σ' ἄλλα μέρη.

Καὶ ἄλλοι τὸ ἐπίσταν, ἢ δυνατὰ κρατῶσι,

Καὶ μᾶς πῶ τὸ ἐχάταμεν πίζεσαι ἢ γελῶσι.

Καὶ λέγουσι ἂν εἴχετε γινῶσι εἰς τὸ κεφάλι,

Δὲ ἀπετῶσε τὸ πελὶ νὰ σᾶς τὸ πάρεμ' ἄλλοι.

Μὰ ἤθελετε τὸ βασᾶ μὲ γινῶσιν ἢ μὲ τάξει,
Καὶ μὲ μεγάλης προσοχῆς, διὰ νὰ μὴ πετάξῃ.
Τώρα πῶ σᾶς ἀπέταξε, ἢ δὸπὸ σᾶς εἰγήκε,
Δίρετε τὸ κεφάλι σας, ὅσον κιᾶν ἠμπορεῖτε.
Διότι δὲν μεταίχεται νὰ σᾶς ἐμπῆ σὸ χέλι,
Ἐκεῖνο τ᾽ ὄμορφο πηλι, ἢ τὸ καλὸ ξιφθίει.
Ἀπέταξεν ἀπέταξε πλείοι μὴ τὸ ζητᾶτε,
Μόν' τὸν καιρὸν σας χάνετε ἢ εὐκαιρα τὸν περνᾶτε.
Πολὺ τὸ ἔχω ναύρεθῃ, ἄνθρωπος νὸ τὸ γράφῃ,
Καὶ νᾶχη πέτρινη καρδιά ἢ πάλιν θεὸ νὰ κλάψῃ.
Μὲ τί τοια δάκρυ ἀρχήμισα διὰ νὰ τὴν συντύχη,
Λέγοντας πῶς σὶ γινῶμισα εὐχαρισῶ τὴν τύχη.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἠδέλιξε νὰ γράψῃ τὸ ἀκόλυθον βασιάκι, τὸ ὁποῖον ἐσοχάει νὰ τὸ σείλῃ μὲ τὸν δᾶλόν τε πῶς ἀποφυγῆ τῆς νύσφιων· τὸ βασιάκι δὲ ἦτον τὸ ἀκόλυθον.

Ἀξιολάτρευτη ἢ ἐρμωμιωτάτη
ψυχίμε Χοροψιμά!

Τὴν ὦραν π' ἀξιῶμαι νὰ σὶ ἰδῶ ψυχίμε,
Τότε μόνον μὲ φαίνεται πῶς ἔχω τὴν ζωήμῃ.
Καὶ σ' ἔλπει τὸν λοιπὸν καιρὸν ὅπῃ σὶ ὑπερῶμαι,
Σῶμα νεκρὸ χωρὶς ψυχὴν ἢ αἰθῆρες μετῶμαι.
Ψυχὴ ζωὴ καρδιά ἢ φᾶς, ἐστίνα ἔχω πλείοι,
Καὶ τὸ ἀξιολάτρευτοι ἢ πρόσωπόν σ' ἴρατον.
Μὰ ὅταν ἠμπορῶ αὐτὸ ἐμπρός μου νὰ τὸ ἔχω,
Εἴρῃκ ἀπ' τὰς ζωτικὰς πολλὰ μικρὰ ἀπέχω.

Γιατί ἔ τῆν προῆν αὐτῶν πῶς θά ζωοποιήσῃ,
Τὸ κάλλος ὁ αἶρας σε πρέπει γὰ τῆν χαρῖσιν.
Τὸ εἶναιμα ἔ ἡ ζωὴ σέξῃ σὴν θείλησί σε,
Κιὸ θάνατός με ὁ πικρός, δὸτὸ τῆν σέρησί σε.
Λοιπὸν λαχτάρα μ' πρόκειν ὅποια βασιῆ ἡ καρδιά σε,
Μεταχρεῖ σε εἰς ἐμὲ κί ἄς εἶν' με τῆν υἰγιά σε.
Μόνον ἀπτά χερσάκι σε ἄς εἶν' ὁ θάνατός με,
Καὶ τοῦω τὸ καλύτερον εὐτύχημα ἔ κί σε.

Ὁ πιζότατός σε Α.

Α' φ' ἔ τὸ ἐβέλωσε, τὸ ἔδωκε τὸν δῆλον λέγων-
τάς τον, πήγανε αὐτὸ τὸ ψάμμα εἰς τὸ σπῆτι ἔ
τζελεπή Στεπάναναγα, ἔ δὸς το τῶ δάλην, ὅπῃ νὰ
τὸ ἐγχειρίση κρυφίως τῶ κοκωνίτζαν Χοροψιμάν· ἂν
τύχη δὲ νὰ ἔλθῃ ἄλλος νὰ σὲ ἀνοίξῃ τῶ πόρταν,
εἶπέ τον πῶς ζητεῖς τὸν τζελεπή Στεπάναναγα· ἤλ-
θεν ἔν ὁ δῆλος κτυπῆ τῶ πόρταν, ἔ κῆ τυχίω ἤλ-
θεν ἡ δάλη πάλιν ἔ τὸν ἀνοίξεν· αὐτός δὲ βλέ-
πωντας ὅτι εἶναι ἡ δάλη τῶ λέγει, ὁ τζελεπή Ἀν-
δρέας με ἔσειλε νὰ σὲ δώσω αὐτὸ τὸ ραβασάκι διὰ
γὰ τὸ ἐγχειρίσης τῶ κοκωνίτζαν Χοροψιμάν κρυφί-
ως· τότε ἡ δάλη λαμβάνασα ὁκείνο τὸ ραβασάκι ἐν-
γάζει τὸ ἄλλο δὸτὸ τῶ τζέπλωτης ὅπῃ τῶ εἶχε
δώση ἡ Μείριμ ἔ τὸ δίδει τὸν δῆλον λέγοντας, δόσε
ἔ σὺ αὐτὸ τὸ ραβασάκι τὸν αὐθέντην τε· ἔ ἔτσι ἡ
δάλη ἀνέβη εὐθύς ἔ τὸ ἔδωκε τῶ κοκωνίτζαντης, ἔ
ὁ δῆλος ἔτροξεν εὐθύς εἰς τὸ σπῆτι με τὸ ψάμμα εἰς
τὸ χέρι· ἐμβάνωντας δὲ μέσα ἀλείει τὸν τζελεπή
Ἀνδρέαν αὐθέντην τε τραγωδῶντα τὸ ἀκόλουθον τρα-
γῶδι λυπηρῶ· ὅθεν ἔσάθη ὀλίγον ἔως ἔ νὰ τὸ τε-
λειώσῃ.

Καρδιά μου φλογισμένη, πάντοτε βυθισμένη,
σε πάδη φοβερά,
Πότε δι' ἰσασίας, τὸ ἄχ αὐτὸ τὰ βγάνης,
ἔτζι, λυπητερά;
Ὡς πὸτ' αὐτὰ τὰ πάδη, εἰς τὰ δικά σου βιάδη,
ἐκεῖ τὰ κατοικῶν,
Καὶ μ' ὅσην ὀρμὴν ἔχων, σὲ σὲν' αὐτὰ τὰ τρέχων,
πάντα τὰ σ' ἐνδικῶν;
Νὰ πάχης μετ' ἐμένα, τὰ φθίσεις ἢ ἐμένα,
ἢ πάντοτε μ' αὐτά
Καὶ πότε πάλιν μ' ἄλλα, βίσινα πλιὸ μεγάλα,
πιά ἔχλη τὰ βασιὰ.
Καρδιά λοιπὸν μεγάλη, πῶ δὲν εἶν' τρόπος ἄλλη,
ποτὶ γιὰ τὰ φωνῆ,
Καὶ μὲ αὐτήντῃ κρίσι, πρόκρινε τὰ σ' ἀφήση,
ἢ τὸσ' ὑπομονῆ.
Γιατ' ὅσον ὑπομένει, αὐτὸ μόνον καρδαίνει,
πῶς δὲν εἶσαι νεκρά,
Πλὴν γνώμη νεκρωμένη, μόνον σ' εἶσινα μένει,
ἢ εἶναι σφαλερά.
Ζωὴ αὐτὴ δὲν μοιάζει, γιατί' ὅλον πλησιάζει,
θανάτῳ εἴην ἀκμή,
Καὶ μόν' σὲ περιφέρει, ἢ θάνατον τὰ φέρει,
πάχθει μὲ μιά δραχμῆν.
Μ' αὐτῆν μόν' τὸν πληρώνει, ἢ σὲ ἀφιερώνει,
χωρὶς τὰ σὲ ποιῆ,
Κ' εἰσὶ τὴν ὑπομένεις, καρδιά ἢ δὲν πεθαίνεις,
πῶς πὸτ' ὑπομονῆ;

Λοιπὸν δὸσφρασίς, ἢ πιά παρακινήσῃ,
σὸ νὰ τὴν σερηθῆς,
Κ' ἑτοίμασι τὸ ξηρος, νὰ κτυπηθῆς σὸ γῆθος,
χωεῖς νὰ λυπηθῆς·
Ζωὴν πῶς ὑσερεῖσαι, μόν' ἑτοίμασε σβύσαι,
ἀπ' τὴν ζωὴν αὐτῆ.
Γιατὶ ἑκατακτῆθῃς, ἢ πλέον δὲν μὲ κίθεις,
πῶς κἀντὶ σὲ κρατεῖ.
Και γίνε πιά θυσία, κίᾳς εἰς τὰ πιά' αἰτία,
καὶ αἱματοχυσία.
Κι αὐτῆ, ἢ ἀδικία, ἔχει κρισολογία,
χωεῖς ἀμφιβολία.

Εὐθύς δὲ ὅπῃ τὸ ἑτελείωσεν ἐμβῆκε μέσα λέγωντάς του. τζελεπή, ἐπῆγα ἢ τὸ ἔδωκα τῷ δῆλιω, καθὼς μὲ παρηγγέλεται, ἢ αὐτῆ μὲ ἔδωκεν ἄλλο ἓνα νὰ σᾶς δώσω· ὁ τζελεπή λοιπὸν Ἀνδρέας πέρνωντας τὸ βραβασάκι ἐχάρη καὶ πολλὰ σοχαζόμενος πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ τῷ Χοροψιμάν· ἔπειτα δὲ ἀναγνὼς ἐσυγχίδη βλέπωντας πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ τῷ Μειρέμ ἑξαδέλφιν της· ἐπειδὴ δὲ ἦτον καιρὸς νὰ εὐγῆ ἔξω διὰ τὰ κοινὰ καθήκοντά της, διὰ τῆτο σηκώθεις εὐθύς ἀνεχώρησεν ἀφίνωντας διὰ ὀλίγον τὸν ἔρωτα.

Ἡ Μειρέμ δὲ ἀπὸ τῷ ὀμιλίαν ὀκείνην τῷ ἔρωτικῷ, ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆ Ἀφροδίτης ὅπῃ τὸ βράδι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν ὑπὲρβολικὰ ἠδύνετο· τὸ πρῶν δὲ ὅταν ἀρχισεν αὐτὰ νὰ τὰ σοχαζέται, ἢ ἀπελπισία της μετεβλήθη εἰς ἐλπίδα ἢ τὰ παρόμοια, ὅθεν διὰ τὴν ἠδύνην ἔ' λόγος της πρῆσιό-

τερον ἄρχισε νὰ τραγωδηῆ τὸ ἀκόλαστον τραγῆδι
πολλὰ ἡδονικά ἔ ἀρμονικά.

Μιά ὑπομονή σὰν φθάση, εἰς τὸν ἀκροῦτης βαθμῆν,
Σὲ ἀπελπισίαν κλίνῃ, ὅμως μὲ πολὺν κλαυθμῶν.

Μεγαλεψυχία τότε, εἰς τὸν ἀνδρικοῦ νεκρῶν,
Εἶδ' κιά τις γιὰ τέτην πάλιν πολλὰ δάκρυα πικρῶν.

Μιά καρδιά τὸν ἐμποδίζῃ, κί ἄλλη τὸν παρακίει,

Μιά ἔ λέγῃ τί ἐλπίζῃς; κί ἄλλη ἔχ' ὑπομονή.

Ἢ ἀπελπισία λέγῃ, φθάσῃ πιά τί καρτερεῖς;

Τί ἔ κάκε ὑπομένῃς, εἶναι πιά γιὰ νὰ θάρρῃς;

Ἢ ἐλπίδα ἀντισίγῃ, ἔ ἔ λέγῃ νὰ θάρρῃ,

Προμαντίνεται ἔ λέγῃ, ὅτι ἔχει νὰ χαρῇ.

Σίγα μέγα τετοῖ ἀγῶνα, βεῖσκομαι ἔ γὰ στυά

Νὰ ἐκλέξω δὲν ἰξεύω, ποτὸν ἀπτά δυνά δεινά.

Ἢ σιληρότης εἰς τὸ φῶς με, εἶναι μὲ ὑπερβολή,

Νὰ ἀπελπισῶ λυπῶμαι, τόσους κόπος νὰ φιλῇ.

Ἐπειτα δὲ ἠδέλησε νὰ τὸν σείλῃ ἀκόμι εἰς
ἰαβάσι διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν ἔρωτα ὀφιοσώτερον· ἐπει-
δή ἐσοχάσθη, ὅτι ἀπὸ ἔρωτα ἦτον ἡ ὀμιλία τε ἔ τὰ
βλέμματά τε· ὅθεν ἄρχισε νὰ συνδέσῃ τὸ ἀκόλαστον.

Ἀξίερασέ μοι Κύρ

Ἀνδρέα!

Με πόθος ὑπερβολικόν,

μὲ ἔρωτα καθολικόν,

Σὲ ἀγαπῶ ψυχῆ με.

γλυκιᾶ ἀνακτῆ με.

Με καθυρότητα πολλή,

σὲ λαχταρῶ χρυσὸ πάλι,

Με καθαρόν φιλίας,

χωρὶς ἐπεροσπίαν.

Κί αὐτὸ πῶς εἶναι φανερόν,	σὲ λόγῳ μὲ τόσσον καιρῶν,
Δὲν εἶν' ἀμφιβολία,	ποσῶς ἢ ὑποψία.
Ἀγάπη πῶς ἔχω πιστή,	βέβαια ἢ ξεχωριστή,
Τὸ ξέρεις χωρὶς ἄλλο,	ποσῶς δὲν ἀμφιβάλω.
Μόνον θαυμάζω κί δόπορῶ,	εἴη ἀσπλαγχνιά· ὅπῃ θάρσῃ,
Ἐμένα δὲν μιμεῖσαι,	εἰ ἀχαλίσια εἶσαι.
Δείχους πολλὴν διαφορᾶν,	σὲ λόγῳ μὲ κάθε φορᾶν,
Μὲ γνώμαις ἐναντίαις,	ἢ μὲ ἀντιλογίαις.
Διγνωμα λόγια δολερᾶ,	εἰ εἶμας ἔχεις φανερά,
Καὶ ἄλλα συλλογίσται,	σὲ εἶσιν μιὰ δὲν εἶσαι.
Ἐχεις πολλὰς μεταβολαίς,	ἢ ἀλλοτριωμάτων πολλαίς,
Δὲν εἶδες σὲ καρῶνι,	χευσόμε' ἐσὺ κανόνι.

Ἡ πιζή σε Μειρέμ.

Ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσε τὸ ἐβάλλωσε ἢ ἐσοχιάσθῃ πάλιν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ὑποσκεφθῇ τῷ ὄξυ ἀδελφίῳ τῆς Χοροψιμάν, ἢ ἔτζι νὰ δώσῃ τῷ δέλῳ κρυφίως· ἤλθε λοιπὸν μετὰ τὸ γεῦμα, μὲ μεγάλην χαρὰν χαιρετᾶ τῷ ὄξυ ἀδελφίῳ τῆς, τῷ ἐρωτᾶ πῶς ἀπέρασε τῷ νύκτα, πῶς ὀκαλοκοιμήθηκε; τῷ λέγει, ἴδες ἐφ' ἐπὶ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν πόσον εὐμορφα, πόσον γλυκὰ ἐτραγωδῶστε, τί ἐρωτικὰ τραγῳδία ἦσαν ὀκείνα, ἢ τὰ παρόμοια· πίζευσόν μοι, τῷ λέγει ὑπερον, ἔνας παρόμοιος νέος, καθὼς αὐτός, δὲν εὑρίσκεται μὲ ὄλας τὰς χάριτας ἐσολισμένους· πόσον λοιπὸν εὐτυχῆς ἦθελες εἶσαι, ὄξυ ἀδελφί, (τῷ περᾶζει) ἂν ἦθελες τὸν ὀπλαύσει διὰ κίνδυνον! δὲν εἶναι ἀλήθεια; ναὶ ὄξυ ἀδελφίμῃ, ὀπκρίνεται ἢ Χοροψιμά, αὐτὸ ἀληθεύει, καθ' ἕναν τρόπον· ὁμως ἂν δὲν ἦτον ἐπιρρεπῆς εἰς ὄλα τὰ μέρη, ἢ ἂν δὲν ἦτον ἢ ἄλλης θρησκείας, ἦθελε βέβαια εἶ-

να εἰς ἐμένα τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον· αὐτὰ λοιπὸν τὰ δύο καὶ μάλλιστα τὸ ὑπερινὸν κάμνην νὰ ψυχαίνεσθαι ἢ ἀγάπη μὲ πρὸς αὐτόν· αὐτὸ βεβαιώτατα εἶναι ἀποτελεσματὶ καὶ τῷ Τυρκίαν ἀνατροφῆς· μετὸ νὰ ἐγγένη εἰς τὰ τέκνα των ἕνα μῦθος ἀσπονδὸν ἐναντίον τῆς ἑτεροδρησκῶν· ὅθεν κάλλιον ἕνας πατήρ, ἢ μήτηρ τὸ ἔχει νὰ ἀποδάνῃ ἢ κόρη τε, ἢ ὁ ἕσθες, πάρα νὰ πάρῃ ἄνδρα, ἢ γυναῖκα ἄλλης δρησκείας, εἰς καιρὸν ὅπῃ αὐτὴ ἢ ἰδίᾳ δρησκεία τὸ ἐπιτρέπει καὶ τὸ συγχωρεῖ· ὅθεν δὲν ἦτον παράξενον, ἂν καὶ ἡ Χοροψιμὰ εἰμίσει τὸν Τζελεπή Ἀνδρέαν ὁρδοδόξῃ καὶ Ἀνατολικῷ δόγματι ὄντα· μετὸ νὰ ἦτον πολλὰ εὐλαβῶς πρὸς τῷ δρησκείαν τῆς ἀνατετραμμένη καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ ἀπὸ τῷ μητέρα της· καὶ ἐσοχάζετο αὐτὸν ἀγαπήσω καὶ ὁδῶσω τῷ καρδίαν μὲ, δὲν δέλω ἀπολαύσει τίποτε· ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μὲ δὲν δέλων μὲ ἀρήσει· ὅθεν μάταιος εἶναι ὁ ἔρωσ μὲ πρὸς αὐτόν· διὰ τῆτο πάντοτε ἀδιαφορεῖσεν· ἡ Μαιρέμ δὲ μετὸ νὰ εἶχε διαφορετικῶ ἀνατροφῆν, ὁ πατήρ της εἶχε ἀποδάνῃ πρὸ πολλῶν, ὡσαύτως καὶ ἡ μητέρα της, τὸν ἀδελφόν της δὲ καὶ τῷ βυζάντιν της δὲν εἶσα ἐμελλε νὰ τῷ διδάσκῃ πρὸ δρησκείας, διὰ τῆτο ἦτον ἡ καρδία της ἐλευθερά, ἀπὸ ὅλας τὰς δεισιδαιμονίας, δὲν ὅλας τὰς μαρολογίας τῆς Χαϊδίων· ὅθεν ἔρε καὶ ὁ ἔρωσ τὸπον καὶ τρόπον, καὶ εἰχώρεσεν εἰς αὐτῷ τόσον, ὡσεὶ ὅπῃ τῷ ἐκυρίευσεν παντελῶς· τῷ λέγει ὑπερον, ὁξάδελφί μὲ, ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ τῷ ἀλήθειαν, αὐτὸς ὁ γέος τόσον μὲ ἐτυπώδη εἰς τῷ καρδίαν, ὅπῃ παντελῶς ἡσυχίαν δὲν ἔχω, καὶ ὅλα ἀφοκρῖνω νὰ τὰ χάσω καὶ μόνον αὐτόν νὰ μὲν ὑπερηδῶ· τότε τῷ λέγει καὶ ἡ Χοροψιμὰ, καὶ ἐγὼ, ὁξάδελφί, νοιώδω τί εἰς τῷ καρδίαν μὲ, τὸ ὁποῖον βέβαια εἶναι ἀγάπη, ὁμως δὲν ἰξεύρω τί νὰ κάμω, διὰ τὰ αἰτία ὅπῃ σὲ εἶπα, ἂν ἰξεύρα πῶς ὁ πατήρ

μη ἔσεργε, κ' ἐγὼ δὲν ἤθελα ἀντιπαρῆ· ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας δείχνει εἰς ἐμένα ἕνα ἔρωτα ὑπερβολικόν, μὲ ἔσειλε τώρα τόσα ραβασία, δὲν μὲ χαροποιῶν ὅμως τόσον, μὲ τὸν ἀξιώρω, ὅτι οἱ γονεῖς μου δὲν μὲ ἀφίην νὰ τὸν ἀγαπήσω, κ' ἄλλοις σήμερον τὸ πρῶν μὲ ἔσειλε μὲ τὸν δαλόντα, (τίω δίδει τὸ ραβασάκι νὰ τὸ διαβάσῃ) διὰ τῆτο κ' δὲν ἔδωκρίνομα. Ἐκεῖ ὅπῃ τὸ ἀνεγίνωσκεν ἡ Μειρέμ κ' ἠδάνετο μίαν ἄκραν σύγχυσιν εἰς τὴν ψυχῆς της ἀπὸ ζηλοτυπίαν, νὰ καὶ ἐμβαίνει ἡ μήτηρ γύναιον δεισιδαιμονέστατον (ἐπειδὴ κ' τὰ ἄλλα ὅπῃ ὠμίλισαν τὰ ἠκασεν ἕσα εἰς τὴν ἄλλον ὀνδᾶν αὐτῆς μὴ γινωσκουσῶν) φωνάζουσα πρὸς τὴν Μειρέμ μὲ θυμόν· τέτοια ἐγὼ, Μειρέμ, ἤλπιζα ἀπὸ λόγου σου; ἀπάταις κ' ἀτιμίας νὰ φέρῃς εἰς τὸ σπῆτιμα; τί ραβασί εἶναι αὐτό; νὰ τὸ ἰδῶ, εὐδὺς μὲ ὀργυλῶ ἀρπάζει τὸ ραβασάκι κ' τὸ βάνει εἰς τὴν τζέπιω της λέγουσα· ἄλλην φοράν Μειρέμ, σὲ λέγω νὰ μὴ πκτήσης εἰς τὸ σπῆτιμα· ὄθεν πήγαυε, πήγαυε, κ' ἂν δέλης παρόμοια πρᾶγματα νὰ μιλήσης, κράξε παρόμοιαις σε εἰς τὸ δίκόν σου τὸ σπῆτι νὰ μιλήσης· τότε γυρίζει κ' πρὸς τὴν Χοροφιμὴν τὴν θυγατέραν της· ἐσύ λοιπὸν δέλεις τιμωρηθῆ καθὼς σὲ πρέπει ἀπὸ τὸν πατέρα σου εὐδὺς ὅπῃ νὰ ἔλθῃ· ἐπειδὴ ἀπετόλμησας νὰ δέχουσαι ἔρωτικά ραβασία ἀπὸ ἄλλοπίσας τόσαις φοραῖς χωρὶς τὴν εἰδησίην μου, κ' μὲ τῆτο νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν κόσμον μία ἔρωτικὴ ἀνταπόκρισις κ' νὰ ἀτιμάσης τὸ σπῆτιμας τώρα εἰς τὰ γυρατεῖά μας· αὐτὰ κ' ἄλλα λέγουσα μὲ θυμόν ἀπέρασεν εἰς τὸν ἄλλον ὀνδᾶν ἀφίησα καὶ τὰς δύο ἀφῶν κ' ἀκινήτας ἀπὸ τὸν ἔξαφνόν των φόβον· μετ' ὀλίγον δὲ ἔλθουσα ἡ Μειρέμ εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἀνεχώρησεν, ἀφίησα τὴν Χοροφιμὴν ἀκόμι ἀναίωδιτον.

Καθὼς ὅλα τὰ πρᾶγματα σφοδρότερα κατὰ ῥῆν ἐπήγαυαν, ἔτι τῶρα ὄξεναντίας ἀρχισαν νὰ πηγαι-

ναν ἄνω ποταμῶν· ἐπειδὴ καὶ τύχῳ μετ' ὀλίγον ἤλ-
θεν ὁ τζελεπή Στεπάνναγας μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφὸν
τ' Μειρέμ· ἐμβαίνοντες δὲ μέσα βλέπουν τὴν Χορο-
ψιμὰν ἀπὸ τὸν μέγαν τρόμον, ὅπῃ τὴν ἐφοξένησεν
ἡ μητέρα της μὲ τὰ φοβερίσματα τὰ αἰφνίδια, και-
μένῳ ὡσὰν νεκρῶν· ἐμβαίναν παραμέσα καὶ βλέπουν
τὴν μητέρα της ὠργισμένῳ, χλωμῶ ἀπὸ τὸν θυ-
μὸν, ἀλλοικμένῳ τὴν ὄψιν, μικραρίζουσαν· τὴν ἐ-
ρωτῶν τί ἔχεις; διὰ τί εἶσαι θυμωμένη; δὲν τρέχεις
νὰ ἰδῆς τὴν κόρη σου, πῶς ἐλευθῶς κείται, αὐτὴ δὲ ἄρχισε
τότε καὶ εἶπε ἐδιηγήθη ὅλα ὅσα ἤκουσε καὶ ἀπὸ τὰς
δύω· τότε ὁ ἀδελφὸς τ' Μειρέμ θυμωθεὶς ἀνεχώρη-
σε παρῳδύς· ὁ τζελεπή δὲ Στεπάνναγας τρέχει
πρὸς τὴν κόρη τῆς, τὴν τρῖβει, τὴν βρέχει μὲ τὸ
ξίδι, καὶ μόλις ἠμπόρεσε νὰ τὴν ἀναστήσῃ· ἀφ' ἧ δὲ
ἤλθεν εἰς τὰς φρένας της δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ὄξε-
τάξῃ, ἅτε νὰ τὴν ὀνειδίσῃ, ἀλλὰ τότε τὴν ἀφίτη
καὶ ἀπέρασεν εἰς τὸν ἄλλον ὀνδ' ἂν ὄξετάζωντας τὴν
γυναικά τῆς, ἣτις διὰ νὰ τὸν βεβαιώσῃ εὐγάζει ἀπὸ τὴν
τζεπίω της τὸ ραβασάκι καὶ τὸ διδελύγασα, διάβα-
σαι καὶ τὸ ραβασάκι ὅπῃ τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια,
καὶ ἰδες τί ἀνδρώπικς τιμῆς ἐμβάζεις εἰς τὸ σπήτιμας·
ἄρχισεν ὁ τζελεπή Στεπάνναγας νὰ τὸ ἀναγνώσῃ
(ἐπειδὴ καὶ ἡγυνή τῆς δὲν ἴξευρε) καὶ ἀναγνὼς βλέπει
τὸ ὄνομα ἔστ' τζελεπή Ἀνδρέα· τότε λέγει πρὸς τὴν
γυναικά τῆς· αὐτὸ τὸ πρῖκατικὸν εἶναι πολλὰ εὐκο-
λον νὰ ἱατρευθῇ, καὶ μάλιστα τώρα ὅπῃ εἶναι ἀκόμι
ὀγλίγωρα, ἐπειδὴ καὶ ἴξεύρωμῳ τὴν ἀφορμὴν· ὄξε-
τάξες ποῖος ἔφερε τὰ ραβασία; ὄχι· κράζει εὐδύς
τὴν δάλλω, τὴν ὄξετάζει μὲ κάθε τρόπον, τὴν φο-
βερίζει πρῶτον, ὕστερον ἠθέλε νὰ τὴν κτυπήσῃ· αὐ-
τὴ ὅμως ὄλο ἀρνείτο, πῶς δὲν ἔχει εἰδήσιν· ὕστερον δὲ
ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ, τότε ἡ δέλη φοβηθεῖσα νὰ μὴ
ξυλιοθῇ πρῖκατότερον, ὄξεμουσηρεύθη λέγασα, πῶς
τὰ

τὰ βασιλεία καὶ τὴν Μειρέμ πρὸς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, καὶ τὴν τζελεπή Ἀνδρέα πρὸς τὴν Χοροψιμάν ἐγὼ τὰ ἔδωκα, καὶ ἔτε ἡ μία ἔξευρε πῶς δίδω βασιλεία τὸν κύρ Ἀνδρέα, ἔτε ἡ ἄλλη πῶς λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸν· ὁ τζελεπή Στεπάναναγας, ὡς φρονιμώτατος, λέγει τὴν δόλην, συμμαζώξε τὰ πράγματα σου καὶ ἀναχώρει ἀπὸ ἐμένα εὐθύς, καὶ ἐν ὅσῳ νὰ δέσης τὰ ψάγματα κάμνω λογαριασμόν καὶ διὰ τὸν μισθόν σου· ἡ δόλη ἀφ' ἧς ἠτοιμάσθη ἦλθε καὶ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς αὐθεντόσσης καὶ τῆς κυρίας της, καὶ ἔτρε λαβῆσα τὸν μισθόν της ἀνεχώρησεν· ὑπεροὶ παραγγέλει, πῶς ἂν εἴλη τίποτε ὁ Ἀνδρέας νὰ μὴ τὸ δεχθῆν, καὶ ἂν δελήσῃ μόνος τε νὰ ἔλθῃ ποτὲ, νὰ τὸν εἰπῶν, πῶς ὁ τζελεπή Στεπάναναγας δὲν εἶναι εὖ σπῆτι· τότε λέγει τὴν γυναῖκά της, αὐτὸ ὅπῃ τῶρα ἔκαμα καὶ παρήγγειλα εἶναι τὸ ἀρμοδιώτατον ἱατρικόν· ἡ ἀποχή τῆς τζελεπή Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ σπῆτι μας καὶ ἡ φυγή τῆς δόλης θέλει πρὸς ξενίσει μεγάλην ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς· καὶ τὸ παρὸν ὁμοίως σιωπῆ, ἕως ἢ τὸ ψάγμα νὰ ἀφάσῃ, καὶ δὲν φρεται πλέον νὰ εἰπῆς τὴν Χοροψιμάντί.

Ἄς ἀφήσω μὴ τῆς ἐδῶ, καὶ ἄς ἔλθω μὴ εἰς τὴν Μειρέμ. Εὐθύς ὅπῃ ἦλθεν ὁ ἀδελφός της θυμωμένος, ἐκατάλαβεν αὐτὴ εὐθύς, ὅθεν ἄρχισε μὲ κάτι πεπονηρεμένα καὶ ὀπτιδειότατα λόγια νὰ σκεπάσῃ τὸ ψάγμα παντελῶς, καὶ ἤθελε τὸ ὀπτύχη, ἂν δὲν εἶχε τὴν ὑπόψιν ἀκόμι ἀπὸ τὸ ζιαφέτι τὸ βράδι· διὰ τῆτο τὴν ἐφοβέρισεν ὡς μεγαλύτερος, τὴν ὀνθετήσεν, ὅτι θέλει μεγάλως παιδεύῃ, ἀνίσως ἀκῆσει πάλιν τὴν παρόμοιον· ταῦτα εἰπὼν εὐθύς ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις της· ἡ δόλη δὲ ὅπῃ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν τζελεπή Στεπάναναγα, τρέχει εὐθύς ὀρῶτον καὶ κφίνει τὰ ψάγματα της εἰς τὴν ἀδελφίν της ὅπῃ ἐδάλειεν εἰς ἕνα ψαγματευτὴν εὖν Γαλατά, καὶ ὑπερα
γυ-

γυρίζει ὀπίσω καὶ δίδει εἰδήσιν τὴν Μειρέμ διὰ ὅλα ἔ-
κείνα ὅπῃ ἠκολούθησαν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της· τέ-
λος πηγαινέει εἰς τὸ Σαράγι ἔ φρέσβως ἔ καὶ τύ-
χην ἀνταμώνει ἕναν δᾶλον ἔ τζελεπή Ἀνδρέα ἔ ἔ
διηγείται ὅλα τὰ συμβεβηκότα, λέγασά τον νὰ τὰ
διηγηθῆ ἔ αὐτὸς τὸν αὐθέντιω τε, ἔ ἔτσι ἀνεχώρησε.

Τὸ βράδι ἦλθεν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας, ἐμβῆκεν
εἰς τὸν ὄνδ' ἄν τε, ὀκάθισε ἔ ἐσυλλογίζετο· μετ' ὀ-
λίγον ἐμβάινει ἔ ὁ δᾶλός τε μέσα ἔ τὸν διηγείται
ὅλα ὀκείνα ὅπῃ ἠ δᾶλη ἔ τζελεπή Στεπάνιγα ἦλ-
θε ἔ ἔ ἔπει· μετὰ τὴν διήγησιν αὐτὴν ἔμεινε ὁ φί-
λος μας πάντῃ ἄφωνος ἀπὸ τὴν λύπην τε· ἔπειτα δὲ
διὰ νὰ κερῖση ὀλίγον τὴν λύπην, ἄρχισε νὰ τρα-
γωδήσῃ τὸ ἐπόμενον ποῦδ' ἄ λυπηρά.

Παντοπιατὸς καταδροματὸς,	πολέμης ἔ συχιάτῃς ὀρματῃς,
Τεινέρω με κοιτάζω,	ποσσῃς δὲν ἠσυχάζω.
Ἡ τύχη μὲ συμφορατῃς,	ποῦδ' ὀν λογιῶν τίσῃς φορατῃς
Ὀρμα ἔ μὲ παιδεύει,	ν' ἀφανισθῶ γυρεύει.
Μὲ σύεφα ποῦδ' ὀν καί μ' ὀν,	μὲ πλῆθος ἀτασισταγμῶν,
Πάντα μὲ περιγυρίζει,	φοροῦν μὲ φοβερίζει.
Σὰν κάσρο μὲ ποῦδ' ὀρηκετῃς,	κίκα κατακαύσῃς πολεμετῃς,
Μεχαστερετῃς μὲ ἔχει,	κί ὀλο μὲ κατατρέχει.
Καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ,	δὲν ἠμπορῶ νὰ φυλαχθῶ,
Γιατὶ οἱ βοηθοὶ μὲ,	ἔκαυσαν οἱ δικοὶ μὲ.
Ἐσώθηκ' ἠ ὑπομονῇ,	νικῶν, δὲν καταπονετῃς,
Κ' ἠ μεγαλοφυχία,	ἔχει ἀδυναμία.
Αὐτὰ πλὴν δὲν μὲ βοηθῶν,	γιατ' ἔφθασαν νὰ φοβηθῶν,
Κ' ἔτσι σὲ ἔρημῃς,	εἶμαι σ' ἀπελπισίαν.
Λοιπὸν θὲ νὰ παραδοθῶ,	ἔ σῆς ἔχθρῃς μὲ θὰ δοθῶ,
Κλίω πλὴν κεφάλι,	κ' ἠ ἄκρ' ὀπε τὸ βγαίνει.

Α'φ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσεν ἄρχισε νὰ συλλογί-
 ζεται λέγωντας ἴσως εἶναι ψεύματα ἢ πλάσματα
 ἔλα αὐτὰ τ' Μειρέμ ὄξαδέλφης της, ἢ ἄλλος κἀνέ-
 νας δόλος, ὅθεν δὲν ἄρῃ νὰ τὰ πιεῦσω παρευδύς·
 ἢς δοκιμάσω, ἢς τὴν κρίνω ἐν ῥαβασάκι ἀκόμι,
 ὡσὰν νὰ τὸ ἱξεύρω πῶς μᾶς ὄξεχώρισαν. τὴν δὲ
 Μειρέμ, ἤτοι τὸ ἄληθεύει, ἢ ὄ, δὲν θέλω τὴν ἀγα-
 πῆσαι. κάλλιον προκρίνω νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ ἀ-
 γαπήσω ἄλλω, πλὴν τ' Χοροψιμάς. ἢ ζωὴ μου, τὸ
 φῶς μου, ἢ ἀναπνοή μου, ἢ κινήσί μου, ἢ ψυχὴ μου ἢ τὸ
 πᾶν μου εἶναι αὐτὴ. διότι ἢ Μειρέμ ἐσάθη αὐτὴ
 νὰ με ὑπερήση πάντων τέτων. τὸ ῥαβασάκι δὲ εἶ-
 ναι τὸτο.

Ἀξιολάτρευτη ἢ ἀξίερμη
 ψυχὴ μου Χοροψιμά!

Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ζήσω,	ἀπ' τὸ φῶς μου ἂν χωρίσω,
Μήτε χωρὶς τὴν ζωὴν μου,	νᾶχω τὴν ἀναπνοήν μου.
Τὴν δικήν τε θεωρίαν,	ἔχω γιὰ παρεγορίαν,
Καὶ αὐτὸ ὅταν κοιτάζω,	φαίνεται πῶς ἠσυχάζω.
Μὰ ἂν τύχη ἢ τὸ χάσω,	εἰς τὴν θάνατον θὰ φθάσω
Καὶ τὸν κόσμον ὑπερῶμαι,	βέβαια ἢ ἀπαρῶμαι.
Γιατὶ ποῖος μπορεῖ νὰ ζήσῃ,	τὴν ζωὴν τε σὺν ἀφήσῃ.
Χάνει χωρὶς τὴν ζωὴν τε,	τὸ κορμὶ τὴν γύμνωσί τε.
Καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ σῶμα,	δὲν ἀκόδοηκεν ἀκόμα,
Νὰ κινήτ' ἢ ἀναπνέη,	πλὴν νὰ καταλαμβάνῃ.
Κι ὅταν τὸτο δὲν με βλέπῃ,	ἢ ζωὴ μου τί με κρῖνει;
Καὶ ἐγὼ χωρὶς τὸ φῶς μου,	αἰδοῦμαι δὲν ἔχω κόσμ.
Καὶ ἢ ἴσκιος ἂν χωρίσῃ,	ἴσως ἢ παραστράσι,

Ἀπό τὸ κορμὶ ἀδράκω, εἶναι κάθε μέρος τόπω.
Γ'σως νὰ δοπομακρύνω, ἢ ἐγὼ δὸπὸ ἐκείνω,
Πλὴν ἀδύνατο μεγάλο, ἢ τὸ εἶναι ἢ τὸ ἄλλω.

Ὁ κ' πάντα πιστότατός σ' εἶναι Ἀ.

Ἀφ' οὗ τὸ ἐσωώθησε δὲν εἶ ἄρεσεν, ὅθεν ἐ-
σοχάσθη νὰ θάψῃ ἄλλο μᾶλλον ἐνεργητικόν. ἄρ-
χισε λοιπὸν νὰ θάψῃ τὸ ἀκόλαστον.

Εἰρασιμιωτάτη ψυχὴ με
Κυρία Χοροψιμά.

Μετὰ τὴν ζήτησί σου,	ἢ ἀναχώρησί σου,
Στοχάσθαι τί συμβαίνει,	σὲ λόγῳ με νὰ γένη;
Ἐκεῖ ὅπῃ κοιμῶμαι,	ἢ ὅλο σένθυμῶμαι,
Παραλαλ' ὅλο εἶναι,	ἢ τᾶχῳ με τίσειναι.
Καὶ ὅταν δὲν κοιμῶμαι,	ἢ τότε συλλογῶμαι,
Τὰ προτερήματά σου,	ἢ κάλλη τὰ χερσά σου.
Κίεταν ἤθελε τύχη,	καεῖς νὰ μὴ συντύχη,
Ἀπόκρισι δὲν πέρνει,	μὲν' ἐτ' εἶ δοπομῆναι.
Κίε δώσω ἢ κάμψω,	πάλιν δοπολογία,
Δὲν εἶναι ἀρμολογία,	αἰθ' ἐπ' ἐπιτηδεῖα.
Τί κάμψω με λίγῳ,	τὰ δένδρα λίγῳ κλαίγω,
Τέτοιας δοποκρίσις,	δίδω σὺς ἐρωτήσεις.
Αὐτὰ κ' ἄλλα παθαίνω,	ζὸν δρόμοι ὅταν βγαίνω.
Ἀπὸ τὸν χαλισμόν σου,	τὸν ἀνυπόφορόν σου.
Καὶ δὲν θαφῶ με τόσο,	πορὶ νὰ τὸ γλυτώσω,
Μὲν' σὲ καίνα ἄλλω,	δὲν πίσω πορὶ μεγάλο.

Ὁλος ὅλως σὸς Ἀ.
Πρὸ

Πρὸς ἔδὲ νὰ κοιμηθῆ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀ-
κόλυτον Σρηνητικώτατα.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κακίας, ἦλθ' ἡ τύχη μου βαθμὸν,
Αὔξησαν τὰ δάκρυά μου, μὲ παντοπιὸν κλαυθμὸν.
Ἀγγελιώθηκε σ' ἐμένα, μὲ θυμὸν τῆς φοβερῶν,
Οὐτ' ὀλίγον ἴ' ἀνασάσω, δὲν μὲ δίδει πλὴν καιρὸν.
Ἀγγελιά ἢ πάντα εἶχα, ἐξαρχῆς καταδρομαῖς,
Δὲν μὲ ἔλειπαν νὰ βλέπω, ἀγγελιαῖς συχναῖς ὄρμας.
Πλήρη τρωμαῖς σκληραῖς τῆς, ἢ θανάσιμαῖς πληγαῖς,
Ἐκαμαν αὐτὰ τὰ μάτια, δυὸ ἀξέρευτῆς πηγαῖς.
Καὶ μὲ ὄλον ὅπῃ τρέχου, εἰχως νᾶχον γερεμὸν,
Δὲν μπορεῖν ποτὲ νὰ σβύσῃ, τῆς καρδίᾳς μου τὸν καιμὸν.
Φύσιν ἄλλαξαν σὲ μίνα, φλόγαις δὲν καταποῦνι,
Μάλισα ἐξ ἐναντίας, τῆς φωτιάς ζωογονῆν.
Ἐφθασα χωρὶς ἐλπίδα, πλῆρον νὰ καταστηθῶ,
Ἀχ δὲν εἶναι βλέπω τρόπος, διὰ νὰ ἀνασῆθῶ.
Μόνον ἐσὺ τύχη μὲ κάμε, ἔλεος νὰ σοχαδῆς,
Κ' ἔνα τέλος διὰ ὅλα, ἐγγύωρα νὰ ἐτοιμαδῆς.

Καὶ ἀφ' ἔδὲ τὸ ἐτελείωσε τὸν ἐπῆρεν ὁ νήδυμος
ὑπνος, ὅπῃ λύει κάθε σὺλλογισμὸν.

Τὸ πρῶτὸ δὲ ἀφ' ἔδὲ ἐσυχώθη κράζει τὸν δῆλον
ἢ ἔδὲ λέγει, πῆγανε αὐτὸ τὸ βασιτάκι εἰς τὸν
τζελεπή Στεπάναγα, ἢ δόστο τῶν δόλιω, ὅπῃ
νὰ τὸ ἐγχειρίση τῶν κοκωνίτζαν Χοροφικάν, καθὼς ἢ
ταῖς ἀπερασμαῖς, ἢ ἂν ἢ δόλη ὀκείνη δὲν ἔλθῃ
νὰ σὲ ἀνοίξῃ, ἢ ἔλθῃ ἄλλη νέα, τότε ἐρώτησέ τῶν
πῆ εἶναι ἢ σκαλαῖ; ἢ ἂν σὲ εἶπῃ πῶς δὲν εἶναι
ἔδὲ

ἐδῶ πλέον, τότε γύρισε ὀπίσω. πέρωντας δὲ τὸ ραβασάκι ὁ δᾶλος βηλωμένον ἀνεχώρησεν. ὁ τζελεπὴ δὲ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ τραγωδήσῃ τὸ ἀκόλεδον ἕως ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ δᾶλος.

Τὶ καλιόζα συμφορᾶ,	παιγομὶ ἀπάνω σὴν ξηρά,
Σὰν θάλασσα φρεσκῶνει,	ἢ γῆ ἢ μὲ πλακῶνει.
Εἰς τὸν λιμένα ταυαγῶ,	ἢ κινδυνεύω νὰ πειγῶ,
Εἰς ἄκραν μίαι γαλήνη,	ἢ γῆ μὲ καταπίνει.
Ὁ ἥλιος φύσει ἄπερὸς,	σ' ἐμὲν ἔγινε ψυχρὸς,
καὶ ἀντίς νὰ μὲ πρηφῶσῃ,	ζητεῖ νὰ μὲ παγώσῃ.
Ὡς τὲς λοιπὲς εἰς κausικός,	σ' ἐμένα πάστος φυστικός,
καὶ δὰ μὲ ξεπαργιάσῃ,	ἀντίς νὰ μὲ ζεγάσῃ.
Ζητῶ σὸν ποταμὸν νερόν,	τὸν βρισκῶ παρευδὺς ξηρόν,
Ἀντίς νερό βρισκῶ ἄμμο,	πέτε με τί νὰ κάμω.
Στῆς θάλασσ' ἀπαντῶ ξηρά,	βενά ἢ δάση φοβερά,
Καρύβι πῶ νὰ πλένῃ,	πανὶ πῶ νὰ θαλερῇ.
Ἐμετεβλήθηκε τὸ πᾶν,	ὅλα ἀνάποδα μὲ πᾶν,
Φαίνεται ὀσοφασία,	πῶς εἶναι εἰς τὰ σοιχτα.
Ὅλα ἐπάνω με ὀρμᾶν,	ἢ νὰ μὲ φᾶν ἐπιθυμῶν,
Πλὴν τύχη σὰν θελήσῃ,	δικαία κάμωι κρῖσι

Ἦλθε δὲ ὁ δᾶλος ἢ τὸν λέγει ὅτι ἔτε δᾶλη νέα πλέον εἶναι ἐκεῖ, ἔτε δᾶλη παλαιά, ἀλλὰ μόνον ἓνας δᾶλος, τὸν ὁποῖον ἐρώτησα πῶς εἶναι ἢ δᾶλη, ἢ μὲ εἶπεν, ὅτι ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν αὐθέντιω ὑπερον, καθὼς μὲ παρηγγεῖλεται, ἐγύρισα ὀπίσω, ἢ ἰδὲ τὸ ραβασί· ἢ ἐτζι εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν ὀνδάν. Ὁ τζελεπὴ μακρὸν λοιπὸν ἀπὸ αὐτῶ τῶν διήγησιν τέτε τὰ δᾶλη ἐβεβαιώθη ἢ διὰ τὰ λοιπὰ, ὅτι
ἦκα.

ἤκαστον ἐχθρὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον τε δῶλον· ὅθεν ἄρχισε
 νὰ θρηγῆ τοιαυτοτρόπως.

Πῶ εἰς τὸ ἴσκι κ' ἡ χαρμῆ,	πῶ εἶχα ἐγὼ ἄλλη φορῆ,
Τώρα καρδιά μ' μαράνθη,	τὸ κέρι μὲ ἔχάθη.
Πῶναι καρδιά ἢ κρωτιῆ,	πῶ ἦτον ὄλο ἡ δροῆ;
Τώρα εἶναι θλιμένη,	καὶ παραπονεμένη.
Πρῶτα ξυπνῶσα τῆς αἰγῆς,	χωρὶς κάμμιαν συλλογῆς,
Τώρα μὲ ἀχ πλασμάζω,	ξυπνῶ κ' ἀπαισιάζω.
Ἡ ἀοικαῖς ἢ δροστραῖς,	σὲ μένα εἰς λυπητεραῖς,
Τῆς γῆς ἢ πρασινάδα,	δὲν ἔχει νοσιμάδα.
Καὶ τῶν ἀδῶν ἢ μυραδιά,	δὲν μὲ εὐφραίνει τῆς καρδιά,
Τί μ' ὠφελῶν τὰ ἄσθη,	σὺν ἢ καρδιά μ' μαράνθη,
Τ' ἀηδόνα τὰ μελωδικά,	τ' ἀκίω μελαγχολικά,
Τὰ σάββα δέ μ' εὐφραίνει,	μάλισα μὲ πικραίνει.
Κι ὁ κόσμος τί μὲ ὠφελᾷ,	σὺν τ' ἀχειλάκι μ' δὲν γελᾷ
Παρά ζωῆ θλιμένη,	κάλιο δ' ἀποθνήσκω.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ ψάλλῃ πολλὰ τραγωδικῶς.

Τί ζωῆ πολλὰ ἀθλία, σεισμοῦ πολλῶν αἰτία,
 τέτη ἢ προσωθενή.
 Καὶ μὲ ὄλο πῶ δολία, γῆς δικίντης τῆς φιλία,
 ὅπως μᾶς παρακινεῖ.
 Στὴν ἀρχή της ἔσ' ὁ τέλος, δίδει πάντα ἕνα βέλος,
 κλαυθμηρὸν φαρμακέρων.
 Πλὴν μὲ ἀγκύβη δωλωμένον, πέρρει πληθὸς τυρλωμένον,
 ἔς εἰς κάθε τι καιρόν.

Ὅσον ἀπλασγῆα παιδεύει, κακίαις κάλιον δὲν σφριεύει,
 ἀπ' αὐτῆν νὰ ἀφεθῆ.
 Κάθε πειρασμὸν προκρίνει, ἢ ἀντάλλαγμα τῆς δόξαι,
 ὅ,τι πρῶγμα κί' αἶ βρεθῆ.
 Πολυτίμαχτος ὁ βίος, τὸ ὁμολογῆν ὁμοίως,
 ὅλοι μὲ τὴν δρομῆν.
 Σταῖς φρετίταις τυραγῶνται, πλήν τὸν θάνατον φοβῶνται,
 ὅπῃ εἶναι ὁ λιμῆν.
 Ὡς ἀπάτη ἔπροσκαιρεν, κόσμῳ τότε, ἢ χερσὶν,
 ὁπορῶ πῶς ἤμπορεῖ,
 Τετρα δὲσὸ μεγάλας, τάσαις δυσουχίαις ζάλαις,
 εἰ ὅλης μας νὰ προχωρῆ.
 Ἀπ' αὐτῶν παρεπονῶνται, ὅλοι ἢ δυσαιρεσῶνται,
 κάθε γένος ἢ βαθμῆ,
 Μὲ τὸ νόμα τὸν ὑβρίζου, ὅμως πάντοτε χωρίζου,
 ἀπ' αὐτὸ μετὰ κλαυθμῶ.
 Ὅσοι ὅμως ἤμπορῶνται, τὴν ἀλήθειαν νὰ ἴδωνται,
 νὰ γνωρίσων τὴν κοίτην.
 Πλάσῃν τότες τῆς θαυμάζω, ἢ φρονίμως ἀνομιάζω,
 ὅλος μὲ ὑπερβολῆν.
 Γιατ' ὅλας ὑστερῶνται, γῆν' ἀγαθὰ κί' ἀρετῶνται,
 τὰ νομῶνται ὡς νεκρῶ.
 Ὅμως μῆτε δοκιμάζου, τόσα κάθη πῶ συχνίζου,
 εἰν' ἔπ' ὅλ' αὐτὰ μικρῶ.

Ἡ δὲ Μσιρῆμ μὲ ὅλον ὅπῃ ὁ ἀδελφός της τιῶ
 ἐφοβέρισε δικὴ νὰ παύσῃ δὲσὸ τὸν ἔρωτα, αὐτῆ ὅμως
 παντελῶς τὰ φοβερίσματα δὲν τὰ ἐσοχάσθη· ἐπειδὴ
 ἔρωτος εἰς αὐτῶν εἶχε τιῶ ἀνωτάτῳ κατέδραν· διὰ

τῆτο δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ σοχάζεται ἄλλα νέα μέσα· ἀφ' ἧ λοιπὸν ἐσοχάσθη ἀρκετὰ ἀπεφάσισε νὰ τὸν σείλῃ ἐν βασιτάκι ἐλέγχον τὴν μεταβολὴν τῆ τὴν τόσον ὀγλίγωνρον· ἐπειδὴ ἡ δὴ πλάζος ὀκείνη ἢ φροσσοποιημένη ὀμιλία τὴν ἐφαίνετο ἄληθῆς ἢ ἐρωτική.

Ἐρασμιώτατε φῶς μὲ
Κύρ Ἀνδρέα!

Τί ἀγανάκτησις πᾶλη,	καὶ μπτος μὲ ὑπερβολή,
Καὶ ἀκρα σοβαρότης,	ἀπάνδρωπος σκληρότης,
Τί πολλὰ ἦθος φοβερόν,	ἢ βλέμμα τόσον τρομερόν,
Γνώμη δυσκολωτάτη,	ὀργή μεγαλιωτάτη.
Φῶς μ' ἔττι νὰ μεταβληθῆς,	ποτῶς νὰ μὴ μὲ λυπηθῆς,
Ἐῖπαι σὲ μίνα ζῆλη,	καὶ συμφορὰ μεγάλη.
Νὰ μὲ ἔχης πάντα σὲ καὶ μὲς,	σὲ βαθυτάτης στεναγμῆς,
Εἰς τόσον σε γιάζει,	τελειῶς δὲν σὲ κρίπει.
Ἐπρεπε νὰ βεβαιωθῆς,	καλὰ νὰ πληροφορηθῆς,
Κι ἔττι νὰ μὲ μισήσῃς,	ἢ πλεῖο νὰ μ' ἀφίσῃς.
Κι ἔχ' εὐδὺς τεβεκελὶ,	ἀγαπημένον με πᾶλι,
Νὰ ἔμβω σὴν ὀργήν σου,	ἢ ἀγανάκτησί σου.
Φθάνει λοιπὸν ὁ κακιομὸς,	κι ὁ τόσος ἀδικος θυμὸς,
Καὶ ἔλα σὲ ἰσάφι,	κάμεμε πλεῖο ἄφι.
Καὶ θέλω εἶμαι ντοβατζήσα,	ἢ ὄχι πλεῖο ντοβατζήσα,
Γιὰ τὸ καλὸ σ' καλὶ μὲ,	εἰς ὄλην τὴν ζωήν μὲ.

Ἡ Πισοτάτῃ σου Μ.

Ἄφ' ἧ τὸ ἐτελείωσε ἔ τὸ ἐβήλωσε δὲν ἴξευ-
 με μὲ ποῖον νὰ τὸ σείλη· τὸ πρῶτον μέσον τὸ ἔχα-
 σε· τὴν παραμάνα της ἔ βυζάσσαν της δὲν τὴν πα-
 ραπισώετο· ἀπεφάτισε ἦν νὰ τὸ σείλη μὲ ἕναν πάντη
 ἀγνώρισον· ὅθεν ὀκεί ὅπῃ ἀπῆλθεν ἕνας δῆλος τινὸς
 μπακάλη, τὸν κράζει λέγουσά του, παρακαλῶ ἀ-
 πέρινα ὀπὸ μέσα ὀπὸ τὸ Σαράγι ἔ πρέσβεως ἔ Βε-
 νετζάνε, ἔ ὀόσε τῆτο τὸ ραβασάκι τὸν δῆλον ἔ
 φραγεμάνε τε διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίση τὸν αὐδένητη·
 ὁ δῆλος τὴν ἀποκρίνεται μάλισα, μάλισα· (τὸ φι-
 λοδώρημα ᾧ εὐγάζει ἔ κάλλισα) ἔπειδὴ μέσα εἰς αὐ-
 τὸ τὸ σαράγι ἔχω ἔ ὑπόθεσιν τινά· ἦλθεν ἦν ὁ δῆ-
 λος εἰς τὸ Σαράγι ἔ εὐρίσκων τὸν δῆλον ἔ τζελεπή
 Ἀνδρέα, τὸν λέγει, μία κυρά μὲ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ
 ραβασάκι διὰ τὸν αὐδένητησε· ὅθεν ἀφ' ἧ ἔλδη
 νὰ ἔ τὸ δώκη· ὁ δῆλος δὲ ἔ τζελεπή Ἀνδρέα τὸ ἐπῆ-
 ρε λέγων καλά, ἔ ἐκαρτερεῖτε νὰ ἔλδη ὁ αὐδένης
 τε νὰ ἔ τὸ δώκη.

Πρὸς τὰς τρεῖς ὥρας τ' νυκτός ἦλθε ἔ ὁ τζελε-
 πῆ Ἀνδρέας ἔ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὀνδάντη ἀρχισε
 νὰ συλλογίζηται διὰ τὰς θλίψεις τε ἔ καϊμῆς· ὅθεν
 ἀρχισε νὰ τραγωδίση τὸ ἀκόλεθον διὰ νὰ ἀπῆλθη
 ἔ καιρὸς πρὸ τὸ νεχαβέτι.

Μὴ πάθη κλάναςτοιγμῆς,

Ἐχω πῆ παραδίετω,

Μὴ θλίψεις πολυκαιριμαῖς,

Μὴ δάκρυα, μὴ πόνοσ,

Ποτὲ δὲν ξύρω νὰ χαρῶ,

Πλὴν δὲν μ' ἀφίῦ ἢ λύπη,

Μὴ ἐκτρέψω πολὺ,

ἔ μὴ ἀμίτητης καϊμῆς,

ἔ πάλιν ὑποφίετω,

μὲ συμφοραῖς παντοποιμαῖς,

περὶ τὴν τόσας χροῖτες.

ἔ νὰ γελάσω λαχταρῶ,

ὅπῃ ποσῶς δὲν λείπει.

ἔ τίποτεσ δὲν μ' ἀφίετ,

Όσο κίαν κοπιάζω,	δὲν τὴν διασκιδάζω.
Μὲ βάρηνα φαρμακικῶν,	ἢ μὲ τυράνια ποδά.
Τόσον κωφεὶ παλτίω,	εὐ τέλος πιά κοπτεῖω.
Γιατ' ἐγλεντζεῖ ἔχω τὸ ἄχ,	ἢ γιὰ παρεξορία τὸ βῆχ,
Ἀπειπισμένα τρέχω,	ἐλπίδα πιά δὲν ἔχω.
Ὡ τὴν τύχη φθογῶν,	σὲ μένα μόνον γυάφω,
Πῶ ἢ μεταβολάσῃ,	ἐκτύχῃς ἢ ποδάσῃ σε.
Γύρισε διέ με μίαν φορά,	τύχῃ παρακαλῶ ποδά
Κάμετε ἑαυτί,	φθάσει τὸ ἰζίτι.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὅπῃ ἐτραγωδῶσεν ἐμβραίνει ἢ ὁ ὄλλος με τὸ ραβασάκι εἰς τὸ χέρι λέγωντάς τον τζελεπή, σήμερον πρὸς τὸ δειλινόν, ἦλθεν ὁ ὄλλος τῆ μπακάλη μας ἢ με ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ραβασάκι νὰ τῆς τὸ ἐγχειρίσω, λέγωντάς με, πῶς εἶναι ἀπὸ μίαν κυράν τὸ ἐπῆρην εὐθύς τὸ ραβασάκι ἢ ἀναγνῆς βλέπει πῶς εἶναι ὀπο τῆ Μειρέμ ὅθεν ἐσυγχιάσῃ, ὅπ-κράνδῃ, ἔλυπῆδῃ, ἢ ἔδαμωνίωδῃ κατ' ὑπὸ βολῆ, ἢ τόσον μῖσος κατ' αὐτῆς ἐλάμβανεν ὀπο τὰ ραβασάσις, ὅσην ἀγάπην αὐτῇ δι' αὐτῆς ἔδειχνε, ἢ ὅσον ἀφῆρον εἶναι τὸ νὰ παρακίωθῃ αἱ γυναῖκες διὰ λόγῃ τε ραπτῆ, ἢ ἀφοφορικῆ πῶς ἔρωτα.

Ἐπειτα δὲ πῶς ἔ νὰ τον κυριεύσῃ ὁ διαλύων φροντίδας, λύπας, θλίψεως ἢ σενοχωρίας, ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἐπὶ ὄμιλον κτὶ τὸ νίχλιζ.

Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μου,	ἐξαερχῆς τῆς ἐδικῆς μου,
Ἦ φρενῆνα τῶν κακῶν μου,	κυριεύει τῶν φρενῶν μου
Καὶ γυαλήνης εὐτυχίας	δὲν ἐπέτυχῃ καμμία,
Μὴτ' ἀνάσταως λιμένα,	ἠύρα σὲ κωφεὶν κανένα.

Ἀπ' ἐδῶ σ' ἐκπ' πηγαινῶ,
 Κι' ἀπὸ δυσυχίας ξέραν,
 Πάντοτε μὲ τριγυρίζου,
 Μὲ συχοῶν κινδύων ζήλαις,
 Κ' ἐν τῷ μεταξύ ὀρμῆτε,
 Κι' ὅλα τάρμενα ξεσχίζου,
 Κ' ἔτζι νύκτ' ἀπελπισίας,
 Καὶ ἔφάνι δοτορία,
 Λαχταρῶ παντὲ κοιτάζω,
 Καὶ πιά γάσι τῆς φιλίας,
 Μὰ κ' αὐτὰ κρυμμένα μένου,
 Τὸν καλὸν καιρὸν νὰ εὐγαν,
 Πιὸ λοιπὸν νοὸς τιμῶσι,
 Κι' ἀφ' ἧ ὅλα βυθισθῆκαν,
 Ἐἰς τὸ ἴδιον καράβι,
 Βέβαια πιά καθὼς τρέχει,

θλίψεως στεργαίς λαχαίνου,
 βγαίνω πέφτω καθ' ἡμέραν,
 κύματα παδῶν κ' ἀφρίζου,
 καταποδίασας μεγάλαις.
 κ' ἄνεμοι ἐχθρῶν φυσῶσι,
 καθ' ἐλπίδος κ' ἀφανίζου.
 φέρου ἐν ταύτῃ τελείας,
 σκορπειᾶδ' ἀαιδησίαι.
 σγλυτωμῶ φῶς δὲν πεμάζω,
 δοτοβλέπω καθ' ἑμίας.
 ἔως φαίνεται προσμένου,
 τότε πῶ δὲν χρησιμίζου.
 νὰ βαρῶ νὰ μὴ στραβῶνῃ;
 τὰ κριβώτερα χαθῆκαν.
 νὰ φοβετ' ἀκόμ' βλάβη,
 τὸν βυθὸν λιμῆν ἔχει.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος ἠώς,
 τότε ἄρχισαν νὰ κοιλαδῶν τὰ πελία, τὰ κανάρια
 ἔ τὰ ἀηδόνια γλυκύτατα, ἐσυχώδη ἔ αὐτὸς ἔ
 ἄρχισε νὰ συγκοιλαδῆσῃ μὲ αὐτὰ, ὀχιόμως χαρῆ-
 ποιά, ἀλλὰ λυπητερά κ' τὸ ἴσφαχάν.

Τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης μου, μὲ φύλλα πισοσύνης,
 Ἰσοῦν ἐλπίδος μ' ἔδιδεν ἀμέτρη εὐφροσύνης.
 Πλὴν τώρα ἐμαρτύρησαν, τὰ φύλλα κ' ὑποφίρω.
 Ἀπελπισίας λογισμῶν κ' ἀδῶνα παραδίρω.
 Τῶν ὑποχέσεων κλαδιά, τῶ μίσους ἢ ψυχρότης,
 Ἐξήρασαν παντάπῃσι, ἔ ἔφθασ' ἡ κενύτης.

Κ' ἐγὼ τὴν ῥίζαν ἔφυτῶ, ἀδύνατον κοιτάζω,
Ἄπτα σημεῖα τῶν κλαδιῶν, ὡ εἶ' χλωρῆ διαζῶ.
Ἀειθαλὲς ἐτόμιζα τὸ δένδρον τε μὲ λάθος.
Χωρὶς τὰ ἄνθη δέχεται τὸ φυλλοβολοῦ πάθος.
Φαίνεται καὶ νὰ ἔχασε τὴν ζωτικὴν ἰχὺν τε,
Καὶ δι' αὐτὸ ἀπέβαλε τῶν φύλλων τὴν γολήν τε.
Καὶ μ' ὅλοι προσφύρα με κάθε θεραπεῖαν,
Δακρῶν μὲ ποτίσματα μὲ κάθε προθυμίαν.
Πλὴν μάτην ἐκοπίασα γιατί δὲν εἶχε φθάσει
Βαθιὰ ἢ ῥίζα μοναχὰ σὴν ὄψιν εἶχε πιάσει.
Καὶ ἴδιχτι γὰρ μάτιά μου ὅλο παῦθ' ἐν' αἰξίση,
Μὰ ῥίζαν σαθερότητος δὲν εἶχε δοκιμήσει.
Μὲν' ὅπῃ ζῆσιν ἔρωτος κάλιν νὰ ἀναδώσει,
Ἴσως τὸν πρώτον ἴσκιον μὲ ἐλπίδος ξαναδώσει.

Ἐπειτα δὲ σοχαζόμενος τὸν ξεχωρισμὸν, τὴν
ὑπέρησιν, ὅτι πλέον δὲν θέλει ἰδῆ ὁκείνο τοῦ ἀξιολάτ-
ρευτου ὑποκείμενον, δὲν θέλει ὁμιλήσει πλέον μὲ
αὐτό, ἀρχιστε νὰ φρηνήσῃ καὶ τὸν ἀκόλουθον τρόπον
δηλ. καὶ τὸ Σεγκιὰχ λιτόν.

Ἄλλο ὡσάν τὸν χωρισμὸν πάθος δὲν ἐγκωριῶδη,

Τόσον πολλα φθοροποιῶν ἢ δὲν ἐθεατρίδῃ.

Δοξάζει ὅλοι καθαρά, πῶς ἄλλο νὰ μὴν εἶναι,

Τῆς τύχης τὸ μέγα δεικὸν ἢ ἐτὶ ἐνοῶμαι.

Γιατί εἶναι ἀδύνατον πρῶγμα καὶ δοκιμάσει,

Πιάσει αὐτὸ ἔχωρισμὸν τὸ εἶναι νὰ μὴ χάσῃ.

Ἀφ' ἐνὸ σώμα συνδέτου τὸ εἶδος αἰ χωρίση,

Ἀπὸ τὸ λοιπὸν ἔπειτα τινὲς τί δὲ ἐλπίζῃ;

Ρ' ὄν βέβαια θλάψων ἢ φθορᾶν καθ' ἐν χεῖρας,

Αἰεὶ δὲσὶ εὐρίσκει ἢ διηκεῖ πόνοι.

Αἴχ' ἢ ἐγὼ ψυχῆζέμεν δὲν ἔχω νὰ ἐλαίσω,

Ὅπῃ σὲ ὑπερῆθηκα, ἀλλέως πῶς νὰ ζήσω;

Μὲ θλάψεις πέραξ ἢ καιμῆς ἢ εἰς βυθὸν τῆς λύπης,

Ἐν ὅσῳ σὺ τὸ εἶδός με δοπᾷκοιτά με λείπεις.

Σίστινα τόχη εἶχες νὰ μὲ χαροποιήσης,

Καὶ μὲ τὸ εἶδός με αὐτὸ νὰ μὲ εἰδοποιήσης.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ τραγῦδι ἐσπε-
χάσθη νὰ τῷ σείλη ἐν βασιλεύει ἢ διὰ νὰ τὸ
σειλῆ ἐφῶρεν ἕνα μέσον πολλὰ ἐπιτήδειον, καθὼς
δέλομεν εὐδὺς εἰπῆ. ἔρχεσθαι ἢ τὸ ἀκόλουθον.

Ἐρασμιωτάτη ἀξιολάτρευτη
Κυρία Χοροψιμά!

Τάχα ζεύεις πῶς πεθαίω, ἢ θαρρῆς πῶς σὲ γελᾷ;

Μέρα τῆ ἡμέρα φῶς με νικάω ὅτι ἀκλόω.

Ἡ δόξα ἢ ἀγάπη μέγα μὲ γὰ σερηθῶ,

Κάθε ἰδούνη ἔχουσι, ἢ τὸ πᾶν νὰ ἀρηθῶ.

Ὅλα ἐλεῖσαν σ' ἰμένα, ἐν εἰ πλείον λαυροῦν,

Συλάβος εἶμαι βασιλεύεις, σὴν ἀθλίω με καρδίᾳ.

Τύρανός με ἢ κυρῆ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ

Ἐγνωρῶ τὴν ζώω με δὸπὸ σίνα καρτερῶ.

Καὶ θαρρῆς χωρὶς εἶσιν πῶς μορῶ νὰ εὐτυχῶ,

Πέμποτο εὐδὺς κέρμας γιὰ νὰ πάσῳ νὰ πειθῶ.

Ὅσαις ἔχω δυσυχίας, ἀπὸ τὸ καλογοχαδῆς,

Ἐχούσας τὴν εὐκωῖσιν πάντα εἶμαι εὐτυχῆς.

Και χωρίς εἶναι φῶς μὲν ἴδιαι ἄλλοι ἐγλεντζῆς,
Κ' ἡδοῦται κὶ εὐτυχίαις εἰς ἐμείναναι σκεπτῆς.
Βίβλαι σ' αὐτὸ νὰ εἶσαι πάντοτε νὰ σὲ χαρῶ, ἦ
Ὅτι ἐλ' αὐτὰ πῦ εἶπα, ἐστὶ φῶς μὲ τὰ θαρῶ.

Ὁ πιότατος τῆς δῆλος Α.

Υἱερὸν τὸ ἐβῆλωσε ἔκκραξε τὸν δῆλόντα
ἄφ' ἧ δὲ ἦλθεν ὁ δῆλος τὸν λέγει, ἰξέρεις κάμ-
μία γυνῆκα Ἀρμένα Ἥσαν πτωχίω; τὸν ἀπακρί-
νεται ὁ δῆλος λέγωντας, μάλιχα τζελεπή. πῆγα-
νε λοιπὸν κράξεν τὴν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ παρευθὺς. ἐπύ-
γεν ὁ δῆλος εὐθὺς ἔ τὴν ἔκκραξεν, ἠτις ἦλθεν ἀκο-
λεθῶσα αὐτὸν, ἐμβάινουσα δὲ μέσα λέγει, τί
ὀρίζετε αὐθέντα, ὅπῃ μὲ ἐκράξεται; τότε τὴν
λέγει ὁ τζελεπή Ἀνδρέας, Μητέραμ, ἔχω κάτι
νὰ σὲ παρακαλέσω, ἔ ἂν μὲ τὸ κάμης, δέλει
βέβαια μὲ υποχρεώσει. δέλω νὰ δώσης μὲ κρύ-
φιον τρόπον, ὅπῃ σοχαδῆς, τῆτο τὸ βασιάκι
τὴν κοκωνίτζαν Χοροφμῆν, τὴν θυγατέρα ἔ τζε-
λεπή Στεπάναγα, νομίζω, ὅτι τὴν γνωρίζεις, ὁ-
μως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ καταλάβῃ κανέναν. τὸ
γυῖαιόντε, ἠ κάλλιον νὰ εἶπῶ τὸ Ἡαῖδιον τὸν λέ-
γει ὡς ὀπτηδειότατον ἔ φακτικώτατον εἰς παρό-
μοια φάγματα, ὡσάν νὰ εἶχε σπυδάξει εἰς τὴν
ἀκαδημίαν ἔ ἔρωτος ἔ πάντα ἐφευρίσκοντός τε ἔ
ὀπνοῦντος, αὐτὸ εἶναι τζελεπήμυ πολλὰ ἔκολον
εἰς ἐμένα νὰ τὸ κάμω. ἐπειδὴ αὐτὴν τὴν κόρην
τὴν γνωρίζω πολλὰ καλά, ἔ τὴν μητέρατης ἔ
τὸν πατέρατης ἔ ὅλης ἐστὶ συγγρηῆςτης. ἔ μά-
λιχα εἰς τὴν ὀκκλησίαν κάδε Κυριακίω ἔ ἐορτίω
ἐγὼ σέκομα ὀπίσω ἀπὸ τὴν κόρην, ἔ ἠ μητέρατης
παρεμωφός. ἔ μεθαύριον τὴν Κυριακίω εὐθὺς ὅπῃ

να τελειώσῃ ἡ λειτουργία καὶ να ἀρχίσῃ ὁ κόσμος να
εὐγαίνῃ καὶ να ἀνακατώνωνται θάλω τ' τὸ ἐγχει-
ρίσει τόσον κρυφά, ὅπως κἀνένας νὰ μὴ καταλάβῃ
τῆτος ὁ τρόπος τ' ἐγχειρίσεως ἄρесе καὶ πολλὰ
τὸν τζελεπήμας· ὅθεν εὐγάλε καὶ τὴν ἐφιλοδώρησε
πολλὰ ἡμετέρας. τὸ παιδίον δὲ τὸ πεπὸνηρευμένον
προσκύνησαν καὶ εὐχαρισῆσαν τὸν τζελεπήμας ἀνε-
χώρησε δείχνωντας μίαν μεγάλην φροδομίαν καὶ ὑ-
ποχώρημον ὅλα τὰ δυνάτα.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησε τὸ κάκισον ὀκείνο καὶ
θολιότατον γυμνασιον ἀρχισεν ὁ τζελεπήμας να τρα-
γωδῆσῃ τὸ ἀκόλεστον πολλὰ λυπηρά.

Τὸ νῆει τῆς ψυχῆς μου καὶ τὴν παθηγορίαν,

Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς μου, γλυκιά μου συνοδίαν,

Τὸ φῶς τῶν ὀμματιῶν μου πῶς να τὸ σερεθῶ,

Ὅπως τὸν νῆιμο χάσω, ὅταν τὸ θυμηθῶ.

Τὰ μάτια σὰν δὲν βλέπω ἐγὼ πῶς λαχταρῶ,

Νὰ ζήσω πλια δὲν θέλω, ποτέ μου να χαρῶ.

Παρὰ ζωὴ θλιμένη μὲ τέτοιο σερεμό,

Θάνατος εἶναι κάλλιο μὲ δίχως σεραγμό.

Τὸ κόσμος δὲν μ'εὐφραίνει καμμιάτε εὐμορφίαν

Σὰν τὸ πελιμ' δὲν βλέπω δὲν τὸχω συνοδίαν

Μὲ σεραγμός καὶ πόνος μὲ φλόγα καὶ καιμό,

Νὰ κλαῖω θέλω πάντα πελιμ' τὸν χωρισμό.

Τρώγω λαλῶ κοιμῶμαι καὶ ὅπως περπατῶ,

Πελιμ' τὸ συλλογῶμαι καὶ κλαῖω γιὰ ταυτό.

Πῶσε γλυκιάμ' ἰσγίακη; πῶσε δικόμου φῶς;

Πῶς ἴξαφνω ἡ τύχη σ' ἀρπαξῆται ἀπ' ἄμπερος.

Πλέον δὲν σὲ ἀκίω νὰ δῶ πῶς κοιλαδεῖς,
Μιγνήθης, πηλίμ, δὲν θίλεις νὰ μὲ δῆς.
Καὶ ἄκουσε, πηλίμ, αὐτὸν τὸν σεναγμὸν,
Ἄχ ἄδικα πεδαίω μὲ αὐτὸν τὸν σερεμὸν.
Σφάζω σὲ παραδίδω τῆς μαύρη με καρδιά,
Σ' ἀρίνω πλιά πεδαίω γλυκιά με συνοδιά.

Καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσεν ἔσπερε νὰ ὑπάγῃ
πρὸς τὰ καθήμερινά τε καθήκοντα. τὸ βράδι δὲ
ἐφ' ἧ ἦλθε πάλιν ἄρχισε νὰ καλέσῃ τὸν ποδι-
νώτατον ὕπνον ἢ ἀναπαυτικὸν, καὶ τὸ εἰωθός τε, τρα-
γωδῶντας δηλ. θρῆνητικώτατα.

Δὲν ἤμπορῶ ἐξάπατος αὐτῆς τῆς δυσυχίας,
Νὰ ὑποφέρω κ' ἔμενω πλέον σὲ ἀπορῆσαι.
Ὅνδ' με εἰν' ἀδύνατος νὰ μείνῃ σὸ κεφάλι,
Ἀπὸ τῆς συμφορῆς αὐτῆς λέγω ἢ παραζάλη.
Μαύρη μὲ ἔγιν' ἡ καρδιά, παρηγοριά δὲν ἔχει,
Σὰν ποταμὸς τὸ δάκρυον δεπὸ τὰ μάτια μ' ἔρχει.
Ἐλεος ἀπτῆν τύχη με πλέον δὲν ἀναμένω
Γιατὶ πιά ἀκελπίδθηκα, μόν' δάστατον προσμένω.
Σεργιάνια συναναστροφίς με σάξια ἢ σοχπέτια,
Ὅλα αὐτὰ μὲ φαίνοσθ' μεγάλη ἐξέτια.
Καὶ μόνον εἶναι εἰς ἐμὲ μικρὴ παρηγορία,
Τὸ ἄχ τὸ ἀκατάπαυσον ἢ ἡ θρηολογία.
Ἡφρότι ἀναπαύομαι, μαυτὰ ἢ ἡσυχάζω,
Τὸ ἄχ τὸ βᾶχ με δάκρυα ἢ τὸ ἀναγεαζῶ
Καὶ τὸτο εἶναι εἰς ἐμὲ, παντοσιπῆ παιδεία
Νὰ μὴ πεδαίω ἐνταύτῃ, μένοι ἀρρηγορία

Ὅμως σοχαζομαι αὐτὸ πᾶς ἢ γιὰ ἔφελός μου,

Γιατὶ γλυτάνω βέβαια ἀπὸ κακὰ ἔ κόσμος.

Σὶ τῆτο μόν' ἀδημοῶ, ἔ τὴν ψυχὴν μου χάσω,

Πῶ ἐξατίζει ὁ καιρὸς ἐν ὅσῳ νὰ πεθάνω.

Καὶ μισοτραγωδῶντάς το ἀπεκοιμήθη. τὸ
πρῶτ' ὅταν ἡ ἡμέρα διεδίδετο, ἔ ὁ ἥλιος ἀνέ-
τελλεν, ἐσηκώθη πάλιν διὰ νὰ ἡμπορέσῃ πρὸ ἔ
νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆδ' καθηκόντων τε, νὰ σοχαοῆ ἔ
τὴν δυσυχίαν τε, ἄρχισε λοιπὸν νὰ θεωρῆ τὸ πα-
θος τε, ὅπῃ ὅσον ἐπαλαίωνε, τόσον ἡύξανε, ἔ δὲν
ἴξευρε μὲ τί νὰ τὸ παρομοιάσῃ· ἔβλεπεν, ὅτι ὅλα
εἰς τὴν φύσιν ὅσον παλαιώνην, τόσον φθείρονται,
ὁ ἔρωσ δὲ ἀξεναντίας, ὅσον παλαιώνει, τόσον ἀνα-
νεώνει, ἔ ὅσον γηράζει, τόσον αὐξάνει. οἱ συλ-
λογισμοί τε δὲ ἔ σοχασμοί τε εἶναι οἱ ἀκόλαστοι.

Τὶ μεγάλη δόσρα,

ὅπῃ ἡ πολυκαιρία,

Κάθε πρῶγμα ἀφανίζει,

πλέον ἔ ἀδυνατίζει.

Σβύνει ὅλα ἔ μαραίνει,

φθαίνει ἔ τὰ ἀνασύνει.

Καὶ κατένα δὲν γλυτῶσει,

σῶν προύσεται οἱ χρόνοι.

Στὴν νεότητα δαμάζει,

τὰ λευκῆδια τὰ τινάζει,

Τ' ἀνθη τὰ κατασκορπίζει,

χόρετα πρῶσινα χλωμίζει.

Τὸς μπαχτζέδες ἔ τὰ δάση,

φέρει σέμιὰ τέτοια γῆσι,

Πιὰ νὰ μὴ τὸς σρεχθῶναι,

ὅσοι κίῶν τὸς σοχαοῦθαι.

Τῆτο εἶν' μεγάλο θαῦμα,

ὅπῃ εἰς σέ κάθε πρῶγμα,

Ὁ ἀφανισμὸς συμβαίνει,

ὁ καιρὸς ὅσο πηγαινει.

Μὰ ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει,

χρόνον νὰ τὸν κατατρέξῃ,

Γιατ' αὐτὸς ὅσο παλιώνει,

τόσον πλέον ξαναγαινει.

Εἰς τὸς χρόνος στερεῶσει,

μάλισα ἔ δυναμῶσει,

Δείχνει τὴν θερμότητά τε,

παρὰ τὴν νεότητά τε.

Στὴν

Στὴν ἀρχὴν ἀδυναμίας, ἔχει κίβλο διγνωσίας
Μὰ σὰν τύχη ἔξαιε, πιά ἐλάττωσιν δὲν κίβλο.

Καὶ τῆτο τελειώσαι ἀνεχώρησε πρὸς τὰς ὑ-
ποδέσεις τε. ἔ αὐτὴ ἦτον ἡ ὑπερηφάνῃ ἡμέρα τῆς ὑ-
ποδέσεών τε. ἐπειδὴ εὐδύς ὅπῃ ἦλθε τὸ βράδι τό-
σον διωατὰ τὸν ἄκουριευσεν ἡ λύπη, ὥσε ὅπῃ δὲν
ἠμπορῆσε πλέον νὰ σηκωθῆ ὑπὸ τὸ κρεβάτι, κα-
θὼς ὑπὸ τὰ διὰ σίχων λόγιά τε δῆλον γίνεται.

Ἡ κάθε λύπη δίχρη κάποιαν κατηγορίαν,

Ἡ ἔ ξεχνέται παντελῶς μὲ τὴν πολυκαμρίαν.

Φθάνει μία θόρυπις, ἔ ἔνα ὄχι ἄλλο,

Νὰ παύσῃ κάθε λυπηρόν, ὅσο κίβλο ἦν μεγάλο.

Μὰ ὁ καίμὸς ἔ χωρισμῶ ὅλα τὰ ὑπερβαίνει,

Εἶναι μία λύπη πῶ ποτὶ δασὸ τὸν νῆν δὲν βγαίνει.

Γιὰ ὅσοι ἡ ἐνθύμησις, εὐρίσκει πῶς λείπει,

Τρομάρι πάντ' ἀκολουθεῖ, μεγάλο καρδιοκτύπι.

Ὁ ζωταρὸς ὁ χωλισμὸς, κάθε στιγμή σκοτάζει,

Φοβῆται κατ' ἡμετέρα, πλην δὲν ἐλευθεράνει.

Φθίρει ἔ πρῶγει τὴν καρδίαν, μ' ἄκραν μελαγχολία,

Καὶ ἂν γελάσῃ ἔ ποτὶ, εἰν ἔταρδα ἔ κρεβα.

Καὶ μόνον μία παρηγοριά, τὰ βάσανά μου ἔχω,

Ἐλπίδα ἀνταμύσεως, ἔ ὅλο ἀπαντήχω.

Γιατὶ ἂν ἔλειπε κλαυτὴ, πρῶς δὲν ἠμπορῆσε,

Νὰ τὸ βασάξῃ νῆς ποτὶ, μὰ βέβαια πετῶσι.

Ὅλιω δὲ τὴν νύκτα ἐδρηνολογῶσε, τὸσον ἐ-
λεεινά, ὥσε ὅπῃ ἂν κἀνέναις ἠδελφεν ἀκὴν ὅσο ἐπο-
μένους τε δρῆνους ἔπρεπε βέβαια νὰ τὸν λυσιθῆ.

Σὲ χίω καὶ ἄς κλαίγω ,	ἢ τῶτο μόν' σὲ λίσγω ,
Πῶς ἡ ψυχὴμ' εὐγαίνει ,	σιγμὴ δὲν δοσιμένει .
Πηγαίεις κι' ὀδομέω ,	ὡς τόσοι δοσιθαίνω ,
Πλὴν δὲν παρικοποιῶμαι ,	μέτε τὸ συλλογοῦμαι .
Γιὰτι τίτοια φιλία ,	ἔδειξες ὅπῃ μία ,
Ἐξάθη κι' ὄχι ἄλλη ,	ὡσάν αὐτὴ μεγάλη .
Θά πῃς ἔχε ὑγείαν ,	κι' αὐτὸ θαύγει μέ βίαν ,
Βίβαια ἡ ψυχὴ με	μέ τὴν δοσικρισίμει .
Σὺς κίτ' ἄερο νὰ μείνη ,	δὲν θὰ τὸ ὑπομείνη ,
Ὅ τῶς με θὰ πετάξει ,	ἢ πὶός νὰ τὸ βασιάζη .
Με' τῶτο ὁμως ἴσως ,	ἂν δὲν τρακῆ εἰς μίτος ,
Ἡ ἄφραμας φιλία ,	ἢ νᾶναι ὄλομια .
Μπορέσω νὰ βασιάζω ,	ὅπῃ νὰ μὴ σὲ χάσω ,
Καὶ νὰ ἀσταμωθῶμαι ,	καθὼς ἐπιδομῶμαι .
Καὶ καθαρεύει φιλίαν ,	χωρὶς ἀμφιβολίαν ,
Σέμεινα νὰ ἰξεύεις ,	πῶς πάντα θέλει εὐχης .

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε πάλιν νὰ ψάλλῃ σιγανὰ τὸ ἀκόλυθον διὰ νὰ ἠμπορέσῃ διὰ μέσθ αὐτὴ νὰ ἀποκοιμηθῆ , ἐπειδὴ ἡ λύπη τε ἡ ὑπερβολικὴ ἔ αὐτὸν τὸν ὕπνον ἔ ἀφαιρῶσε .

Πάντοτε μαζί με μάχη ,	ἔφθασεν ἡ τύχη νάχη ,
Καὶ χωρὶς νὰ ἀδικῆ ,	ἔως τῶρα μ' ἐκδικεῖται .
Ὅσα ἔτυχε νὰ ξύρη ,	κι' ὅσα μπόρεσε νὰ εὐρη ,
Ὅλα πλέον εἰς ἱμένα ,	τάδιξεν ἕνα πρὸς ἕνα !
Ἐξαφρα ὁμως κοιτάζω ,	πράγμα πῶ πολλὰ θαυμάζω ,
Βλέπ' ἀνακωχὴν πολέμου ,	πῶ δὲ ἠλπίζα ποτέ με .

Ἐκαστεὶ ἀπταῖς πολλαῖς της , ταῖς φρακταῖς ταῖς προσβολαῖς της

Κάποιον άνισον με δίετι, ἔς εἰς τὴν εἰρήνην κλίπει,
Βέβαια καλὰ σημεῖα, τὸ νὰ κηρυχθῆ φίλια,
Μὰ τὴν τύχη νὰ ἀρήσῃ, ἔχθραις καλαιαῖς ἔ μίσῃ,
Μὰ ἢ δοκιμὴ ἢ τόσῃ, κάμνει πῆρην νὰ μὴ δάσῃ,
Πῶς τινὸς γαῖς ἰδικαῖς της, φιλικαῖς μεταβολαῖς της.
Καὶ φοβῆμαι ἢ εἰρήνη, τέλος πάντων μήπως γίγῃ,
Νέων συμφορῶν αἰτία, κ' ἔλθῃ ὅλα ἐναντία.
Πρῶγμα ἄσατον νὰ τύχῃ, δὲν εἶ' ἄλλο σὰν τὴν τύχῃ,
Καὶ ἀγάπῃ πῶς νὰ γένη, ἐγγρητῆς ποτὸς μπαίνει;

Τὸ πρῶτον δὲ τόσον τὸν ἀδυνατήσεν ἢ λύπη, ὅπῃ
ἄλλος χεδὸν ἐνεκρώθη κατακείμενος εἰς τὸ κρεβάτι·
ἔ τῆτο φαίνεται φανερὰ ὅπῃ τὸ ἐπόμενον Σρηνητικὸν
τραγῆδι, ὅπῃ ἔψαλεν εὐδύς ὅπῃ τῷ αὐγίῳ ἐξύπ-
νησε.

Τύχη ἀρ' ἔ ἐργάσιες, καλὰ ἔ ἐσοχάσθης,
Τὸ πῶς δὲν εἶμαι γιὰ ζωὴν, τότε πῶς με ἐργάσθης.
Καὶ γύλισε τὴν σφαίρην σου, καθὼς ἐλαχταρῆσα,
Κ' ἔδωκες πλῆρον εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο πῶ κοθῆσα.
Τῶρα δὲν με χρειάζεται, λείψε δὸν ἐμένα,
Γιατὶ πλῆρον τὰ μέλη μου, εἶναι νεκρωμένα.
Αὐτὸ ἐσὺ τὸ ἔκαμες, κίεσὺ τὸ θακρῆδες,
Κίεδειξες τὸ κερῆμι σου, ὄχι πῶς με λυπήθης.
Μόσον γιατί εἶδες πῶς ἐγὼ, δὲν εἶμαι γιὰ νὰ ζήσω,
Κ' εἶπες κἂν τῶρα ἄς φαῶ, πῶς δὲ τὸν ἐλέησω.
Καὶ ὁ σκοπὸς σου εἶ' αὐτὸς, διὰ νὰ τυραντῆμαι,
Καὶ μετὰ θάνατον πικρὸν ὅπῃ σ' ἐθυμῆμαι,

Ὅπῃ δὲν ἀφώδηκα, ἴμια τέτοιᾶ ἰνυχία,
 Νὰ τὴν χαρῶ μόν' ἔξαφνα, τὴν ἔχασα μὲ βία.
 Γιὰ τότε κ' ἐγὼ βέβαια, θανάμαι νταβατζίου,
 Κκι σὲ προσμένω νὰ ἐλθῆς γιὰ νὰ κριθῶ μαζί σου.

Πρὸς τὸ γυῖμα ἔφθασε ἡ τὸ κατηραμένον ἡραϊ-
 διον ὄπῃ τῷ ὀκλήσιαι γεμάτον ὄπῃ χαρῶν, ἡ ἐμ-
 βάινασα μέσα φροσκυνεὶ τὸν τζελεπή λέγεται· αὐ-
 δέντα, ἰδὲ ὄπῃ γυρίζω ὄπῃ τὴν ἐκκλησίαν κ' ἔτε-
 λείωσα τὸν σκοπόν μου· τῷ ἐρωτᾷ ὁ τζελεπὴς, τὸ
 ἔδωκες τὸ ραβασάκι; αὐτὴ δὲ τὸν εἶπε, μάλιζα· ἡ αὐ-
 τή, πῶ νὰ σᾶς ζήσῃ νὰ τῷ χαρῆτε, τὸ ἔλαβε πά-
 ραυτα ὡσάν νὰ ἴξενε· τότε τῷ λέγει πάλιν ὁ
 τζελεπὴς, δὲν σὲ εἶπε τίποτε; ἡ ἂν ἤθελε νὰ μὲ
 εἶπῃ, ἀπεκρίθη ἡ ἡεᾶ, δὲν ἤμπορῆσεν· ὁμοίως, ἂν ὀ-
 ρίζετε νὰ τῷ μιλῆσω τίποτε, ὀρίθε, πέμετε, ἡ
 ἐγὼ ἴσως ὑπάγω αὐριον μετὰ τὸ γυῖμα εἰς τὸ ἀπῆτι
 τῆς ἡ θέλω τῷ εἶπῃ· ἄλλο τίποτε, τῷ λέγει ὁ τζε-
 λεπὴς, νὰ μὴ τὴν εἶπῃς, παρὰ ὅ,τι βλέπει, πῶς κεί-
 τομα, ἀδυνατήσα, ἡδένησα, ἡτόνισα, αἱ δυνάμεις
 με ἐχάθησαν ἡ αἱ ψυχικαὶ ἡ αἱ σωματικαὶ, ἡ ἂν
 δὲν μὲ σείλη ἰατρειάν φέπει βέβαια ὀγλίγωρα,
 ὀγλίγωρα νὰ μείνη πάντα νεκρὸν αὐτὸ τὸ κορμὶ ὄπῃ
 θεωρεῖ· δὲς τῷ ἀκόμι ἡ αὐτὸ τὸ ραβασάκι· τὸ ἡραϊ-
 διον τὰ ὑποχέθη ὄλα, ἡ ἔτσι λαβῆσα τὸ ραβα-
 σάκι βελωμένον ἀνεχώρησε· τὸ ραβασάκι δὲ ἦτον τὸ
 ἀκόλυτον.

Ψυχὴ μου, Ζωὴ μου! φῶς μου
 Κυρία Χοροψιμά!

Εἶναι ἡ ἀλλαις συμφοραῖς, εἶναι ἡ δυστυχίαις,
 Εἶναι διάφοροι κλαυμοὶ, διάφοραις παιδείαις,

Εἶναι

Καταστήθη' δὲ σεία, μισοζῶ δοποδαμένα,
Κι ᾧ δὲν βρισκώμαι γόν ἄδη, πλήρ κ' ἄνζῶ εἶναι σημάδι.

Ἐσοχάζετο δὲ ὑπερον τὸ τρεπτόν τ' τύχης,
τὸ μεταβλητόν ἔ' ἔρωτος ἢ τὰ παρόμοια, ἢ ἔβλε-
πεν, ὅτι πόσον ἀδυνάτον εἶναι πλέον νὰ ζήσῃ ἡ-
σύχως ἢ ὑγειῶς, ἂν ἔ' φωτόστε ὑπερηδῇ, εἶναι
ἀδυνάτον νὰ ἀναλάβῃ, ἂν δὲ τὰ μάτια τε χωρι-
δῇ, ἢ τῆτο δῆλον γίνεται δὲ τὰ διὰ εἰχῶν
αὐτῶ λόγια.

Βλέπω τὸ ἀκατάστατον ἔ' κόσμος ἢ λυπῶμαι,
Γιατὶ γῆν ματαιότητα, αὐτὴν πιά νὰ κοιλιῶμαι,
Ἀφ' ἔ' πιά ὀφθαλμοφανῶς, μὲν κακὰ βλέπω,
Γιατὶ τὸν νῆμον εἰς αὐτὰ, παντοεινὰ νὰ κρέπω;
Καὶ δὲν σοχάζομαι καλὰ, πῶ θ' νὰ καταστήσω,
Εἰς ὅλον πιά τὸ ὑπερον, ἢ ἔτ' νὰ βαζέγισσω.
Ἀμὴ ποτὸς εἶν' νὰ σοχαθῶ καταλεπτῶς πῶς κρείπει;
Ὅπῳ ὄνως ἐθόλωσι, τὸ μάτι ἢ δὲν βλέπει.
Πολύκις δοποράτιστα, πιά δοποχῆν νὰ κίωω,
Νὰ λείψω πλέον ἀπ' αὐτῶν, τὸν μάταιον τὸν πλῆον.
Ὁμῶς ἢ ἀγνωσία μου, ἢ ἢ ἀσοχασία,
Τὸν νῆμον ἀπετύρλωσαν, ὁμῶς ἢ τῆν καρδιά.
Καὶ ἔτ' δὲν σοχάζομαι, τί εἶν' αὐτὸ πῶ κίωω,
Πῶ τὸν καιρὸν με μάταια, ἢ καρδιῆ τὸν χίωω.
Μόν' ποτὸς τὸν χρόνον αὐτὸν, ἢ ποτὸς ἢ τὸν ἄλλο,
Καὶ λέγω πιά νὰ ἀρεθῶ, βέβαια χωρὶς ἄλλο.
Καὶ με αὐτῶς τῶς σοχασμῶς, κί ὁ θάνατος προφθῶσι,
Καὶ ἔτ' πιά ἀνέλπισμα, ἀπτῆν ζῶην με βγάσει.

Τὴν αὐρίον δὲ ἡμέραν δηλ: τὴν δευτέραν με-
τὰ τὸ γεῦμα· ἐπειδὴ εἰς τὰ κοινάτα καθήκοντα
δὲν ἐπῆλθον, ἔξω δὲν εὐγῆκε νὰ τὸν ἰδῶν οἱ φίλοι
τε. ὁθεν ἔλαβον αἰτίαν οἱ φίλοιτα νὰ τρέξεν εὐ-
θύς νὰ ἰδῶν. ἤλθον λοιπὸν τόσοι τὸν ἐρώτησαν διὰ τὴν
ὑγείαντε. αὐτὸς δὲ εἰς ἄλλον μὲν εἶπεν τῆτο, εἰς ἄλ-
λον δὲ ἄλλο, καὶ καθὼς τὸν ἐρωτῶσαν. ἔττι καὶ ὀκείνος τὸν
ἀπεκρίνατο· μεταξύ δὲ τῶτων τὸ ἔμαθε καὶ ὁ πῶς-
βυς διὰ τῆτο ἔσειλεν εὐθύς τὸν ἰατρόντε. ἤλθε λοι-
πὸν ὁ ἰατρός, τὸν ἐρωτᾷ, τὸν ἔξετάζει, καὶ πιάνει
τὸν σφιγμόν. ὁ τζελεπή δὲ τὸν ἀποκρίνεται καὶ ἔ-
γὼ μόνος δὲν ἰξεύρω. με φάνεται ὅτι ὀκρύωσα,
με τὸ νὰ αὐθάνωμαι πυρετόν· τὸν ἐδιώρισεν ἂν ὁ
ἰατρός νὰ πάρῃ κάτι ἰατρικὰ καὶ ἔττι ἀνεχώρησεν.

Ὁ τζελεπήμας δὲ ἔμεινε μόνος συλλογιζό-
μημος τὸ ἄτοπον, ὅπῃ ἔσωσέβη, τὰς ἐρωτήσεις, τὰ
ἰατρικὰ ὅπῃ τὸν ἐδιωρίσθησαν, ἔχαμογελεῖσε λέ-
γωντας, ὦ τί εὐμορφον πῶσῃγμα! Δέλην με ἰα-
τρικὰ νὰ θεραπεύσῃν τὸν ἔρωτα! τὸν ἔρωτα ἄχ!
τὸ ἰατρικόντε ἀγνοῶν! ἄχ! δὲν ἰξεύρω, ὅτι ὀκείνη
ὅπῃ εἶναι αἰτία τ' νόσημα αὐτῆ ἢ ἰδία εἶναι καὶ τὸ
ἰατρικόν αὐτ'. καὶ ταῦτα λέγωντας ἄρχισε νὰ τρα-
γωδᾷ. μετὸ νὰ εἶναι εἰς παρομοίας πῶσιζάσεις τὸ
τραγῶδι μέσον ἡσυχασικώτατον.

Εἰς τὸ διάστηρον ἔ κόσμος, με τὰ μέτρα ἔ νόος με
σάν τὸν χωρισμόν πληρῆν,

Διὰ τῆρισσιν νὰ ἐξάθῃ, μεταξύ γὰ τόσα κάθη,
ὅπῃ βερίσκουη σὴν γῆν.

Ἰατρός δὲν χρησιμῆται, ἰατρικὸν δὲν θεραπεύει,
ἀλλὰ μίτε ἄφελει.

Ὁθεν

Ὄθεν εἶναι ἀναγκαῖον, ἕνας πᾶ χωριστῶς πλέον,
πάντα τὰ μελαγχολῆ.
Ὅλοι ἀχρηστοὶ οἱ φίλοι, εἰς ἕ χωρισμῶ τῆς ὕλης,
ἔ αἰτοὶ οἱ συγγενεῖς,
Ἄπορῶν τὴν ἀφροσύνην, δὲν γνωρίζου τὴν φωτιῶν μας
μὰ ῥωτῶν γιατί κοινῆς ;
Μητρικὰ τὸ ὀνομάζου, ὑποχόντρου τὸ κράζου,
χωρισμὸν δὲν ἐποῦν,
Βλέπου μιὰ φθορῶν ἀνθρώπου, δὲν ἄχ ἀδιακόπου
τ' ὀνομάτε ἰσχυροῦν.
Ἄν τὲς πῶ πῶς ἔχου λάθος, ἔ αὐτὸ δὲν εἶν τὸ πάθος,
ἔ γελιῶν φανεροῦ.
Παραλαλητὰ τὸ λέγου, μὲ λυπῶν ἔ μὲ κλαῖουν,
τῆς μεγάλῃς συμφορῆς.
Ταλαιζου τὴν ζωὴν μας, κὶ ὅλην τὴν κατάστασίν μας,
δὲν ὁ μαῦρος δὲν χαθῆ.
Νιὸς ἀκόμῃ σὸν καιρόν τε, ἦτον πιὸ καλλίτερόν τε,
νὰ μὴ εἶχε γρηθῆ.
Πᾶ ποιῶ δὲν τὸ γνωρίζου, ἰατρῆς μὲ συναθροῖου
διωρίζου ἰατρικὰ.

Ἔως τὸ βράδι ἐπρόσμμε πλαγιασμένοι εἰς
τὴν κλίνην τὸ χραῖδιον ὀκείνο, ἔ βλέπωντας ὅτι
δὲν ἔρχεται πλέον ὀκείνῳ τὴν ἡμέραν, ἔ ὄντας
βαρεμένοι ἔ ὑπνοσμένοι δὲν ὅσο σοχασμοῦ, ἠδέ-
λησε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ὕπνον μὲ τὸ ἀκόλιδου
τραγγῆδι πολλὰ σιγανά.

Εἰς ὅ,τι κ' ἂν στερήθῃκα, σὸν τόπον ἔβαν ἄλλο,
Σ' αὐτό πῶ τῶρα ἔχουσα, δὲν ἔχω τί νὰ βάλω.
Ἐχουσα τ' ὅ,τι δὲν μπορῶ ποτέ μὲ ν' ἀποκτήσω,
Καὶ πέτεμε εἰς τὸ ἐξῆς, πῶς ἔχω πλὴν νὰ ζήσω;
Ὁ Ἡλῖός μὲ ἔλειψε, δὲν ἀνατέλλει πλέον,
Τὸ νὰ πεδιάω τ' ἀνοιώσα, πῶς εἶναι ἀναγκαῖον.
Κι αὐτὴ πῶ ζῶ δὲν εἴν' ζωὴ, εἴν' θάνατος τεπτήλη,
Κι ἂν ὀμιλῶ ὄχ' ἢ καρδιά, μόνον λαλῶ τὰ χεῖλη.

Καὶ παύωντας ὀλίγον πάλιν ἄρχισεν.

Ὁ χωρισμός κ' ἢ σίτησις ἂν ζῶα κ' θηρία,
Καὶ ἔμφυχα κ' ἀψυχα τὰ προξενεῖ παιδεία.
Πῶ ἔμμεντο ὁ ἀνθρώπος, ἂν ἀπ' τὸ φῶς χωρήσῃ,
Γιὰ νὰ βασιῆξῃ κ' νὰ ζῆ χωρὶς νὰ ξεφυχήσῃ.

Καὶ τῆτο τελειώσας τὸν ἐκυρίευσεν ὁ ὕπνος, κ'
ἔτ' ἰσι οἱ σοχασμοί τε ἐχάθησαν· τὸ φῶς δὲ ἐση-
κώθη κ' πάλιν κ' τὸ σμειδισμένον τε ἄρχισε νὰ σο-
χάζεται τὰ παλαιὰ κ' τὰ χθεςινά· τὸν ἐπερικύ-
κλωσαν οἱ λογισμοὶ ὀκείνοι οἱ λυπηροὶ, τὸν ἔβλιβον
ἀπὸ κάθε μέρος, ἡσυχίαν δὲν τὸν ἔδιδον, ἀδυναμίαν
δ' ἐφοξενῶσαν, σύγχυσιν, ταραχὴν κ' κάθε λαί-
λαπα εἰς τὴν καρδίαν τε ἤγειρον· ἔπειτα δὲ τὸν
ἤλθε λογισμὸς κ' διὰ τὸ ἡσυχίον ὀκείνο ὅπ' ἐσειλετ
ἐχθρὸς· ὅθεν ἤδέλησε νὰ φοροποιήσῃ τὸ παρὸν βα-
βασάκι πῶς τὴν Χοροψιμάν.

Ψυχὴ μα Χοροψιμά!

Ἐγὼ πῶς εἶμαι δῆλος δίκος σου,
 Θαρρῶ πῶς πλῖον νὰ τὸ ἱξεύρης.
 Καὶ δὲν ἐλπίζω ποτὲ νὰ εὐρης,
 Ἄλλου καίνεαι τόσοι πιστοί,
 Ὅπῃ γιὰ σέτα ἔ τῆς ζωῆς τε,
 Νὰ θυσιάξῃ ἔ τῆς ψυχῆς τε.
 Καὶ νὰ λατρεύῃ τὸ πρόσωπόν σου,
 Μὲ τέτοιοι τρόποι ξεχωριστοί.
 Ἄχ σὲ ἐμύω πῶς ἀλυσίδα,
 Νὰ μὴν ἀλλάξω ἐν ὅσῃ ζήσω,
 Μήτε ποτέ μιν πχιά νὰ γυρίσω,
 Ἄλλην κάμμιαν νὰ σοχαδιῶ.
 Κι ὁ ἔρατός μου ἄς μὲ παιδεύσῃ,
 Μὲ κεραυνοῦν τε ἄς μὲ φοιεύσῃ.
 Ἄν ἔ ἠμπόρεσ' ἀρ' ἔ σὲ εἶδα,
 Κἂν τὸ τοῖδ' οὖν νὰ φασταδιῶ.
 Ἐξεναντίας κάλιν γνωρίζω,
 Ὅτι δὲν πρέπει κἂν νὰ τολμήσω,
 Τῆς εὐσπλαγχχίαν σου νὰ ἐλπίσω,
 Καὶ μᾶλλον φῶς μου πῶς ἰσαλιῶ.
 Μήτε κοιμᾶμαι μόν' συλλογῶμαι,
 Πάντοτε κλαίω κι ὄλο λυπῶμαι.
 Μισῶ εἰς ἄκρον τὸ νὰ γλεντιζῶ,
 Ζεῖχασα πλῖον ἔ νὰ γελιῶ.

Ὅλος Σὸς Α.

Οκ

Ὅσον ἂν φρόνιμος, καὶ ὅσον σοφιστικὸς ἄνθρωπος ἦτον ὁ τζελεπή Ἀνδρέας, τόσον ἄφρονα καὶ ἀνόητον τὸν εἶδεξε τῦτο τὸ πφισατικόν· ἀλήθεια μὲν εἶναι, ὅτι ὁ ἔρωσ ἔχει μεγάλῳ δυνάμει, ὑποδελώνει καὶ δελαγωγεῖ κάθε ἄνθρωπον ἀπλῶς, ὅχι ὅμως καὶ ἐκείνον ὅπῃ ἀνταποκρίσεως δὲν ὀπτυχαίνει· ἐπειδὴ τῦτο τὸ νὰ ἀγαπᾷ τινὰς καὶ νὰ μὴ ἀνταγαπᾶται εἶναι μία τρέλα ἐναργεστάτη· αὐτὸς ἐβλεπε πρῶτον πῶς δὲν ἀνταγαπᾶται, ἀνταπόκρισιν δὲν λαμβάνει· ἴξευρε πρὸς τῆτοις, ὅτι καὶ ἂν ἀνταγαπῶνταν δὲν ἠμπορῆσε νὰ ἄπολαύσῃ ἐκείνῳ τῶ ὠραιότητι διὰ τὸ δεισιδαῖμον εἶ πατρός της καὶ μητρός της· ὅθεν ἂν ἦτον φρόνιμος ἴσπεπεν ἀπὸ τῶ ἀρχῆ νὰ μὴ ἀφεδῆ νὰ κυριευθῆ ἀπὸ τὸν ἔρωτα· πᾶς ἂν ἐραστὴς εἶναι ἄφρων καὶ ἀνόητος καὶ κδωμάτων ἐρᾶ, ἀνίσως τὰ ἀκόλαστα ὑξερηται, δηλ. πφῶτον μὲν ἂν σερηται χρημάτων, διῶν ἠδελο δυνηθῆ νὰ κυβερνήσῃ ἑαυτὸν καὶ τῶ σύζυγόν της, ἢ ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι, καὶν τέχνῳ τινά· δεῦτερον δὲ ἂν ἐρᾶ, καὶ δὲν ἀντερᾶται· καὶ τρίτον ἂν εἶ ἐρωμένῃ ὑποκειμένῃ τὸ μέρος, ἢ καὶ αὐτὸ εἶ ἐρώντος δηλ. οἱ γονεῖς εἶναι εἰς αὐτὸ σύμφωνοι· ἂν εἶναι κατ' ἀξίαν· ὁποῖος λοιπὸν αὐτὰ δὲν τὰ φυλάττει, πίπτει βεβαίότατα εἰς πολλὰ ἄτοπα, καθὼς ἢ πείρα αὐτῆ τὸ μαρτυρεῖ· ἐπειδὴ ἢ αὐτόχειρτις γίνεται, ἢ καταφρονητὴς τ' τιμῆς της καὶ εἶ ἀξιωματόστες της, ἢ σκανδάλων καὶ διχονοιῶν πφόξενος· ὅθεν ἐκείνος ὁ γλυκύστες καὶ χαρῆεις ἔρωσ μετατρέπεται εἰς πικρωτάτην λύπῳ καὶ σενοχωρίαν· ὑξερον δὲ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς, ἀρχισε νὰ τραγωδησῆ τὸ ἀκόλαστον.

Μῖσα σὲ θάλασσα πλατιά,	ὅπῃ ἀπῶπτεϊ σὰν φωτιά,
Εἶν' πῶ παρακοιλῶμαι,	εἰδὼ κ' ἐκεῖ πλατῶμαι.
Κύματα ὄρη προμορῶ,	εἶλο γεματ' ἀφρῆς τερῶ,

Ὡς αἶ βροῦ φθασμένα,	εἰς σύγνεφα κρυμμένα,
Μ' αἰέμας ἀτακταῖς ποταῖς,	ἢ μὲ προμακταῖς βοαῖς,
Μ' ἴξασαις ὀλομπόραις,	ὅπ' ὄρχοντ' ὤραις ὤραις.
Μήτε βυσσὶ ποσσῶς παρ,	κί ἀκόμι γῆ πῆ εἰς φωνῆ,
Καὶ τὸ κακὸν αὐξάνει,	ἢ μὲ προδίκη φθάνει.
Καὶ εὐθὺς μιὰ νύκτα,	ἄγρια ἢ χειμεριῆ,
Ἐκοψε τῆς ἐλπίδα,	πῶ βρισκομεν δὲν εἶδα.
Ὅ τῆς ὀπῆ τὰ κυβερνᾷ,	ἢ ὄφελος δὲν προξενᾷ,
Σάξισε δὲν γνωρίζει,	πνιγμὸν μὲ φοβερίζει.
Τί ἄλλο πῶ εἰς καρτεροῦ,	εἰς τέτοιον φοβεροῦ καιροῦ;
Χωρὶς καταβοκήρη,	μποροῦ εἰς ἰδῶ χαίρει;
Μὰ ὅσο κί ἂν ἐπιπιδῶ,	δὲν πρέπει ν' ὀποφασιδῶ,
Ἴσως ἢ τύχη θίλει,	καλὰ εἰς δώση τέλη.

Τέλος πάντων ἦλθε ἡ τὸ χραῦδιον ὀκείνο ἢ ἀρχίσε εἰς τὸν διηγηθῆ τὸν τρόπον ὅπῃ ἐπῆγε ἢ ὠμίλησε μὲ αὐτῷ, δηλ. ὅτι δύο μανδύλια κεντημένα εἶχεν εἰς τὰ χεῖρα διὰ πώλημα, ἢ μὲ αὐτὰ ἐμβήκε μέσα εἰς τὸν ὀδῶν τ' κοκωνίτζας Χοροψιμᾶς· πῶς τῷ ἔδωκε τὸ βαβασάκι, πῶς τῷ εἶπε τῷ κατάστασιν τα, τῷ ἀρρώστιαν τα δι' αὐτῷ ἢ τὰ λοιπὰ, ἢ πῶς ἴδε τῷ Χοροψιμᾶν, ὅτι δὲν αὐτὰ μετεβλήθη, ἢ λλοιώθη ἢ ὄψις τῆς, πῶς ἀναστέναξεν δὲν καρδιάς ἢ τὰ παρόμοια· πῶς τῷ εἶπεν ὑπερον ἢ δύο λόγια δι' αὐτόν· δηλ. ἢ ἐγὼ ἤθελα τὸν ἀγαπήσει, μητέρα με, ἢ ἴξευρα πῶς ὁ πατέρας με μὲ ἀφίνει. Αὐτὸ ὅμως ἴξευρω ὅτι δὲν γίνεται· ἐπειδὴ ἴσως σᾶς εἶναι γνωστον, ὅτι ὁ πατήρ με μόνον διὰ αὐτὸ ἢ μόνον μὲ ἔκλεισε ἢ μὲ ὑπέρησε τ' σωμανασροφῆς τα· ἐπειδὴ ὀφροτήτερα πολλὰ κί ἐσύχναζεν εἰς ἡμᾶς· ἀφ' ἢ λοιπόν τα ἦκουσεν αὐτὰ ὁ τζελεπή Ἀνδρέας εὐγάζει

Τέ-

αὐτὸς καὶ φιλοδώρεῖ ἐλευθερίως τὸ γυνάικον, καὶ ὑπεροχὴν
τιῶν δίδει ἀκόμη ἐν βασιλείᾳ λέγωντας, μητέρα μου,
δός τι μοι ἀκόμη αὐτὸ καὶ ἐπέτιμον καὶ ἄλλο σώματος, πῶς
αὐτὴ, ἂν θέλῃ, ἢ μπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἢ νὰ μὲ θανα-
τώσῃ· αὐτὴ ἢ μπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ τὸν πατέρα της νὰ
θελήσῃ καὶ τὰ πάντα· ὑπεροχὴν δὲ προσκυμήσασα ἀνε-
χώρησεν ὑποχόμενῃ τὰ πάντα.

Ὁ Τζελεπή δὲ Ἀνδρέας μὴ πισεύσας ἐκείνῃ
τιῶν γυνάικα ἠθέλησε νὰ κράξῃ ἄλλῳ διὰ νὰ μάθῃ,
ἂν ἐκεῖνα ἀληθεύον, ἢ ὄχι. ὁ δὲν κράζει τὸν δαλόντε
πάλιν καὶ τὸν ἔρωτᾷ, ἂν ἰξεύρῃ ἄλλῳ κάμμιναν Ἀρμέ-
νικην παρομοίαν μὲ τὴν ὡρωτῆν; ὁ δαλός δὲ λέγει ναι·
ὁ δὲν αὐτὸς ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ νὰ κράξῃ μίαν, ὅπως ἐκεῖ
συμμάκατοι κῆσεν· ἐν ὅσῳ ἔν νὰ ἔλθῃ ὁ δαλός μὲ
τιῶν γυνάικα ἠτοίμασε τὸ ἀκόλαστον βασιλείον.

Φῶς μου Χοροψιμά!

Ἀποσκῆψιστε οἱ στυγαγοὶ μου,
Καὶ πλημμυρίζετε τὰ δάκρυά μου,
Μὴτε μὲ μένει παρενοχλήσι μου,
Παρά ἢ μόνη σε ζωγραφιστά.
Ὅπως φυλάττω εἰς τὴν καρδιά μου,
Κι ὅπως αἰξάνει τὸν ἔρωτά μου,
Καὶ χερσιμῖνει διὰ τροφή μου,
Μόνη ἢ ἄρεσε ὑμορφιά.
Σ' εἶσα κρέμασι ἢ ζωή μου,
Κι ὡς δόσθῃσιν τῆς ἀμαρτίας,
Θὰ ἔχῃς μόνη γιὰτ' εἰς αἰτία,
Μ' αἰτῆς τῆς ἄρεσε δόσθῃσιν.

Κι ὁ κόσμος ὅλος θά σέ φωνάζῃ,
Κι ἀλακώπως θά νά σέ καύζῃ.
Τῷ πιστοτάτῃ ἢ αἰοιδίμῃ,
Μά μισημένῃ δέλεσθαι θανάτῃ.

Ὁ πιστότατός σου Δέλος Λ.

Τῷτο ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσε ἢ τὸ ἀνέγνωσε δέν
τὸν ἄρσεν, ὃθεν ἐσωθήσεσθε ἢ τὸ ἀκόλυτον, τὸ ὀ-
ποῖον τὸν ἐφάνη μᾶλλον ὄνεργητικόν.

Ερασμιωτάτη κυρία
Ψυχὴ μου Χοροψιμά!

Γισσάφι κάμε ὑποθή μετὰβαλλε πηλιὰ ἤθος,
Διὲς τί γιαιγυῖν ἀναψες σὸ ἀθλιὸν μου σῆθος.
Πῶς ἀναλῶ κάθε σιγμῆ, πεδαίω κάθε μέρα,
Καὶ μὴ καπνὸς τῶν σιγασμῶν, μαυρίζω τὸν αἶρα.
Τὰ δάκρυά μου σὺ βροχή κατόρθωσες νὰ πρήξῃ,
Πλὴν ἔρωτα νὰ σβύσῃς τὴν δύναμιν δέν ἔχει.
Στὲς πότες μου ἀσπασχὴν δέν μίνοι νὰ ἐλπίσω,
Αἶν δέν προσπίσ' ὁ δυστυχῆς, σὺ νὰ σέ κατωπεύσω.
Λοκὸν λυπήσα πρόλαβε, εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ πάθος,
Πειχῶ ἢ ρίζαις ἀπλωθῶν, εἰς τῆς καρδιάς τὸ βάθος.
Μὲν ἢ ψυχὴ σε καρτερῆ ἢ τὴν ζωὴν ἢ ἀρήσω,
Μαχαίρῃ δός με μόνησθαι, τὸ αἷμά μου νὰ χύσω.
Χωρὶς νὰ βγάλω τζιμηδιά, σὺν τάρου μου πηγμῆναι,
Κρεμπάνι σὸ ὄργει σε, πῆς με εὐθὺς νὰ γειά.

Στοχάσου ὄμως αἰ χαθῆ, ἕνας πῶ σέ λατρεύει,
Τὸ κέρματ' ἐν ὅσῳ ζῆς, μορετὶ νὰ σέ παιδεύει.

Ὁ πιζότατός της Λ.

Ἐπειτα δὲ βλέπωντας ὅτι ὁ δῆλος ἀργεῖ νὰ
ἔλθῃ μὲ τῷ γυναικῶκα, ἢ βαρυνόμενος νὰ εἶναι μόνος
κείμενος εἰς τῷ κλίνῳ ἠθέλησε νὰ τραγωδήσῃ τὰ
ἀκόλουθα.

Εἴν' εὐμορφιά μεγάλη, πῶ δὲν τὴν ἔχει ἄλλη,
Αὐτὸ πῶ δὲν γνωρίζεις, τὰ ἰδικά σου κἀλλη.
Καὶ εἶσαι λανθασμένη, κάθε καρδιά μένει,
Ἀπὸ τὴν εὐμορφιά σου, ἀρεύκτως νικημένη.

Γ' ξερε ὅτι νέα, τόσον πολλὰ ἄρεατα,
Μόνη σὺν κόσμον εἶσαι, πρώτη ἢ τελευταία.
Καὶ μόνη πῶ δὲν θέλει, καθόλου νὰ τὴν μέλη,
Τί κάμνῃ σὰς καρδίας, τὰ ἰδικά της βέλη.

Μὰ εἶναι ἀμαρτία, ὡ ἄχης τόσην κακία,
Δὲν κρέπ' εἰς τέτοιο σῶμα, τὰ εἶν' τέτοια καρδιά.
Δὲν θέλω παρὰ μόνον, ὡ ἄχης ὀλεθρὸν πόσον,
Μήπως τοῖ ἐραστῆ σου, τοῖ προξενήσης φόνου.

Ἄχ· τὰ παραποιά τῃ ἰδίς ἢ τὰ δάκρυά τῃ,
Καὶ παρηγόρησέ τοι, μὴ σκάνης τὴν καρδιά τῃ.
Δὲν εἶν' πῶς θ' ἀποθάῃ, λυπῆται πῶς σὲ χάνει,
Κι αὐτὸ δὲν τοῖ ἄρῃσι, στιγμῆν νὰ ἀνασάνῃ.

Ἐκεῖ ὅπῃ ἐτραγωδῶσεν ἀκόμι, νὰ ἔρχεται
 ἔ ὁ δᾶλος σωτροφιασμένος μὲ τὴν γνωστικὰ λέ-
 γωντας, αὐθέντη αὐτῆ εἶναι ὀκείνη ἢ γνωστικὰ διὰ
 τὴν ὁποίαν σᾶς εἶπα. ἀργισα δὲ ὀλίγον, ἐπειδὴ
 δὲν ἦτον εἰς τὸ αὐτί, ἔ ἔαφεκε νὰ ἀκροτερέσω
 εἰς ἢ νὰ ἔλθῃ. ὁ τζελεπή δὲ Ἀνδρέας λέγει τὴν
 γνωστικὰ, μητέραμ, ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσωτι ἔ
 ἂν μὲ τὸ κάμικ, ἢδελες βέβαια μὲ ὑποχρεώσι κῆ
 πολλα. ἢ γνωτὴ τὸν ἀποκρίνεται λέγους, τζελεπή,
 ἂν εἶναι τί, ὅπῃ νὰ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ χερίμ, φο-
 ρᾶξετε μόνον, ἔ ἐγὼ δὲλω βέβαια ὀπμελιδη
 νὰ σᾶς δαλεύσω. τότε τὴν λέγει ὁ τζελεπήμας,
 μητέραμ, μὲ βλέπεις, ὅτι κείτομα εἰς τὸ κρεβ-
 βάτι τρεῖς ἡμέρας σήμερον. ἔ ἢ ἀρρώστια μὲ εἶναι
 ἢ ἀγάπη. τὸ ἀντικείμενον δὲ αὐτῆ, ἢ καλλίτερα νὰ
 εἰπῶ ἢ αὐτία αὐτῆ εἶναι ἢ κόρη ἔ τζελεπή Στε-
 πᾶναγα ἢ κοκωνίτζα Χοροψιμά, (λέγωντας τῆτο
 τὸ ὄνομα ἀναξέναξεν ἀπὸ βᾶδης τῆ καρδιάς, ἔ ἔδει-
 ξεν ὀκείνο ὅπῃ ἐμελλε νὰ εἰπῆ) ἀπὸ τὴν ὁποίαν
 μὲ ἔξεχώριταν, ἔ μὲ ὑπέρισαν τῆ σωμανατροφῆς
 τῆς, ἔ χεδὸν μὲ ἀπήλπισαν. αὐτῆ δὲ ἔ ξεχω-
 ρισμῆ ἐσάδη ἀφορμῆ ἔ ἢ ἔξαδελφῆτις Μείρεμ,
 κατῶς ἦκεσᾶ, διὰ τῆτο ἔ ἔλαβον ἕνα μῖσος ὑπὸ-
 βολικὸν πρὸς αὐτὴν. δὲλω λοιπὸν νὰ ὑπάγῃς νὰ
 τὴν δώκῃς ἔ τῆτο τὸ βαβασάκι, ὁμῶς μὲ τρόπον
 κρυφόν. αὐτῆ δὲ προσκινήσασα ἔ ὑποχρεώσῃς νὰ
 τὸν φέρῃ αὐριον ἀποκρίσιν ἀνεχώρησε μὲ λαμπρὸν
 φιλοδώρημα. διὰ νὰ καταλάβῃ δὲ τινὰς τὰ ἀκό-
 ληδα ὅπῃ σινέβησαν, πρέπει νὰ ἰξέρῃ, ὅτι αὐ-
 τῆ ἢ γνωστικὰ ἦτον πολλα γνωστῆ τῆ Μείρεμ, ἔ τὴν
 ἀγαπᾶσε κῆ πολλα, ὅθεν εὐθύς ὅπῃ ἦκεσε νὰ
 λέγῃ κῆ τῆ Μείρεμτι ἐδαμωνήσῃ ἔ ἀρχισε νὰ ἐ-
 πιβληυδῃ ἔ τὴν Χοροψιμᾶν, ἔ τὸν τζελεπή
 Ἀνδρέαν κῆ τὸν ἀκόλυτον τρόπον.

Ἄφ' ἧς λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἐκεῖνο τὸ πεπο-
 νηρευμένον γυναικὸν ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν ἐκί-
 νησεν ἴσια πρὸς τὴν Χοροφιμάν, ὡσάν ὅπῃ ἦτον εἰς
 αὐτὸ τὸ ἀπῆτι γυνωξή, ἐκτύπησε τὴν πόρταν,
 τὴν ἀνοίξαν, ἀνέβη ἐπάνω, ἐμβάινει εἰς τὸν ὀνδῆαν καὶ
 εὗρισκει τὴν Χοροφιμάν μόνω, τὴν χαιρετᾷ, τὴν
 ἔξετάζει περὶ διαφόρων παραγμάτων ἕως, ἢ ἔφρα-
 σε καὶ εἰς τὸ φοκείμνον, τότε ἀνοίγει τὸ ἀμυ-
 βόρον τῆς καὶ θανατηφόρον ζῶμα λέγασα, ἂν ἐρωτῆς
 κόρημ, πόθεν ἔρχομαι, καὶ διὰ τί; θέλω σὲ εἰ-
 πῆ παρευδύς. ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὸν τζελεπή Ἀν-
 δρέαν τὸν ἀγαπητικόν σε, ὁ ὁποῖος με ἔκραξε σή-
 μερον διὰ μέσε ἧ δάλατῃ, καὶ με ἔδωκε τῆτο τὸ ρα-
 βασάκι (τὴν δίδει τὸ ραβασάκι) καὶ με εἶπε νὰ
 σὲ εἰπῶ καὶ ἐκ ζώματος, πῶς εἰς τὴν Ἰξασίαν σε
 ζέκεται νὰ τὸν σώσης, ἢ νὰ τὸν θανατώσης· ὅτι
 εἶναι ἀρρώστος, ὅτι κεῖται εἰς τὸ κραββάτι, καὶ ἡ
 αἰτία εἶναι ἡ Χοροφιμά, καὶ ὅτι ἂν δὲν λάβῃ ὀγλί-
 γωρα ἰατρείαν, βέβαια μέλλετε ἀκῆσει τὸν ὀπτά-
 φιόντῃ. καὶ ἄφ' ἧς εἶπεν αὐτὰ ἔπαυσεν — — ὕπε-
 ρον δὲ βλέπωντας τὴν Χοροφιμάν δακρύνσαν καὶ ἀ-
 ναστενάσσάν, λέγει. καὶ τὰ πιζεβείς, κόρημ, αὐτὰ,
 ἵπῃ σὲ εἶπα, ὅτι εἶναι ἔτζι; καὶ πῶς, τὴν ἀποκρί-
 νεται, ἡ Χοροφιμά, εἶναι ψευδῆ; ἐκεῖνος ἀποκρίνε-
 ται τὸν ἀρρώστον, προσποιεῖται τὸν ἐρῶντα, ἄφ' ἧς
 ἠγάπησε καὶ ἔξεγάπησε πλέον τόσας καὶ τόσας, τὰς
 ὅποιας ἐγὼ τὰς ἱξώρω, καὶ καθὼς ἐκεῖνας ἠπάτη-
 σεν, ἔτζι καὶ ἐσένα, κόρημ, θέλει νὰ σὲ ἀπα-
 τήσῃ. λέγει πῶς εἶναι ἀρρώστος διὰ ἐσένα, ὅμως
 ποῖος ἱξώρει διὰ τί ἠδένησε; διὰ τῆτο σὲ λέγω
 νὰ φυλαχθῆς, κόρημ, νὰ μὴ τύχη καὶ ἐντροπια-
 θῆς. με αὐτὰ τὰ λόγια τὸ δόλιον ἐκεῖνο ραβ-
 διον ἐψύχανε τὴν καρδίαν τὴν Χοροφιμάς, ὅπῃ εἶ-
 χεν ἀρχίσαι νὰ θερμαίνεται, εὐρῶσα αὐτὴν ἀπλῶ,

ὡς κόρη καὶ παρθένον. δὲν ἔξευρε δηλ. ὅτι ὁ ἔρωσ καρδίαν ἀσελγῆ δὲν δελαγωγεῖ, ἀλλ' ἀγνῶτε καὶ παρθένον, καθάραντε καὶ ἄσιλον. καὶ τῆτο ἂν ἦτον φακτική, ἡμπορεῖτε νὰ τὸ γνωρίση ἀπὸ τῆς ὀμιλίας τε, ἀπὸ τὸ ἐντροπαλόν τε φρόσωπον, ἀπὸ τὰ σεμνά τε ραβία, καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος, ὅπῃ φασιότημα ἔδειχνε πρὸς τῆς Μείρημ. ἔτσι λοιπὸν ἐφυλάνθη κατὰ τὰ λόγια τ' Ἡσίο, ὅπῃ ἀπέβαλλε πλέον καὶ τὸν σκοπόν της, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὸ νὰ τὸν ἰδέη νὰ ἀνταμωθῆν μίαν φοράν νὰ ὀμιλήσῃν τί τὸ φακτέον πρὸς τὸ πατρός της καὶ μητρός της. ἀνεχώρησε τέλος πάντων ἡ Ἡσίο ἀφῆσασα τῆς Χοροψιμῶν εἰς ἄκραν σύγχυσιν καὶ ἀθυμίαν, καὶ ὑπῆγε πάλιν τὰ ἴσια πρὸς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν, καὶ ἐμβάνουσα μέσα εἰς τὸν ὀνδῶν τε, τὸν λέγει. τζελεπή! νὰ ὅπῃ ἔρχομαι τὰ ἴσια ἀπὸ τῆς κοκωνίτζαν Χοροψιμῶν, τῆς ὁποίας ἐμβαινῶντας εἰς τὸν ὀνδῶν τῆς ἡώρα ὅπῃ ὀμιλῶσε πολλὰ γλυκὰ καὶ ἐρωτικά με ἕναν νέον μονάχη, ἡ ὁποία βλέπασά με ἐσυγχίστη ὀλίγον, ὡσάν νὰ ἔξευρε πῶς εἶμαι χαλμένη ἀπὸ τῆς εὐχρείκνση, τῆς κράζω εἰς τὸν ἄλλον τὸν ὀνδῶν, τῆς ἔδωκα τὸ ραβασάκισας, τῆς εἶπα ὀλίω τῆς κατὰ-κασίν σας· αὐτὴ δὲ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐγάλασε καὶ εὐδὺς ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν νέον ὀκείνον. ὅθεν τῆς φρίκασιν ὀκείνω με ἔδωκε διὰ ὀπόκρισιν. εὐγῶντων δὲ ἀπὸ τῆς πόρταν ἐρώτησα τῆς δέλιω ὅπῃ με ἀκολουθῶσε νὰ κλείση, ποῖος εἶναι αὐτός ὁ νέος, με τὸν ὁποῖον ὀμιλεῖ ἡ κοκωνίτζα; αὐτὴ δὲ με εἶπεν, ὅτι εἶναι ἕως ἐνὸς πλυσίε Ἀρμένε Χαλεπλή, ὁ ὁποῖος θέλει τῆς σεφανωθῆ μετ' ὀλίγον. ἀκῶντας δὲ αὐτὰ ὁ τζελεπή Ἀνδρέας, ἔτσι τὰ ὀπί-φαστε, καθῶς καὶ ἡ Χοροψιμῶν τὰ ὀναντία, καὶ ἐσο-χάσθη τὰ ἐχθεσινὰ λόγια τ' ἄλλης γυναικὸς διὰ ψωδῆ. ὅθεν εἶμεις πάντη ἄφρωνος ὡσάν λειποδυ-

μημένος. βλέπωντας δὲ ἡ Ζεῖα, ὅτι τὰ λόγια τῆς ἐνήργησαν εἰς ἑκάτερον τὸ μέρος, καὶ ἔλαβον πίσιν, καὶ θεωρῶντας καὶ τὸν τζελεπή ἤδη λειποφυχῶντα, ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε τὰ ἴσια πρὸς τὴν Μείρεμ. καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὀνδάντης τὴν ἡμέραν καὶ αὐτὴν ἤδη κυριευμένῳ ἀπὸ λύπῃ καὶ φρονησίου, καὶ κειμένῳ ἐπὶ τῇ κλίνῃ διὰ τὴν ἀπελπισίαν τῆς, τὴν ἐρωτᾷ, τί ἔχεις, κόρη μου, καὶ εἶσαι εἰς τὸ κρεβάτι κειμένη; ἡ Μείρεμ δὲ τὴν εἶπεν ὅτις τὴν ἰσορίαντης. τότε καὶ τὸ ραῖδιον τὴν ἐφανέρωσε τὸ μῖσος, ὅπως ἔχει ὁ τζελεπή Ἀνδρέας ἐναντίον τῆς διὰ τὴν ξεχώρισιν τῆς Χοροφιμᾶς, (ἐσφόδρασε καὶ ἄλλα τινά,) καὶ ὅτι ἂν χάσῃ τὴν Χοροφιμᾶν, θέλει ἀγαπήσει αὐτὴν, τὴν ἐδιηγῆθη ὑπερον καὶ τὸν δόλον τῆς καὶ ἀπάτιν, ὅπως ἐκείνῳ τὴν ἡμέραν ἐμηχανεύθη ἀποβλέποντα πρὸς ὄφελός τῆς, καὶ τὰ λοιπὰ. τότε εὐγάζει καὶ τὴν φιλοδώρει ἡ Μείρεμ διὰ αὐτὸ τὸ μήνυμα πολλὰ ἐλεύθερα. ἔπειτα δὲ ἀνέλαβεν ὀλίγον, καὶ σηκωθεῖσα τὴν λέγει, δὲν εἶναι τρόπος νὰ σὲ δώσω ἕνα ραβασίν νὰ τὸν δώκῃς; ἡ Ζεῖα τὴν ἀπεκρίθη, δὲν γίνεται αὐτὸ, κόρη μου, κατ' ἕδρα τρόπον. ἐπεὶ δὲ ἂν ἐγὼ δώκω ἐκ μέρους σου αὐτὸ τὸ ραῖδιον, τότε θέλω μιν χαλάσει ἐκεῖνο ὅπως ὠκοδομήσαμιν. ὁκατάλαβε τότε καὶ ἡ Μείρεμ ὅτι δὲν γίνεται. ὅθεν ἐσιώπησεν. ὑπερον τὴν συμβελέει ἡ Ζεῖα λέγουσα. ἂν δὲ θέλῃς νὰ στείλῃς τὸ ραβασάκι αὐτὸ, πρὸς νὰ τὸ στείλῃς μὲ ἄλλην, ὅχι ὁμοῦς σήμερον, ἀλλ' αὔριον, διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῇ τὸ πρᾶγμα, ἡμπορεῖς νὰ κράξῃς τὴν γειτόνισάν σου, κόρη μου, τὴν Δικατερίναν, ἡ ὁποία ἀλλοῦ ἐκεῖ εἰς τὸ παράγι, καὶ αὐτὴ θέλει τὸ δώσει χωρὶς ἀμφιβολίαν. ἄρσεν αὐτὴ ἡ συμβελέη τῆς Μείρεμ, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καθὼς τὴν ἐνεδέχθησεν ἡ Ζεῖα ἐκεῖνη. σηκωθεῖσα δὲ

ἡ γεία ἀνεχώρησεν εὐχομένη τῇ Μειρέμ ὅλα τὰ κα-
ταδύμια.

Ἡ Μειρέμ δὲ εὐθύς ὅπῃ ἡ γεία ἀνεχώρησεν,
ἤτοιμάσατε τὸ ἀκόλυτον βαβυσάκι πρὸς τὸν τζελεπή
Ἀνδρέα·

Ψυχίμυ Κύρ Ἀνδρέα!

Ἄν δὲν ποιῆς κἀνένα, λυπήσα κἄν ἐμίνα,
πῶ θα σὲ γερηθῶ·

Καὶ δὲν ἔχ' ἄλλου φίλου, πιστὸν καθὼς σοι δῆλον,
νά ξεμυγερευθῶ.

Ἡ' κἄν τὸν ἐαυτὸν σε, λυπήσα μοναχὸς σε,
πῶ θὰ μὲ χωριοθῆς,

Καὶ δὲν ἔχεις κἀνένα, πιστὴν ὡσαύτ' ἐρίνα,
νά παρηγορηθῆς.

Μὴ γίνεσαι αἰτία, μιὰ καθαρὰ φίλια
νά δοπομακευθῆ,

Γιατὶ δοποτυγχάσεις, γόν τόποι ὅποιοι βράβης,
ἢ θίλεις λυπηθῆ.

Αὐτὸ σοχάσαι μένον, πῶς τῆς ζωῆς τὸν χροῖον,
ὄλον εἰς τὸ ἐξῆς,

Ἐ'χω νὰ τὸν πέρασω, ἐγὼ ὅταν σὲ χάσω,
μὲ γεναγμὸς ὄξεις.

Ἀνίσως ἢ γνωρίζεις, ὅτι τὸ νταγματίζεις,
μετὰ χαρῶς κ' ἐγὼ,

Λίγω τὰ πεπερωμένον, ἔτ' ἦτον γεγραμμένον,
νά πάγω νὰ πικρῶ.

Ἡ' πιστή σε Μ.

Η

Α'φ'

Ἄφ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσε τὸ ἐβέλωσε καὶ ἔττι ἀνεπαύθη ὀλίγον κειμένη εἰς τὴν κλίνην ὅλην τὴν νύκτα· τὸ δὲ πρῶτ' εὐδύς κράζει διὰ τ' βυζάστρας τῆς τὴν γειτόνισαν καὶ τὴν λέγει, παρακαλῶ, μητέρα μου, θέλω σὲ μείνῃ ὑπόχρεως, ἂν μὲ κάμῃς αὐτὸ, ὅτ' ἐγὼ σὲ εἶπ' ὅτι πέσμε, κόρη μου, τ' ἀποκρίνεται ἡ γειτόνισα, πέσμε· ἡ Μειρέμ δὲ τὴν λέγει, ἐγὼ ἤκουσα, ὅτι συχνάζεις εἰς τὸ σαράγι ἔφρέσθεις τ' Βενετίας, καὶ δὲν ἀμφιβάλω νὰ μὴν ἰξεύῃς καὶ τὸν Δραγμαῖον τε κυρ Ἀνδρέαν; ἡ γειτόνισα τ' ἀποκρίνεται, μάρισα, τὸν γνωρίζω πολλὰ καλὰ· λοιπὸν ἀγαπήσα νὰ τὸν δώκῃς αὐτὸ τὸ ραβασάκι, καὶ ὕερον νὰ μὲ φέρῃς ἀπόκρισιν· ἡ γειτόνισα τὴν λέγει, διατί κόρη μου ὄχι· αὐτὸ εἶναι πολλὰ εὐκολόν· καὶ ἔττι ἐπήρω τὸ ραβασάκι καὶ ἀνεχώρησε φιλοδωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μειρέμ μεγάλως.

Ἐλθεῖσα δὲ ἡ γειτόνισα παρακεῖμα εἰς τὸν τζελεπή Ἀνδρέαν τὸν ἔδωκε τὸ ραβασάκι καὶ ἐκοντοζάδικον· αὐτὸς δὲ πέρνωντας τὸ ραβασάκι καὶ ἀναγνωσκωντάς το ὅτι τ' κλίνης κειμήλιος ἔδαμωνιάδι παρευδύς, βλέπωντας πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Μειρέμ· ὅθεν τὸ ἐξέχισε παρευδύς λέγωντας τὴν γειτόνισαν τῆς νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὸν ὀνδάντε καὶ ἔ' ἀναφέρειν διὰ ὀκείνην, ἡ ὁποία ἔγινε πρῶτη αἰτία ἔ' χωρισμῆ τε ὑπὸ τὴν Χοροψιμάν, καὶ τ' σερήσεως τ' ζωῆς τε· αὐδύς δὲ ὅτ' ἰδε καὶ ἤκουσεν αὐτὰ ἡ γειτόνισα ἔτρεξε καὶ τὰ ἀνέφερεν ὅλα τὴν Μειρέμ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν λύπῳτης καὶ ἀπελπισίαν ἐλιγοδύμησε, ἀδυνατήσε, ἐνεκρώθη ἔχασε τὰς αἰσθήσεις τῆς ὡσάν ὀκείνη, ὅτ' πίπτει εἰς ὀλοπληξίαν· τρέχει αὐδύς ἡ βυζάστρας τῆς τὴν τρίβει, τὴν ταράζει, τὴν βρέχει μὲ ξυδι, καὶ ἔττι ἔλθει ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ ἀρχισε νὰ τρα-

ζῶδῳ τὸ ἀκόλεθον μὲ μίαν φωνὴν τόσον σιγαλήν,
ὅπῃ μόλις ἤκαστο.

Τάχ' ἄθροπος ἐξάθη,	ἄλλος κενὸς νὰ πάθη,
Τὰ τόσα βάσανά με,	τίεα ἢ παλαιά μου;
Διάστημα δὲν δίδου,	συχρά πυκνά τὰ δίδου,
Τὰ πρῶτα δὲν τελειώνου,	κ' εὐθύς νέα φυτρώου.
Ὀλκίαις ἢ δυσυχίαις,	πῶσαι γὰρ ἰσορίαις,
Σὲ μίνα ἐγενήκα,	ἐμπράκτως ἢ φασήκα
Τὰ μυθολογημένα,	ἐλήθευσαι σὲ μίνα,
Νιόβη ἢ Ἐκάβη,	ὅποιος μὲ πῆ δὲν βλάβει.
Μὰ τί νὰ συντυχαίω,	πῶ μόλις ἀναπναιῶ,
Κι αὐτὸ διὰ παιδείαν,	τὰ ζῶ μὲ τυραννίαν.
Ὀμῶς, ὦ σκληροτάτη,	τύχη θυμὸν γεμάτη,
Δίψη κἄν ἀπλαγχίαι,	σὲ λόγῳ με τελείαν.
Ἀφ' ἧ μὲ βασιλεύεις,	ζῶντι μὲ χαρίζεις,
Κακία κ' εὐσπλαγχίαι,	δὲν ἔχει συμφωνίαι.
Σπολάτε σὴν ζωὴν με,	δὲν σ' ἔχω τὴν δακρυῖν με,
Κίω πίδαριν μακάρι,	τὸ γινώριζα γιὰ χάρι.

Τελειώνωντας δὲ αὐτὰ τὰ λόγια πάλιν ἐνεκρά-
θη ἄφριοςότερον ὑπὸ τὸ πρῶτον ἢ λέγωντας δύο φο-
ραῖς τὸ ἄχ μὲ ἀναστεναγμὸν ὑπὸ τὸ βάθος τ' καρ-
δίαις ἔγινε θυρία εἰς τὸν ἔρωτα ἐλεεινὴ, παραδόντα τὸ
σῶμάτης τῆ μητροίτης γῆ διὰ τὴν ἀσόχασον ἢ χω-
ρὶς ἀνταπόκρισιν ἀγκύνητης· τὴν ἐρχομένην δὲ ἡ-
μέραν ἔρχεται ὁ δούλος ἔ φίλημας ἀπ' ἐξω ἢ τὸν λέ-
γει τζελεπή ἀπέρασα ὑπὸ τὸ πῶτι ἔ τζελεπή
Στεπάναγα ἢ ἤκασα διάφορα μουσικὰ ὄργανα, ὡσάν
τὰ εἶναι κένενας γάμος· δὲν ἀποτελείωσι τὸν λόγον

ὁ δ᾽ ἄλλος ἔκ εὐδύς ἔπεσεν ὁ τζελεπή Ἀνδρέας εἰς λειποφυχίαν, ἐνεκρώθη ὅλος δὴπὸ τῷ ἀπελπισίαν τὸ σοχαζόμημος, ὅτι πλέον ἢ Χοροψιμά τὴ ἀπέταξεν· ὁ δ᾽ ἄλλος δὲ τρέχει, τὸν τρίβει, τὸν σικώνει, τὸν βρέχει, ἔκ μόλις ἐδυνήθη νὰ ἔλθῃ ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆ· εἶτα δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδηῖ, ἢ κάλλιον νὰ εἰπᾶ νὰ μερμερήσῃ τὸ ἀκόλυτον.

Τὸ ἀγγελικὸν σε ἦθος, μὲ κατήτησεν εἰς βῆθος,

Καὶ τῶν γεναγμῶν τὸ πλῆθος μὲ ἠφάνισε τὸ γῆθος.

Ἡ ζώη μου εἰς πλῆθ' ἰμῶν κ' ἔμεινα νεκρὸς ὡς λίθος.

Ἄχ! ἄχ! ἄχ! — — — — —

Πάντα τὸ κορμὸν ταράζει, δὴπὸ κάθε μικρὸν νῦξ.

Καὶ ὁ ἔρωσ μὲ τρομάζει, δάωτος εὐδύς μὲ τάζει.

Κάθε σου ματιὰ μὲ σφάζει, τῆ καρδιά μου τὴν ἀρκάζει.

Ἄχ! ἄχ! ἄχ! — — — — —

Τὴν καρδιά μου τὴν καιμένη, βόηθησα τῆν τί παθαίνεις;

Καὶ αὐτὴ ἀπελπισμένη, κὶ ἀπ' τὸν ἔρωτα χαμένη,

Δὲν ἔξέρει τί νὰ γένη, τὸ κρέμι σε προσμένει.

Ἄχ! ἄχ! ἄχ! — — — — —

Καὶ ἀπ' ἔ τὸ ἐτελείωσεν, ἔπεσε πάλιν εἰς λειποφυχίαν, ἔκ μὴ ὄντος ἔ δ᾽ ἄλλο ὁκῆ νὰ τὸν βοηθήσῃ, κατέλυσε τὸν βίον τὴ ἐλευθέρως μήτε τῆ Ἀφροδίτῃ, μήτε τῷ ἠφῆτις δυσίαν ὤφρασεγκῶν.

Τῷ ἐρχομένῳ δὲ ἡμέραν τὸ ἔμαθε ἔκ ὁ τζελεπή Στεπάνναγας ἔκ ἡ κόρη τῆ ἔκ μετενόησαν ὅπῃ δὲν ἐσφύλαβον τὸ σφᾶγμα· ἡ Χοροψιμα δὲ καταπολλὰ ἐλυπεῖτο δακρυσσα· ἀλλ' εἰς μάτην· ἐπειδὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ πλέον δὲν ἠμπορῆσεν· εἰς ἀνταμειβῶν δὲ ἔ πισηῖς τῆ ἀγάπῃς ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ καὶ αὐτῶν

αὐτὴ πρὸς ἄχρι θανάτου ἀποφύγασα καὶδε ἔρωτα·
καὶ ἔτι καὶ τὰ τρία ἀποκείμενα, ὑπερήδικαν πάσις
χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, καὶ πάσις ἀσθητῆς ἡδονῆς διὰ
τον πρὸν ἔρωτα, ὅπως εἶχον, καὶ ἔγιναν παράδειγμα
μίας καθαρῆς μὲν ἀγάπης εἰς ἑὸν ἑῶν καὶ θυγατέρας,
κακῆ δὲ φερσίματος τῆς γονέων, οἱ ὅποιοι ἀποκρίνον
τὸν θάνατον τῆς ἑῶν τῆς τῆς δασιδαιμονίων.

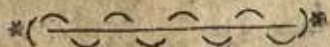

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ Γ.

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕ-
ΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΙΝΟΣ ΖΑΓΩΡΑΓΙΟΥ
ΕΥΓΕΝΟΥΣ.

Η Πελλάβα είναι μία πόλις τῆς Μικρᾶς Ρωσ-
σίας καταπολλὰ ἔνδοξός τε καὶ φήμη-
μος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀποτελεοδείσας καὶ
τῶ ἐχθρῶν νίκας· ἡ τοποθεσία της εἶναι πολλὰ
δαυμάσιος· ἐπεὶ φέρεται τεσσαρὰς λόφους, καὶ ἔ-
πάνω μὲν εἰς τὸν ὑψηλότερον κεῖται τὸ φρούριον,
ἑπιτειχισμένον μὲ τεῖχος γήινον ἰχυρώτερον ἢ πε-
τρῖνον, τὰ ἑσάρια δὲ εἶναι διεσπαρμένα ἐπάνω εἰς
ἑστὸ δύο λόφους ἑστὸ μικρωτέρης, τὰ ὅποια σολίζον-
ται καὶ μὲ διάφορας μπαχτζέδες καὶ δάση. εἰς δὲ
τοὺς τέταρτον ἠκαδόμηται ὀκταὶ τὸ δαυμάσιον Μο-

τασήριον τ' ἁγίας Τριάδος, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ
 ἔ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτ' τ' Ἐπαρχίας· εἶναι δὲ πα-
 ράδοξον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος οἱ λόφοι δὲν φαί-
 νονται ὅτι ὄζέχην, ἀλλ' εἶναι ἴσοι μὲ τὰς πεδιά-
 δας, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος μόνον φαίνονται ὄζέ-
 χοντες καταπολλὰ, ὥστε ὅτῃ ἔ ἀπὸ μακρόθεν ἡμ-
 πορεῖ τινὰς νὰ εἶδῃ ἰδῆ. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος λοι-
 πὸν ἀπὸ τῆς ἔ ὁ ποταμὸς Βόρσικλα ἀπέχων τ' Πο-
 λιτείαις βερσίων Ρωσικῶν πέντε, δηλαδὴ μιᾶς ὥ-
 ρας, ἔ χωίεται εἰς τὸν ποταμὸν Νίωρον, ὁ ὁποῖος
 εἰσρέει εἰς τὴν Μαύριον Θάλασσαν διὰ τ' Ὄζα ἔ
 Κιλμπηρνῶ. Αὐτὸς λέγω ὁ ποταμὸς Βόρσικλα ἐ-
 ράδι πῶφιρμος διὰ τὴν πῶ αὐτὸν ἡρομένιν νί-
 κιν ὑπὸ τ' μεγάλη ὀκείνη Πέτρον κῆ τῆς Σβεκῶ·
 ἐπειδὴ ὄχι μόνον αἶμα στρατιωτικὸν εἰς αὐτὸν ἐρ-
 ρευσεν, ἀλλ' ἀκόμι ἔ βασιλικόν. ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ
 μέρος εἶναι ἡ πεδιάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἐστρατοπε-
 δεύσατο ὄ,τε βασιλεὺς Πέτρος, ἔ ὁ τῆς Σβεκῶ
 Κάρολος, τῆς ὁποίων Σβεκῶ μαρτύριον εἰσέτι εἶναι
 τὰ χαρακώματα. ἔ τὰ μνήματα ὅτῃ εἶναι γεμά-
 τα ἀπὸ εἶδῃ φονευθέντας νεκρὰς αὐτῶ, τὰ ὁποία
 εἶναι ὡς λόφοι, ἔ ἔως τὴν σήμερον ὀνομάζεται ῥωσ-
 σισί Σβέτσκαγια μογίλα· δι' αὐτῶ λέγω
 τὴν νίκην, ἡδέλγησε ἔ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα ἡ Β'.
 εἰς τὸν καιρὸν τ' πῶφιγγήσεως ὅτῃ ἔκαμην εἰς τὸ βα-
 σίλειόντης, νὰ τὴν τιμήσῃ μὲ τὴν ὄπισκεψίτης,
 ἔ νὰ τὴν δοξάσῃ ἔ μὲ ἓνα ὄππλασον πόλεμον.
 Εἰς αὐτῶ δὲ τὴν Πηλτάβαν ὄππκόπευε ἔ ὁ Εὐ-
 γένειος ὀκείνος ὁ πάνυ, ὡσαύτως ἔ ὁ Θεοτόκης
 ὁ αὐτὸν ἀξίως διαδεξάμενος, ἀνδρες τῶ ὄντι σοφω-
 τατοι, ἔ τῆ ἀρετῆ ἀκρώτατοι· ἐλάτερος δὲ Κερκυ-
 ραῖος τὴν πατρίδα, αὐτῆ τε κλέος ἔ δόξα.

Αὐτὴ ἔν ἡ Πηλτάβα ἐσάθη καταφύγιον καὶ
 εἰς τὸν Μολδαβίας αὐθέντι τὸν Μαυροκορδάτου
 λέγω ὀκείνον, ὁ ὁποῖος φροῖδὼν τὸ σκληρόν τε καὶ
 βάρβαρον, ἔχ ἦττον δὲ καὶ τὸ ἄδικον ἢ κατ' αὐτὸ
 ψήφω ὑπὸ τῷ Σελτάνῳ ἔφυγε νυκτὸς μὲ ὀλίγας
 τινὰς δάλκωτε ἀφείκε τὸν θρόνον. Μεταξὺ δὲ αὐτῶ
 ἦτον καί τις χαμματικὸς τῷ Καμαράση Ἀντώνιος
 καλῆμος Ζαγορῶος ὄχι τόσον ὠραίος, ὅσον ἀγ-
 χίνης καὶ σπεδαῖος, καὶ εἰδημῶν πολλῶν γλωσσῶν.
 καὶ ἔλοιπὸν ὅλοι ὁμῶς εὐτυχῶς ἔφθασαν εἰς τὴν
 Πηλτάβαν, καὶ κἀνένας πλέον ἀπὸ αὐσθῶ δὲν εἶ-
 χεν εἰς τί νὰ καταγίνεται· ἐπειδὴ τὰ κοινὰ κατῆ-
 κοντα τὰ ἔχασαν, ἄρχισαν ἐπάνω εἰς τὸ τείχος
 τῷ κάστρῳ νὰ σεργιανίζην καὶ τὴν σωήθειαν ἢ πο-
 λιτείαις. ἐπάνω τῷ εἰς τὸ τειχοκάστρον σωηδίζην νὰ
 πῶριδιαβάζην γυναικῆς τε καὶ ἄνδρες, κόραι τε καὶ
 παῖδια, μικροῖτε καὶ μεγάλοι, νέοι τε καὶ γέρον-
 τες, διὰ νὰ ἀναπνέεν ὀκείνον τὸν καθαρώτατον ἀέρα.
 τὸ πῆτι ἔν ὅπῃ φῶτον ὀκόνεισεν ὁ ῥηθεῖς αὐ-
 θέντης ἦτον ἐνός εὐχῶος, ὅσις εἶχε μίαν κόρην Βαρ-
 βάρην καλεμένην ὠραίαν μὲν, σεμνὴν δὲ εἰς τὸ ἄ-
 κρον, καὶ μὲ ὅλον ὅπῃ εἰς τὴν Πηλτάβαν τὰ κο-
 ράσια εἶναι πολλὰ ἐλεύθερα καὶ πολιτικά, ὁμοίως
 αὐτὴ ὠμοίαζε μὲ μίαν κόρην τῷ Ἑλλάδος καὶ τὴν σεμ-
 νότητα καὶ σοβαρότητα· ἡ σεμνότης τῷ αὐτῷ ἦτον ἄ-
 κρα, ἡ ἀνατροφὴ τῆς ἀρίστη, ἡ ὁμιλία τῆς ὀλιγίστη
 μῆ, φρόνιμος δὲ καὶ γλυκεῖα· καὶ ὅκει ὅπῃ ἐσε-
 κονταν ἐφαίνετο, ὅτι νῦν ὀκατέβαζεν, ὡς λέγεται,
 καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον τοιοῦτη, ἥτε πῶι τὸ τείχος, ἔτε
 τῷ τείχεος ἐσσεργιανίζε, κατῶς τὰ λοιπὰ κοράσια.
 Ὁ Ἀντώνιος δὲ αὐτῶ ὅπῃ πῶσιτῶν φορὰν τὴν ἴδεν εἰς
 τὸ πῆτι τῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ὅλοι κοινεμένοι,
 ἐτρώθη ὑπὸ τῷ ἔρωτος τόσον, ὡς ὅπῃ καὶ κατῆ-
 κοντα ἂν εἶχεν, ἔπῳπε νὰ τὰ καταφροῖσῃ διὰ νὰ
 ἡμ-

ἡμπορῆ νὰ ὑπηρετῆ τὸν ἔρωτα· ὁμως ἐπειδὴ ἦτον εἰς ἀργίαν ἔωθεπε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. „ἀχολία γὰρ καὶ ἀργία αἰτία εἰς ἀφορμὴ πω-
 „τίση εἰς ἔρωτος· καθὼς λέγει καὶ ὁκαῖνος ὁ σοφός·
 „ἀνὴρ ἀργός ἐν ὑπηρεσίαις ἐστίν. Ἡ τύχη ὁμως εἰς τζε-
 λεπὴ Ἀντωνιάκη τὸν ὑπέβησεν ὑπὸ τῷ συχνῷ της θεωρίαν, ἐπειδὴ καὶ μετοίκησεν εἰς ἄλλο κατάλυμα ὁαυθέντης. αὐτὸς ὁμως δὲν ἔπαυεν ὑπὸ τὸ νὰ ἐρευ-
 νᾷ μέσα ὑπὸ τῆδεα εἰς τὸ νὰ ἡμπορῆ νὰ βλέπῃ τῷ Κοκωνίτζαν. ἐσύχναζε ταῖς Κυριακαῖς εἰς τῷ ἐκ-
 κλησίαν τῷ Πέτρῳ, ὅπου καὶ αὐτὴ ἐπήγαυε σω-
 τροφιασμένη μὲ τῷ μητέρα της· καὶ ἐπειδὴ τὸ πῶμα ἐπήγαυεν εἰς αὐξήσιν χωρὶς ὁκαῖνη νὰ ἔχη ψι-
 λῶ εἶδῃσιν, ἠθέλησε νὰ τῷ κρίνῃ ἐν βασιλείᾳ, καὶ ὡς σιχοποιός τὸ ἐσωίθεσε διὰ κρίτων. αὐτὸ δὲ ἔπειτα τὸ ἀκόλεσον.

Βαρβάρικα Ψυχῆ μου !

Ὅποτεν εἶσαι μοναχῆ,	σοχίστε πλὴν μὲ προσοχῆ,
Κ' ἐύρεσκεῖς εὖν καθρέπτη,	τί τῆ καρδίᾳ μου κλέπτει;
Τί κάμνει νὰ στενάζω,	ὅποτεν σὲ κοιτάζω,
Τί μὲ κεντᾷ παντοτεινὰ,	Ἐκάλυψε σὺ τί μὲ πλανᾷ;
Τὸ πῶς μου τί τὸ γυγίζει,	ὅποτεν σ' ἀντικρύζει;
Κί ἀφ' εἰς τὸ πληροφρονηθῆς,	ποτέ δὲν θά μὲ μεφθῆς.
Ποτέ δὲν θὰ θυμώσεις,	μόν' θὰ μὲ δικαιώσεις,
Θὰ νιώσεις πῶς ἀληθινὰ,	εἰν' κάτι τί πᾶ μὲ πλανᾷ.
Κί ἂν δὲν μὲ θεραπεύσης,	κἂν ἴσως ἡμερεύσεις,
Κί ἂν ἴσως δὲν μεταβληθῆς,	ἀφ' εἰς κί ἀντὶ βεβαιωθῆς,
Λέγω τῇ ἀληθείᾳ,	πρέφῃς σκληρῶς καρδίᾳ.
Ἐγὼ δὲ μ' ἔληε τῆ σκληρῶ,	καρδίᾳ σὺ τῆ σιδηρῶ,

Ἐν ὅσῃ ζωὴ σὲ τάξω, ποτὲ πῶς δὲν σ' ἀλλάξω.
 Μὴτ' ἀπτόν νῦν με δὲν περναῖ, πῶς ἄλλο κάλλος μὲ πλανᾷ.
 Κί' ἂν θύλω νὰ γνωρίσω, δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀρήσω.

Ὁ πιζόστις Α'.

Ἀφ' ἧ τὸ ἐπιώθεσεν, ἐσοχάδη νὰ τὸ σείλῃ, ὅμως αὐτῇ, εἶπε κατ' ἐαυτὸν, ῥωμαίικα δὲν καταλαμβάνει· ἂν ῥωμαίικα τὸ σείλω δὲν ὠφελεῖ, ῥωσικὰ δὲ δὲν ἰξέρω. ὅθεν τί ὠφέλει νὰ κάμω; ὁκέϊ δὲ ἐπῶ ἐσυλλογίζετο, νὰ δὲ ἔρχεται δὲ ὁ διδάσκαλός τε ὁ Ρῶσος, ὅστις ὀκαλεῖτο Γωάννης Διήμπητς, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδίδασκε τῷ Ρῶσικῷ διαλέκτον, μὲ τὸ νὰ ὀκαταλάμβανεν ὀλίγα Ἐλλῆνικὰ, ὡσαύτως δὲ ἀπλᾶ· ἦτον πῶς τῆτοις εἰδήμων τ' Λατινικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτε· ὅθεν εὐκολὸν ἦτον νὰ τὸ διασφῆσι. Τὸν λέγει λοιπὸν, εἰς πολλὰ ἀρμόδιον καιρὸν ἦλθες· ὁ Διήμπητς τὸν ὑποκρίνεται, διατί; ἀγαπῶσα, τὸν λέγει, νὰ μὲ κάμης αὐτῆς εἶδος ῥωσικῆς, ὅμως νὰ φυλάξῃς τὸ ἴδιον νόημα, δὲ νὰ ἔχῃ δὲ τῷ ἰδίαν ἔμφασιν, ὅπῃ οἱ ῥωμαίικοι ἔχον. Τότε ὁ Διήμπητς τὸν ὑποχέδη· δὲ εὐδὺς τὸν ἐρμύεωσε τὸ νόημα, δὲ τὰς λέξεις ὀκείνας, ὅπῃ δὲν ἰξεωρε δὲ ἔττι ἀνεχώρησεν. Ὁ Ἀντωνάκιεμας δὲ τῷ ἄλλῳ ἡμέραν ἠδέλισε νὰ σιωδέσῃ ἐν ῥαβασάκι διὰ εἰχῶν κατ' ἀκροσιχίδα δὲ ὀνόματος αὐτῆς δὲ δὲ πατρόστις Γρηγορία, ἔτω γῶ ὀκαλεῖτο ὁ πατήρ της· ἡ ἀκροσιχίς δὲ εἶναι αὐτῆ.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΓΡΗΓΟΡΙΕΒΝΑ ΑΨΙ

Αξιολάτρευτή μου Βαρβάρα
Γρηγόριεβνα!

Ελίμμα τὸ ἡαρόν σου, ἢ ἡθος τὸ γλυκὸ,
Ἐπάξει τὴν καρδιά μου, μ' ἔνα ἔλκυτικό.
Ἦσει δὸπὲ τὸ γόμα σ' ἔμελι ὅταν λαλιῆς,
Παρὸ τὸ σοβαρὸν σου, κί ὀλίγα ὀμιλεῖς.
Ἐ'ν τύχη μὲς' ταῖς ἀλλαις, ἢ σὴ ἢ εἰμορφιά,
Ἦσοῦναι εἰ εὐφραίνει ὀλην τὴν συντροφιά,
Ἐνάμεσα σὲ ὀλαις ἐσὺ ὕπερτερεις,
Ἦωρίζω πῶς ἔχεις μὴ λάθος τὸ θαρρῆς.
Ἦανδὸς ἀπὸ μάτια σ' ἔζει σὰν τὰ κινεῖς,
Ἦμέρα τὰ συνκῶνεις, μ' αὐτὸ ζωογονεῖς.
Ἦεμάτη δὸπὲ Χάρες εἶσαι ξεχωρισαῖς,
Ὄλαις σ' ἐσὶ δωρῶν αὐταῖς ζωογραφισαῖς.
Ἦίπτοι τὰ ἡαρά σου μάτια ἔλκυτικά,
Ἦδιαν φλόγα βγάζει, βάλαν γὰ σωδικά.
Ἦζόλισ' Ἀφροδίτη τὰ κάλλη σ' φυσικά.
Ἦραβεῖται ἔδωκέ σου τὸ μῆλον φιλικά.
Ἦέρις κ' ἐσὺ ταῖς Χάρες, εἰς ὅσας σὲ δωρῶν,
Ἦκρως ἢ ἐπανῶν, αὐταῖς ἢ δωρῶν.
Ἦξια ὅτι εἶσαι, τὸ νὰ σὲ ἐπανῶ,
Ἦκίος μου εἶν' μεγάλο, ἢ νὰ σὲ προσκυνῶ.

Ὁ πισόστης ΑΨΙ.

ΑΨΙ ἢ τὸ ἔτελείωσεν αὐτὸ, ἢ ἔλθε ἢ ὁ διδύσκος
καλὸς τὸ ὀ Διόμπητς ἢ τὸν ἔφερε ὅση Ἦωσικὸς εἶ-
Χης

χης, ἔπειδὴ δὲν ἔ' ἄρσαν ὀκείνοι, διὰ τῆτο τὸν
 ἔδωκε νὰ μεταφράσῃ τῆτες. Τῷ ἄλλῳ δὲ ἡμέραν
 πρὸς τὸ δειλινὸν ἔδῃ ἔφερε μὲν μεταφρασμένους διὰ σί-
 χων ὄχι ὁμῶς, ἔ κ' ἄκροσιχίδα· ὅθεν ἀπεφάσις νὰ
 φείλῃ, ἔ, ἔδῃ ἴσο ὁμῶ, καὶ ἔδῃ Ρωμαϊκῆς διὰ τῷ ἄ-
 κροσιχίδα, ἔ, ἔδῃ Ρωσικῆς, διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ
 νόημα· ἔ τῆτο εὐκολὰ τὸ ὀκατώρδωσεν, ὡσὰν ὅπῃ εἰς
 τὸ κονάκι ἔ Αὐθέντη ἦτον μία γυναικᾶ γνωστὴ εἰς
 πὸ ἀπῆτι ἔ Βαρβάρας Γρηγόριεβνας, ὅθεν τῷ ἔκρα-
 ξεν εὐδὺς, ἔ λέγωντάς τῷ δύο λόγια ῥωσικὰ κατὰ
 τραβᾶ, καδῶς ἔξευρε διὰ αὐτῷ τῷ ὑπόδεσιν, ἔ χαρί-
 ζωντάς τῷ ἔ μερικὰ καπίκια ὑπήκωσεν ἔ ὑπήγω
 παραχρήμα, ἔ κ' τύχῳ εὐρῶσα τῷ κόρῳ μονα-
 χῷ ἔ τὸ ἐγχείρισε λέγῃσα, τῆτο τὸ ῥαβασάκι,
 κυρά μῆ, μὲ τὸ ἔδωκεν ἕνας Γραῖκος ἀπὸ τὸν Αὐθέν-
 την νὰ ἔ τὸ δῶσω· ὀκείνη δὲ λαβῶσα τὸ ῥαβασάκι
 ἔ ἀναγνῶσα τῷ εἶπε καλὰ· ἔ ἔσα ἀσωήδισι
 ἀπὸ αὐτά, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἡ καρδιά της ἀπλῆ, ἔ ἔβ
 τοιήτων ἄμοιρος· διὰ τῆτο σύγχυστιν καμμίαν δὲν αἰδάν-
 θη. Καὶ κ' ἀλήθειαν μεγάλος θησαυρὸς εἶναι ἡ
 ἀπλῆ καρδιά· ἀφ' ἡ δὲ ἦλθεν ἡ γυναικᾶ ἐρωτήθη
 ἀπὸ τὸν τζελεπῆ Ἀντωνάκι διὰ τὸ ῥαβασί, ἔ μα-
 θῶν ὅτι ἔ τὸ ἔδωκεν ἐχάρηκε κ' πολλὰ. Τὸ δει-
 λινὸν δὲ εὐγῆκεν ὁ Αὐθέντης ἔξω κ' τῷ σωήδειαν
 τε νὰ σεργιανίσῃ εἰς τὸν μπαχτζέν μὲ τὸ ἀμάξι,
 κίφινωντας ἔδῃ ἄλλῆς μονάχης· δὲν ἔχασε λοιπὸν
 καιρὸν ὁ τζελεπῆ Ἀντωνάκης, ἀλλὰ σηκῶδεις παρα-
 κινῆ τὸν Καφετζίμπασῷ, τὸν Τζιμπκκτζιμπκῷ, ἔ
 τὸν Στόλνικον, ὡσαύτως ἔ τὸν δεύτερον Καφετζί-
 μπασῆν (ὁ Καμαράσης δὲ ὁ αὐθέντης τε ἐπήγαυο
 πάντοτε μὲ τὸν Αὐθέντῳ) διὰ νὰ ὑπάγῃν ἔ αὐτοὶ
 εἰς τὸν πλησίον μπαχτζέν ὅπῃ νὰ ἡμπορέσῃν νὰ ἔπ-
 σρέψῃν ὀγλιγωρότερα ἀπὸ τὸν Αὐθέντῳ· εἰς αὐτῷ
 δὲ τῷ παρακίνησιν ὑπήκωσαν ὅλοι· ὅθεν ὀκίνησαν διὰ
 τὸν

τὸν μπαχτζέν· ἀπ' ἧ δὲ ἔφθασαν ἔσλίγον εὐθύ-
μησαν, ἄρχισαν νὰ τραγωδήσεν κατ' ἑνας ἑνεῖνο, ὅπῃ
ἔξευρε· ἔσ ὁ μὲν τζελεπή Ἀντωνάκης, ὡς ἔμπειρος τῆς
τραγωδίων τ' Κωνσταντινουπόλεως ἄρχισε νὰ τραγω-
δήσῃ τὸ ἀκόλυθον.

Ποτὲ δὲν ἰδοίμασα, ἔ Εἴρωτος τὰ πάθη,

Αὐτὸς δὲ καθὼς φαίτη, θέλῃ νὰ μὲ τὰ μάθῃ.

Κάθεγ ἔ ἱπισοετ, κλάττει ἕνα ὥρατος,

Πελοῦ σὸς ἀγιώτικο, κελεύδοκον ἔ ἴου.

Καὶ μὲ τ' αὐτὸ ἐβάλθησε, πλῆον νὰ μὲ δευλώσῃ,

Καὶ κῆ τὸ κοπέσιτοι, θὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Καὶ πρόπως ἦρεε θαυμασὸς, εἰς τὸ νὰ μὲ πληγιάσῃ,

Κὶ ἂν τὸ σερδίσῃ ἔτ' αὐτὸ, βέβαια μὲ σκοτώσει.

Μὲ λέγει ἔ νὰ σιωπῶ, τὸ ἄχ νὰ μὴ φωνάζω,

Μὲ μίαν μόνην σαῖτιόν νὰ μὴ ἀναστνάξω.

Τὴς σιωπῆς παράδειγμα τὸν περβατὲ μὲ φέρνει,

Πῶς καίτη μὲσ' τὴν φωτιά, κ' ἄλλος δὲν τὸ μαθαίῃ.

Καίτη ὁ ταλαιπώρος, ἔ τζιμεθιά δὲν βγάσει,

Δείχνει τὴν ζέσιντε αὐτὸ, μὲ ὄλον πᾶν χαίβαν.

Ἐτ' εἰ μὲ λέγεις ἔ ἐσὺ, φωτιάς ἂν ὑπομένης,

Βέβαια τὸ ποθύμενοι, τέλος πάντων κερδαίῃς.

Μ' αἰσῶς ἔ τ' ἀηδόνια, μιμῆμενος φωνάζεις,

Δὲν κατορθώεις τίποτες, μόνον δ' ἀναστνάξεις.

Γιατὶ τ' ἀηδὸνι τὸν γοντζε, τὸν βλέπει ἔ τζιριζε.

Καὶ θέλει νὰ τὸν μυρωθῇ, πλὴν δὲν τὸ μπασαρδίζει.

Κ' ἀπ' ταῖς φωναῖς τε ταῖς κολαῖς, τ' ἀγκάδια πιά προσίχην,

Μὲ αἰσῆρά κεντρῶμικτα, ὄλο τὸ κατατρέχην.

Αοικόν ἐγ' ἀπεφράσισα, πλέον νὰ μὴ φωνάζω,
Μήτε τὸ ἄχ πλέον νὰ πῶ, μήτε ν' ἀναγενάζω.
Νὰ ὑπομείνω μοιχαλὰ Ἐ' ἐρωτος τὰ βίβη,
Γ' ὅσως μυσίσω τὸν γοντζέ, κί ἂν θίλῃ, κί ἂν δὲ θίλῃ.

Ὁ πρῶτος δὲ Καφετζήμπασης ἐτραγωδίσθη τὸ
ἐπὶ μῦθον.

Καλῶς τὰ μάτια σε τὰ δυῶ,	πᾶ τ' ἔβλεπα νὰ τὰ ἰδῶ,
Τὰ μάτια ἢ τὸ φῶς με,	αὐτῶν ὁ θησαυρός με.
Καλῶς τὸ τζερατί με,	καρδιά με ἢ τίτι με,
Καλῶς ἦλθες πηλί με,	ἐθνηκὶ ἀπαυδοχί με,
Καρδιά μὲ γῆθος ἀνοικτὸ,	σὲ πρόσμενα νὰ σὲ δεχτῶ.
Μὲ ἀνοικταὶς ἀγκάλαις,	ἢ μὲ χαρὰς μεγάλαις,
Σ' ἐπρόσμενα τόσοι κερῶ,	νὰ σ' ὑπολαίσω νὰ χαρῶ.
Καλῶς ἦλθες πηλί με,	ζωή κί ἀπαυδοχί με.
Ἀξιοθῆκα νὰ σὲ ἰδῶ,	ἄς χαίρωμαι κί ἄς τραγωδῶ
Ἐ' σὺ εἶσαι ἡ χαρὴ με,	κ' ἡ ὀληθιῆ καρδιά με,
Πλέον νὰ μὴ τ' ἀξιοθῶ,	πηλί με νὰ σὲ στερηθῶ,
Οὔτε νὰ μὴ τὸ φθάσω,	πηλί με νὰ σὲ χάσω.
Μὰ ὡσε ζῶ νὰ σὲ θωρῶ,	νὰ σὲ ἰδῶ νὰ σὲ χαρῶ,
Νᾶμαι πάντα κοντά σε,	ἢ γὰ προσάγματά σε.

Ὁ δεύτερος δὲ Καφετζήμπασης ἔτω.

Δὲν ἔβλεπα φῶς με τί δηλοῖ,	τὸ ἀγιηλεῖ τὸ πολὺ,
Ὁ ἀγῆλος βαδίσεν,	ἢ ὁ σκληρὸς τζεχερὲς σε.
Τὸ βλέμμα σε τὸ ἐχθρικόν,	τάρξι τὸ ἠγεμονικόν,
Ἦ' τόσ' ἀφηρησῶ,	ἢ ἡ κολλή κακία.
Τὸ ἦθος τὸ προχθισιόν,	μὲ κάμωφ μαύρον σκοτφίον

Καλ

Καὶ πῶς νὰ τὸ
 Ὅταν τὸ καλοδυμηθῶ,
 Χωρὶς κἀμμιάς αἰτίας,
 Τί σ' ἔκαμα πῶ δὲν μπερῆς,
 Τί σ' ἔπαιξα χευσὸ μὲ,
 Δὲν μὲ λυπεῖσαι παρτελῶς, π
 Τί λογῆς σπλιόγγια ἔχης, γιὰ
 Πῶς ὑποφέρεις, ὡ καρδιά, νὰ μ' ἔχης
 Καὶ ὄλο νὰ παχῆς, γιὰ νὰ μὲ

Ὁ δὲ Στόλνικος, ἐτραγώδησε τὸ ἀκόλουθον

Μόλις ἡ τύχημ' ἄρχισε μωσαυτὴ νὰ δεῖξη,
 Κι ἀπτά πολλὰ τὰ βύσατα τὸ χέει νὰ τρυβίξη.
 Νὰ δεῖξη πῶς εἰς τὸ ἔχης, θεῶν μὲ βοηθήσῃ,
 Μ' ἕνα χευσὸ κερμιτιῆς, νὰ μὲ χαροποιήσῃ.
 Κ' εὐθύς ὁ φθόνος μὲ πλοκάς, ἔ μὲ χαιρεκακίαν,
 Μετέβαλε τῆς τύχημυ, εἰς ἄκραν δυστυχίαν.
 Καὶ δὲν τὴν ἄρῃσε μικρὸν, ὅπῃ νὰ βαζιεύσῃ,
 Καὶ τὰ τυρώνια τὰ πολλὰ, ὄλογο νὰ ἀρήσῃ.
 Ἀλλὰ ἔκει πῶ ἠλπίξα, γὰ πάθημυ πιά τέφρῃ
 Εὐθύς αὐτὸς μὲ ἔφερε, τῶν συμφορῶν τὰ εἴρη.
 Ὡ φθόνε ποτηρώτατε, ἄλλο καλὸ δὲν κάμεψ,
 Εἰς τὴν γαλήνην μοναχά, τὰ κόματα νὰ βίωψ.
 Καὶ ὅποιος τὸ φαρμάκι σὺ, εἰς τὴν καρδίαν τε ἔχει,
 Τὸν ἑαυτὸν τε μάλιγα, φθεῖρει, ἔ κατατρέχει.
 Τύχημυ ἔ σπλαγχήσουμυ, ὡς πότε μὲ παιδιούψ,
 Λυπήσουμυ ἔ ἀρχισε, διὰ νυ δεραπύηψ.

ἔδωκεν ἔτρωσε.

ὡς ἀγάπη νὰ ποῦν,
ὅσοιον τὸ ἐπιτύχη.
Χωρὶς καμμιά ἐπιβουλῆ,
νὰ εἶδ' ὁ ἰδικός της.
μαστὴν, μὲ μίαν πίσιν θαυμαστέην
ἔς τυχηρὸν χιμῆτι.
ἔιναι ποθὰ ὀλιγοσόν,
παρόμοιον νὰ γένη.
ἀκολουθεῖ νὰ συγχιθῆ,
νὰ εἶθ' εἰς δυστυχίας.
ἴσως ἔ νὰ μὴ φοβηθῆ,
κί αὐτὸν τὸν χωρισμόν τε.
ποσῶς νὰ μὲ πληροφορεθῆ,
τί τέλος θὲ νὰ εὔρω.
κατόπι ἔχην λυπηρῆ,
τύχη εὐτυχισμένη.

Ὁ Διόρνηκος δὲ ὅπῃ ἔς αὐτὸς μετέπειτα ἤλθει,
ἔψαλε τὸ ἐπόμενον πολλὰ ἁρμονικά.

Ἡ Ἀφροδίτη βλέπει, ἐκείνο πῶ δὲν κρίνει,
ὁ ἔρωτας συχνά.

Αὐτὴ ἀπαρσιζέει, ἔς δειχέει πῶς προκεῖται,
ὡς πλάσμα σ' ἱκανῆ.

Καὶ λέγει τὸν υἱόν της, νὰ μὴ ἀργήσῃ πλέον
νὰ δάσῃ παρῆυθις,

Τὰ τόξα, τὰς σαίτας, ἔς τὴν σκλαβίαν τὸν νέον
ἔς δόξαν πῶ ποθεῖς.

Ὅτι

Ὅταν ἰσὺ θελήσῃς, μὲ τόσιμαίς ἃ νέαις
νὰ παρήσιασθῆς,
Δαμβάνεις τὰ πρωτὰ, ἀπ' ὅλαις ταῖς ὥραις
χωρὶς νὰ εὐφρασθῆς.
Καὶ κἀθε ἄλλο κάλλος, γιὰ νὰ τὸ παραβάλλῃ
καθ' ἑνὸς ἠμπορεῖ,
Μαζὺ σε ἃ νὰ εὖρεῃ, ὑπερβολὴ μεγάλη,
πῶ λόγος δὲν χωρεῖ.

Τὸ εἰδικόν σε λέγει, ὅλοι κοινῶς θαυμάζου
ἃ μένει σὺν νεκροῖς,
Ἀπόκεισιν δὲν ἔχει, ἐκστατικοὶ κοιτάζου
μεγάλοι ἃ μικροὶ
Καὶ τὸ γλυκόν σε βλέμμα, ἃ ἀμετρὸν σε νάζει
ἢ χάρις ἢ πολὴ,
Πῶ σ' ἔδωκεν ἢ φύσις, δὲν εἶναι δὲν τελευτᾷ
Χρυσώτατον κεφάλι.

Τὰ κόκκινά σου χεῖλη, μὲ τί νᾶσαι βαμμένα
νὰ πῶ δὲν ἠμπορῶ,
Καὶ τ' ἄσπερον σε τὸ σῆθος, αὐτὰ μὲ ἔχου κ' ἰμένα
σκλάβου τόσο καιρῶ.
Εἰς τὴν βασιλισσάμην πῶ ἔχῃ τὸ σφῆρι
τὸ δῶρον τῆς Θεᾶς,
Εἶμαι ὑποταγμένος, ἃ γίνομαι διζῆσι
Προσμένω προσευγᾶς.

Καὶ ὁ δεύτερος Προτάξις ὅπῃ ἠκολούθησε τὸν
Δβόρηνικον ἠθέλησε νὰ τραγουδήτῃ.

Στοχάζομαι ἃ δόξω σὴν τωθεῖν φίλιαν,
Ὅπῃ σὸ σῶμα γίγνη, ἃ ὄχι σὴν καρδίαν.

Τ' πόχαις βλίπει τινάς, μύλαις τῆς φιλίας,
Και λόγους ἀναριθμητῶς, ὅμως μὲ πανουργίας.
Ταξίματα νὰ μένῃς πλιά, οἱ φίλοι ὡς τὸ τέλος,
Α'χάριστοι τέτοιας λογῆς, ὡσὼ νὰ εἶν' ἐν μέλος.
Νὰ διῆ τινάς μὲ προσοχήν, τί ὄρεως φελεκτῶς κάμνῃ,
Γφράτι μὲ ὑπερβολήν, ἢ τὴν ψυχὴν τῶς χάμνῃ.
Τέτοιοι λοιπὸν οἱ τωθεοὶ εἶναι ὅμως οἱ φίλοι,
Ζάχαλι εἶν' τὰ λόγια τῶς, πῶ ἔχῃς εἰς τὰ χεῖλη.
Αὐτὰ ὅποιος εἶν' φρόνιμος, κρίκει πλιά νὰ κοιτάξῃ,
Μὲ δοκιμὴν κάθε καρδιά ἀνθρώπου νὰ ξετάξῃ.
Ὅπῶ αἰσῶς συμφωνεῖ κ' τὴν θείχσιν τῶς,
Κ' ὕστερον νὰ τὸν ἀγαπᾷ μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν τῶς.
Α'ν ἢ τὴν συμβεβλήν αὐτῆς κάμνῃς δὲν τὴν ψηφίσει
Χωρὶς ἄλλο ἐξ ἄπατος θίλει μεταγνωμίστι.

Ἐπειτα δὲ ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης νὰ
τὸ δευτερώσῃ.

Τὰ κάλλη σου ψυχὴ μου τὰ τόσα θαυμαστά,
Σύμφωσι πιά δὲν ἔχῃς, μόν' εἶν' ξεχωριστά.
Λάμπῃς ὡτῶν τὸν Ἥλιον ὅπῃ κι ἂν εὐρεθῶν,
Κοντάσε ὄλα τ' ἄσπρα κρίκει γιά νὰ χαθῶν.
Εὐθὺς πῶ ἀπατίθεις σὶ κάθε συντροφιά,
Δὲν ἔχει ἰχτιμπάγια πιά ἄλλη εὐμορφιά.
Ἀρπάγεις κάθε βλέμμα εἰς τὸ νὰ σὶ δωρῆ,
Κι ἂν θίλῃ νὰ κοιτάξῃ κι ἄλλῶ δὲν ἤμπορεῖ.
Γιατὶ ἢ χάρες φῶς μου πῶ ἔχῃς φυσικά,
Τὸ νῦναι ἢ τὸ πνεῦμα κι ἄλλα ἰλικυσιὰ

Εἶ' δυνατός μαγίτης εἰς κάθε μιὰ καρδιά,
Βέβαια ἔτζι εἶναι δὲν θίλω λακτυδιά,
Λάθος σ' αὐτὸ δὲν ἔχω μὲ τὸ νὰ συμφωνῶσι,
Μαζύμε κι ἄλλαις γνώμαις ὅπῃ σὲ ἐκαίῃσι.
Προτίμησιν ἀπ' ὅλας ἔχεις παντοτινῇ,
Μὰ ἄς μὴν εἶναι φῶς με κι ἡ κλισίς με κοινῇ.

Ο' πρῶτος Καφετζιμπασης ὡσαύτως.

Ἄν σὲ ἔκαμει ἡ φύσις,	διὰ νὰ μὲ τυρανήσῃς,
Θίλει κάμη ἢ κἀτένα,	γιὰ νὰ τυρανῆ κι ἐσίνα.
Ἄν σὲ φάιηγ παιγιῖδι,	πῶς ἢ τύχη δοσοῖδει,
Γλωῶρα τὸ δοκιμάζεις,	ἢ τὸ πῶς θεὸ νὰ θαυμάζῃς.
Ὅσα σὺ τῶρα μὲ κάμνεις,	ἔξυρε πῶς δὲν τὰ χῶνεις,
Κι ἂν θαρρῆς πῶς δὲν εἶν' κρῖσις,	εἶν' καιρὸς νὰ τὸ γνωρίσῃς.
Ἢ ἐκδίκησις νὰ γίγῃ,	δὲν εἶν' τρόπος ἰάτομῆς,
Κι ἂν ἀργῆ μὴ συμπαιραίγῃς,	πῶς ἀπλήρωτ' ὀσομίσεις.
Πληρωμὴ γὸ κάθε ἔνα,	θίλεις λάβ' ὀσο κἀτένα,
Κι ὅταν λάβῃς τὸν μισθόν σου,	ἔχεσαι γὸν ἑαυτὸν σου.
Τότε θίλεις τὸ γνωρίσει,	πῶς ἢ τύχη κάμνει κρῖσι,
Και καθ' ἕνα τὸν πληρώνει,	ὡς ἐκεῖ ὅπῃ σηκῶσει.
Ἄν νομῆς ὅτι ὅλοι,	μὲ τὸν ἔμφυτὸν σου δέλοι,
Και αὐτὴν τὴν θείαν δίκην,	θίλεις κάμη νὰ σ' ἀφήκῃ.
Εἶναι περαξίς διαβόλα,	ἢ δὲν γίγῃ καθ' ὅλα,
Κι ἂν τοιῶτον τὸ νομίζεις,	ἴσως νῦν δὲν κελωδερίζεις.

Ο' δεύτερος Καφρετζίμπασης παρομοίως.

Σάν δὲν ἤθελες φίλαι,	τί μὲ ἔδιδες αἰτία;
Ἐγὼ εἶχ' ἀποφασίσω	σάν δερβίσης πιά νὰ ζήσω.
Ὅλα πλέον τὰ ἔ κόσμος,	νὰ τὰ βγάλω ἀπ' ἐμπρός μου.
Κ' ἐσὺ μ' ἔδωκες αἰτία,	ἢ λοιπὸν γιατί κακία;
Τποψία ἔχεις φῶς μου,	κ' ἐσὺ εἶσαι ἰδικό μου,
Κι ἂν σέ ἔδωκα αἰτία,	σέκομαι σὴν συμφωνία.
Δόγγον σ' ἔδωκα παρόλα,	θίλω τὰ φυλάξει ὅλα.
Ἀπ' τὸν κόσμον βαζέγες ἔβω,	κ' ἀπτόν λόγγον μ' δὲν γυρῆα.
Τίτοιαις ματαιολογίαις,	λέγγ' ὅτ' ἤκουσα μυρταίς,
Ἄλλα λέγγεις ὁμως τώρα,	κ' ἄλλα κάμνεις σέ μιά ἄρα.
Ἄλλα σήμερον μὲ τάξεις,	κ' αὐλιον εὐδὺς τ' ἀλάξεις.
Εἶσαι σάντὸ μακίτι,	πᾶ εἰς δύο μέρη κλίνει.
Νικημένος λέγγει φῶς μου,	εἶσ' ἀπ' ἄδικα ἔ κόσμος,
Πλὴν ἐγὼ εἶμαι δικήσε,	φθάσει σ' ὡς ἐδῶ λυπήσε.
Ἄφες τῆν φιλονεικία,	δὲν μπορῶ τῆ ἀληθεία.
Κι ἂν πρεῖς μέραις εἶν' νὰ ζήσω,	κᾶν μαζί σε νὰ συζήσω.

Τὸν αὐτὸν τρόπον ἔ ὁ Στόλνικος ἐποίησε.

Τώρα πλέον ἐγνωρίθη, τώρα εἶναι φανερόν
Ἡ φίλια σε ἢ τόση, ὅτι ἦτον πρὸς καιρόν.
Καὶ τὴν γυάμνησε τὴν εἶδα, ἔ τὸ τάξει σε αὐτό,
Καὶ ἐγὼ νὰ τὸ βαζάξω, τῶτο δὲν εἶν' δυνατό.
Τὰ σημεινάσε λόγγια, παντελῶς δὲν συμφωνῆ,
Μὲ τὰ ἀγωνίασε λόγγια, ὅπῃ ἔχεις κῆ νῆν.
Ὅσα σήμερον λαλήσεις, αὐλιον τὰ ἀναίρετς,
Τῆτ' ἂν τ' ὄχης ζαφαρλήκη, λάθος φῶς μου τὸ θαρῆτς.

Δὲν τερνιάζει εἰς ἴσῆνα, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλα νὰ λαλήσῃ,
Τὴν ὑπόληψί σου χάρις, ἢ ποσῶς δὲν ὠφελεῖς.
Τὴν καρδιά σου ἀφῆσί τη, σ' ἴνα μέρος νὰ σαθῇ,
Κι ὄχ' εἶδῃ ἢ κει νὰ τρέχη, ἢ σοῖ κόσμοι νὰ δοθῇ.
Τῆτο εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν γνώμη μου πολλαί,
Εἰς ἴσῆνα πῶς δὲν πρέπει, τὸ σοχαζομαι καλά.
Ὅδεν τῶρα συλλογίσου, κάμ' ὀσφρασίω σωσῆ,
Μιά καρδίτza νὰ δουλέυῃς, ἢ νὰ γίνεσαι πιση.
Κι ἂν ὀσφρασίωσῃς ἐτζι, μετ' ἐμένα ἤμπορεῖς,
Πιά εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσῃς, εἰδὲ μὴ μὲ συγχωρῆς.

Συναδόντως ἢ ὁ Τζιμπηκτζιμπασῆς τοῖς ἄλλοις.

Ὅλα τὰ πράγματα καιρὸν,	πῶς ἔχεν εἶναι φανερόν,
Καὶ ὅλα ἔχον τάξι,	γιὰ νὰ βαλθῶν εἰς πρᾶξι.
Κι ὄταν τινὸς περιπατῇ,	μὲ τὸν καιρὸν εἰς κάθε τι,
Ὅσα σωτῶν ἰδῆναι,	εὐλογοῦ τὰ μετρηθῆναι.
Εἶναι καιρὸς ὅπῃ ζητεῖ,	μελαγχολίαν ἀπαιτεῖ
Εἶναι ἢ ὦρα πάλιν,	νὰ δεῖξῃ γνώμη ἄλλη.
Ν' ἀλλάξῃ χῆμα ἢ σκοπὸν	ἢ κάθε ἔδος σκυθρωπὸν,
Τὴν λύπη νὰ ἀφήσῃ,	χαρὰν ὅ' ἀκολαθήσῃ.
Γιατὶ ὁ βίος ὁ παρῶν,	μ' ἄσχετον βλέμμα κ' ἰλαρὸν,
Πάντοτε μᾶς κοιτάζει,	κι ὄλο συχιά ἀλλάζει.
Κ' ἢ τύχ' αὐτῆ ἢ φθοιρᾶ,	δὲν εἶναι πάντα σαθερά,
Τρέχει ἢ κατατρέχει,	ἢ παιγνιοὶ μᾶς ἔχει.
Μᾶς δίδει γιλοιοὶ ἢ καὶ μᾶς,	κασῆρι ἢ ἀκυσταγμᾶς,
Πλὴν σ' ὅ,τι καιεῖς φθάσει,	πρέπει νὰ τὰ τερνιάσῃ.
Μόν' ἔχει γιὰ νὰ σοχαθῇ,	κι ὅσον μπορεῖ νὰ βιαθῇ,
Ὅπου νὰ μετριάξῃ	εἰς ὅ,τι δοκιμάζει.

Ο δὲ Δβόρνικος ἔτω.

Θάλασσα ἀγριωμένη	μεγαλοσοχιωμένη,
Κι ὅσοι σὲ περιδιαβάζεν,	βέβαια ἀνασενάζεν.
Ταῖς φορτέναις ἢ βουαῖς σὺ	ἢ ταῖς ἀτακταῖς προαῖς σὺ,
Ἐξάρτα εὐθὺς ταῖς κάμνεις,	πλῆθος ἄμετρον ἢ χῶνεις.
Φέρεσαι μ' ἀλυπησίαν,	δίχως δικαιοκρισίαν,
Ἄρμετα πινιά νὰ χρίζης,	κι ἄνω κάτω τὰ γυρίζεις
Μὰ ποτὲ κιὰν ἠσυχάσης,	ἢ τὰ κύματά σὺ χάσης,
Πρόσωπον καθρέπτη δείχνεις,	ἢ ταῖς ζήλαις σὺ ταῖς κρύπτεις
Κάμνεις τάχα πῶς κοιμᾶσαι,	κι ἄλλως τρόπος συλλογᾶσαι.
Μόρμυρας ἔξαρταις νὰ δώσης,	κι ὅσους εὖγης νὰ τροπώσης,
Ἄν τὸς βασιλεῖς ὑβρίζης,	ἢ κερτάδες δὲν σαιντίζεις,
Πόσοι μάλισα τὰς κρίσεις,	εἶναι πλείον νὰ ψηφίσῃς.
Ἐμαδες τὴν ἀδικίαν,	χωρὶς νάχῃς ἀμαρτίαν,
Καὶ κερσεύεις ἢ φονεύεις,	κι ὅτ' ἀπάσεις τὸ χωνεύεις.

Καὶ ὁ δεῦτερος Πορτάρης, μὲ ὅλον ὅπῃ ἦτον
μελαγχολικός ἔφαλε τὸ ἀκόλωδον.

Τώρα πλέον ταξιδεύω	δίχως πλιά νὰ κινδυνεύω,
Καὶ κοντεύω σὲ λιμένα,	φόβον δὲν ἔχω κατένα.
Ἐπίκουσ' ἢ ἀνεμοζάλη,	κ' ἢ φορτένα ἢ μεγάλη.
Περπατῶ εἰσὲ γαλιήνη,	πάγει κ' ἢ τρομάρα κείνη.
Ο' γυαλὸς ἰσῶν τὸ λάδι	δείχνει εὐμορφοὶ σημάδι,
Ο' καιρὸς πῶς θε' ἰ' ἀνοίξῃ,	καλοκαίρ' εὐθὺς θὰ δείξει.
Πιά τὰ κύματα χωνεύει,	ὅσοι μόνοι πῶ σαλεύει,
Ὡλιγός εὐσ' ὁ αἴρας,	τῆς νυκτὸς ἢ τῆς ἡμέρας,
Δὲν φουᾶ μὲ ἀταξία,	κ' ἔρχεται μὲ ἠσυχία.

Και μακρὰ δὲν ἐξορῆζει,	μόνον τᾶρμενα γεμίζει.
Βλέπ' ὁ νῆς μὲ δὲν σασίζει,	ἄρχιστε καλά γνωρίζει.
Πῶς εἰς τὴν σειρά θά φθάξει,	γλιτωθῆρα ἔθι ἴ ἀφράξει.
Τί λοιπὸν νὰ συλλογῶμαι,	μάταια ἔ νὰ φοβῶμαι,
Ἐχοντας καρβακόρη,	πλίον κάμνω τὸ ταξίδι.
Τὴν ἐλπίδα τ' ἄς μὴ ῥίξῃ,	ὅσατα ἔ ἂν τραβίξῃ,
Και τὰ πρῶγματα γυρίζει,	κ' ἔτσι τὸν καλοκαρδίζει.

Καὶ ἀφ' ἧ ὄλοι ἐτελείωσαν, ἠδέλησεν ὁ τζε-
λεπή Ἀντωνάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον.

Στὴν ἀγάπην ἢ κακία,	εἰς τὲς ὄρκως ἀπιστία,
Εἰς τὲς λόγους προσιξία,	εὐμορφη ἀτιμιδία.
Εἰς τὸ σπλάγχθος ἀσπλαγχνία	εἰς ταῖς λύπαις εἰρωνία,
Εἰς τὸ σέβας τυρωνία.	πληρωμὴ πολὺ ἀξία.
Εἰς τὴν ἡμερην καρδία,	μιὰ προαίρεσις ἀγρία
Και διάθεσις ὀδία	ὦ χαρᾶς τέτοια φιλία.
Σὲ ὑποταγῆν τελείαν	κ' εἰς παντοπιῆν σιλαβείαν,
Τέτοια μιὰ σκληρὴ καρδία,	τί μεγάλ' ἀχαριστία;
Εἰς τὸν πόθον ἀηδία,	στὴν λακτάζ' ἀνερωτία,
Και θυμὸς χωρὶς αἰτία,	ὦ τί δικαιοκρισία.
Στὲς ἐπαίτους δυσφημία,	σταῖς τιμαῖς εἰς ἀτιμία,
Εἰς ταῖς χάριταις ζημία,	ὦ τί εὐμορφη σημεία.
Πλίον δὲν εἶν' ἀπορία,	ἔ δική μιν θεωρία,
Ὅτι φαίνεται βαρεία,	προξενετ' εἰσοχωρία.
Λοιπὸν πρέπει ἐξορία,	δίχως πλιά ἀεργοπορία.
Και αὐτὸ δὲν εἶν' μὲ βία,	μήτε πάντα τίχη μιὰ.

Καὶ τῆτο ἄσας ἐσηκώδηκε, καὶ μετ' αὐτῆ ἐσηκώδηκαν ὅλοι, καὶ ἀνεχώρησαν φοβέμενοι μήπως ἔλθῃ ὁ Αὐθέντης καὶ δέν εἶδῃ εὐρη, καὶ τοιςτρόπως ἐτελείωσεν ἐκείνη ἡ εὐθυμία.

Τῷ ἄλλῳ δὲ ἡμέραν ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης ἠδέλισε νὰ σφιδιαβάσῃ ὀλόγυρα τὸ τεῖχος μαζὺ με τὸν διδάσκαλόν τε τὸν Λιμπιτζ καὶ ἄλλοι ὅσοι ἐσεργιάνιζαν, νὰ καὶ ἀπαντῶν τῷ Βαρβάραν Γρηγόριεβναν με τῷ μητέρα της καὶ με τὸν πατέρα της, εἶδῃ ὅποιος ἐπροσκύνησαν, καὶ ἀντεπροσκυνήδησαν· ὁ τζελεπή δὲ Ἀντωνάκης τὸ ἐσοχάδη αὐτὸ διὰ οἰωνόν τινα, εἶδεν ἐχάρηκε καταπολλὰ· ἐπειδὴ ἀκόμιτὰ ἦδη τὴ Πηλτάβας ἠγνοῆσεν, ὅτι εἶναι τριαῦτα· ἀπὸ αὐτῷ τῷ αἰτίαν ἐπαρακινήδη νὰ χεῖψῃ ἀκόμι ἐν βασιλιάκι διὰ νὰ τὸ σείλῃ· ὅταν δὲ ἐπέσρεψαν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ὁ Λιμπιτζ νὰ ἀναχωρήσῃ ἠδέλε, τότε τὴν λέγει νὰ ἔλθῃ αὐριον ὀλίγον τί ὀγλιγωρότερα ἀπὸ τῷ διαρισμέτῳ ὥραν, καὶ ἐτζί προσκυνήσας ἀνεχώρησε. Τὸ βράδυ δὲ ἐσύνδεσεν ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης τὸ ἀκόλεδον.

Ἀξιέρασή με Κυρία
Βαρβάρα Γρηγόριεβνα!

Ἐχ' ἀληθεία κάποια χάρι,	εὐμοσφιά καὶ τὸ φεγγεῖο,
Ἀξίου νὰ ἐπαινήθῃ,	καὶ λαμπρὸν γιὰ νὰ μετρήθῃ.
Ὅμως ὄχι τὰ πρωτῶτα,	νὰ ζητῇ μὲ δυσαρεία,
Καὶ προσκίνησιν νὰ ἔχῃ,	τάχατες πῶς ὑπερίχει.
Γιατὶ ἔχει τὴν τιμὴν τε,	ἔταν πρέπει τὴν δικήν τε,
Κ' εἰς καιρὸν πᾶ εἶναι σκότος,	ὁ παγίς τε εἶναι πρῶτος.
Κι' ὅταν δὲ εἶναι κάμμια,	πέποτις φτωχούσια,

Βίβαια ἢ χρησιμῆναι	ἢ τὸ σκότος θεραπεύει,
Εὐδὸς ὅμως ὅπῃ σείλη,	ταῖς ἀκτίνας κ' ἀνατείλη,
Ὁ φωςῆρας πῶ λαμπρεύει,	πῶ ἀπέμειν' ἢ Σελήνη;
Πῶ ἀπέμειν τὸ φῶς της;	ὅλο χάνει' ἀπ' ὀμπρός της,
Ταῖς ἀκτίνας ταῖς μαζώνει,	κ' ἀπ' τὴν λάμπη τε θαμπώνει,
Κ' ἔτ' ἄς μὴ παραποιᾷ,	πῶς ὁ ἥλιος προτιμᾷ,
Μόνον χάρες ἄς γυρεύη,	κ' ὄχι πλιά νὰ τὸν ζηλεύη.
Πρέπει νὰ παραχωρήη,	δίχως νὰ κακοκαρδίξῃ,
Πλὴν καθὼς ἢ τ' ἄσρα πάλιν,	κλιῶν εἰς αὐτὴν κεφάλιν.

Ὁ πιζός σε Α.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἤρεσεν, ἠδέλησε νὰ σω-
 θέσῃ τὸ ἀκόλυτον μὲ τίτελα Ρώσικόν, ἐπειδὴ
 πλέον ὁ ἔρωσ τὸν ἐβίασε νὰ μάθῃ τινὰ λόγια Ρώσ-
 σικά."

Διημπέζνεησσαγια σεδάρονια

Βαρβάρη Γρηγόριεβνα!

Γιὰ τὴν ἄκραν σ' εὐμορφίαν,	σ' ἄρῃσε κληρονομίαν,
Ἡ θεὰ ἢ Ἀφροδίτη,	τὸν ἐλευστικὸν μαγνήτη.
Πλὴν γιὰτ' εἶσαι κληρονόμος,	νὰ σκοτῶνς δὲν εἶν' νόμος,
Πρέπει νὰχῆς εὐσπλαγχιᾷ,	μάλισα ἄστικαῖα.
Πῶς ὁ ἔρωτας συγχίζει,	ὅταν ἄσοιξῆς μυρήη.
Δὲν εἶναι κἀνεὶα νέον,	ξείρεται ἅπ' ὄλους πλείον,
Ὅθεν δὲν εἶν' ὀσορῆα,	μῆτε εἶναι κἀμμιά χρῆμα.
Τὸ τί ἔχω νὰ ζητάξῃς,	εἰς καιρὸν πῶ μὲ κοιτάξῃς.
Ἐλεγες πῶς ὁ χειμῶνας,	δὲν εἶν' ἔρωτος αἰῶνας,
Τώρα ἦλθε καλοκαίρι,	τί θὰ μ' εἶρη ποῶς τὸ ξείρει,

Ἀπό

Ἀπὸ τὰς πολλὰς προφάσεις, κυνδυνεύεις νὰ μὴ χάσης,
 Ἐρῶς λὺς τὸ κρῦθ βλάπτει, ἢ γῆν ζέσῃ πάλ' ἀνάπτει.
 Καὶ λοιπὸν πότε συμφέρει, ἄνθρωπος νὰ κάμῃ τίλει,
 Δὶς μπορῶ νὰ συμπεράνω, μήτε τὸ καταλαμβάω,
 Μήτ' ἀκόθῃκεν ἀκόμι, νὰ ἐξάθῃ τέτοια γνώμη,
 Πῶ γῆν ζέσῃ ἢ τὸ κρῦθ, νάχῃ ἔρωτος σημεῖον.

Ο' πιεστότατος δῆλος Α.

Τὸ πρῶτ' ἦλθεν ὁ Διόμπητς κτ' τὴν παρεγγελίαν
 ἢ ἀπὸ νὰ μάθῃ Ρωσικὰ διὰ αὐτὸν τὸν Ἰζήγησε τὰ
 βασιτάκια, λέγωντάς του νὰ κάμῃ τὸ ἐν διὰ τὰ ἐνω
 ρωσικόν, ὅποιον γίνεται καλλίτερα ἢ μὲ τὴν Ἰζή
 γησιν τῆς βασισίων τῆς ἐρωτικῶν ἀπέρασεν ἡ ὥρα ἔ
 μαθήματος. Ο' Διόμπητς δὲ λαβὼν τὴν Ἰζήγησιν
 ἀνεχώρησεν. Ο' Τζελεπή δὲ Ἀντωνάκης, ἐπειδὴ ἢ
 ἔμεινε μόνος ἢ ἔξω νὰ εὐγῆ δὲν ἠμπορῆσεν, ἐπειδὴ
 εἶχε βρέξει, ἢ εἰς τὴν Πελτάβαν, ὅταν βρέχῃ γί
 νεται μία ὑπερβολικὴ λάσπη, μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ τόπος
 πηλώδης, ἢ τὰ παπέτζια κολυῖν ὅθεν ἀπεφά
 σισεν ὀκείνῳ τὴν ἡμέραν νὰ τὴν ἀπεράσῃ εἰς τὸν ὄν
 δάτη ἢ διὰ νὰ μὴ βαρυνεῖται, ἢ διὰ νὰ διασκεδά
 σῃ ἔσθ' λογισμῶς τε, ἢ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς ἀ
 νεπαιδείτως ἠδέλισε νὰ τραγωδήσῃ ἄρχισε λοι
 πὸν νὰ τραγωδῇ τὸ ἀκόλουθον πολλὰ ἁρμονικὰ κτ' τὸν
 πρωτόβαρον.

Μόλις τὸ ἀξιώθηκα μὲ κόπος μὲ μπίτια,
 Κί ὀπίκτησα ἔτα πάλι μὲ τόσα ἐζίτια.
 Ἐκεῖνο εἶχα ἐγχευτῆ, μεγάλην συντροφίαν,
 Εἰς τὴν μελαγχολίαν με ἄκραν παρηγορίαν.
 Κί ὅταν τὸ ἐκαμάρανα πετῶσ' ἀπτῆν χαρῶμα,

Και πάντα ὅταν τὸ βλεπῶ, ἀνοίγει ἡ καρδιά μου.
 Ὅμως ἡ τύχ' ἐφθόνησε τὰ βάλθημε μαζί μου,
 Κι ἄσπλαγχνα μ' ἀποχώρισε ἀπτε χερσὸ πτερίμου.
 Μ' ἔκαμε κιάλησμόνησα τὰ ζέφνια, τῆς σιφάδες,
 Κ' ἔπεσα εἰς σὲ συλλογαῖς, σὲ δέφτια σὲ σιβδάδες.
 Αὐτὸ μὲ ἐκατάσθησε πιά νὰ κλειδοσομιάσω,
 Καὶ τὰ συνειδισμῖνά μου ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω.
 Πλὴν εἰς τὴν τύχην τὴν σκληρὰν δὲ νὰ ξαναπροσπίσω,
 Τὸ ἐλ' ἀμὰν φωνάζοντας νὰ τὴν παρακαλίσω.
 Ὡς τύχη, τύχη φθονερὰ, ὡς πότε μὲ συγχίσεις;
 Ἀπὸ αὐτῆς πιά τὴν ἐργὴν ποσῶς δὲν βαζέγεις.
 Μέταβαλε τὴν γνώμησά σου, φέρε μὴ τὰ πτερίμου,
 Καὶ δῖλω σὲ εὐχαρισῆ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου.

Ἐπειτα δὲ τῆτο τελειώσας ἄρχισε ἡ τραγῶ
 δήτη ἄλλο.

Τὰ ἄνθη ἢ προσωινά,	δὲν γέκονη παντοτινά,
Ἀκόμη δὲν ἀνθίζειν,	εὐθὺς ἔκ κρηνίζειν.
Μὰ μὴ ὅλον τῆτο λημπισθῶ,	εἰς ὅλης ἔλαχταλισθῶ,
Εἶναι ἡ μυρωδιά τες,	ἔ νόστιμη θωριά τες.
Τῆς ἀνοίξης ἢ εὐμορφιά,	εἶναι σὰν μία ζωγραφιά,
Καὶ ποῖός νὰ μὴ θανμάσθῃ,	τὰ χρώματα ἔ δάσθῃ;
Πολλὴν διαφορὰν,	ἀπ' Ἐ χειμῶτος τῆς φθορᾶν,
Ὅλα αὐτὰ λαμβάνειν,	ἔ τὴν θωριάν τες χάνειν.
Καὶ γὰρ καιρὸν τες τὰ ποθῶν,	ὅλοι νὰ τὰ ἀξιοθῶν,
Χωρὶς νὰ σοχαθῶνται,	πῶς τῆτα θὰ χαθῶνται.
Ἐ τῶ εἶναι ὁ φραπητής,	εἰς ὅλης ἐπιθυμητής,

Ἡ ἄκρα ἀραιότης, ἔ νόςιμη πτότης.
Καὶ δίχως νὰ συλλογιαθῆ, κἀνεις ἂν πῆ πᾶς θὰ βριδῆ,
Γιὰ νὰ τὸν δοποκῆση, προκρίνει τὰ μὲ ζήση.
Λοιπὸν ἄς μὴ τὸ δοπορεῖν, αὐτὸ ἔ τὸ κατηγορεῖν,
Μὰ μία τέτοι ἀργάπη, σὸν κόσμον εἶν' ἡγμάτη.

Ὡσαύτως μετ' ὀλίγον τὸ ἀκόλυθον.

Στὸ κίοςκ' αὐτὸ ὁ Ἐρωτας, μὲ τὴν θεῶν κοινότητι,
Κ' εὐθύς ὑποδαλάνει ἐκεῖνος πᾶ ἀίβη.
Ἐχει σικρέτο μυσικὸ, μαγνίτην πῦ τραβάζει,
Κάθε καρδιά' προσκυνητῶς σὲς ἐλασμις νὰ πᾶγη.
Ἐχει σολὴν μὲ φυσικὴν εὐγένειαν ἔ χαλι.
Τὴν Δύσει ἔ Ἀνατολὴν σὰν βγατῆ τὸ φεργάλι.
Παντίληνος ἄς σοχαθῆ κάθε καρδιά ἀφίελι,
Μὲ γλωῦσσα τῆς Ρῆτορικῆς ἂν γίνεταί τὰ φέρι.
Τὸ μαντζεσέζι τῶν δευδρεῶν, τὴν θάλασσαν τὸ βέμμα,
Νὰ συμπαθῶναι μιὰ ψυχὴ μὲ ὄρασι μὲ βλέμμα.

Πρὸς τὸ γυῦμα δὲ ἠδέλιγε νὰ μελωδῆσῃ τὸ ἐπὶ ὄμιλον.

Στὴν σράταν τῆς εὐνοίας σου, μετζὴλ ἐπιθυμία,
Συρεδζῶντας δὲν ἔτυχα, κοινὰ εὐσπλαγχτία.
Καὶ μίνα μ' ἀθλιότητα, μέσα σὲς πέντε δρόμους,
Τῆς ἄκρας ἀσπλαγχτίας σου, μὲ φόβος ἔ μὲ πρόμους.
Μὲ πιάνονται κακοκειλις, τῆς σοβαρότητός σου,
Σφοδρὸν χειμῶνα προξενεῖ, θυμὸς ὁ ἐδικός σου.

Συνέρισμα ἰδίας σου, δὸν παντὲ ποτίζει,
Μὲ δόλος τῆς ἀπάτης σου, πῦ κἀδε νῦν σιγίζει,
Ὅλο βρονταῖς ἔ ἀγραφαῖς, ρίπτει τὰ βλέμματά σου,
Βροχαῖς ἔ σέλια φοβερά, τὰ ζαλιότηματά σου.
Σκληρὸν χαλάζει ρίπτεται, ἢ ἀγριότηταίς σου,
Τσάφια χιόνα προμερῶ, ἢ ἔχθρας ἢ δικαίς σου.
Κι ἀέρας τῆς ἀψηφιστῆς, δὲν λείπει νὰ φυσῆται,
Πᾶ μὲ ψυχρότητα πολλήν, μέσ' τῆν καρδιά περνῆται.
Και βῶχα τῆς ὑπομονῆς, χάλιασαι πιά δὲν ἔχω,
Κἀνενα ὑποκάμισον, ἐλπίδος ἀπαντίχου.
Σὲ τέτοιο χάλι ἦλθα πιά, γιὰ τῆτο τρετρεῖζω,
Κονίαι εὐσπλαγχχίας σου, παρακαλῶ τζιζῶ.
Μιά ζίγα διὰ γυερίσεως, νάλθω γὰ λογικάμυ,
Και πῶ τῆς ἡμερότητος, νὰ συσαθ' ἡ καρδιά μυ.

Καὶ τῆτο τελειώσαις ἐσηκώδη νὰ ὑπάγη εἰς τὸ
αγεῦμα· γευματίσαις δὲ ἔ ἔλθῶν πάλιν εἰς τὸν ὀνδ' ἀν
τε, ἡδέλγησε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Πιά νὰ εἶναι τάχα πάλι, ἢ αἰτία τῆς ἀεγῆς,
Ἀγαπῶτα νὰ τῆν μάθω, φῶς μω πῆστη μὴν ἀεγῆς;
Ἄν ἔ τῆτ' εἶν' τοχμέτι, πῶς σὲ ἀγαπῶ πολὺ,
Στὸ ἐξῆς ἄς εἶναι φῶς μω, θέλεις διῶ μεταβολή.
Τὸ μεγάλω μω τὸ σφάλμα, εἶναι πῶς σὲ ἀγαπῶ,
Σὲ εὐχαρισῶ, σπολάτι, δὲν ἔχ' ἄλλο νὰ σὲ πᾶ.
Χάρεσ' ἔπρεπε νὰ μ' ἔχῃς, κὶ ὄχι νὰ μὲ ἀεγιδῆς,
Ὅμως τῶναμεις αἰτία, διὰ νὰ μὲ ἀεγηθῆς.
Δὲν ἐγνώρισε γκιμέτι τῆς φιλίας τῆς πηγῆς,
Ἐεχγ' ὅμως μία ὄρα, ὅπῃ νὰ μ' ἐδυμηθῆς.

Ἀγκαλιὰ ὡστὰς ἃ ἐμένα, εἷας ἀνθρώπος μικρός,
 Τάχα τί θὰ χερσημεύσει, ζωντανός εἶν', ἢ νεκρός;
 Μ' ὅλον τῆτο ὄτ' ἐγράθη ἡ ἀγάπη μ' ἐσαθερή,
 Νὰ τὸ ἀρηθῆ νομίζω, ἢ ψυχὴ σς δὲν μπορεῖ.
 Κί' αὖ δὲν εἶναι διὰ ἄλλο, πλὴν γιὰ τῆτο μόν' θαρρῶ,
 Πῶς θὶ νὰ τὸ μετακινήσῃς, νὰ μὲ κλάψῃς μὲ νεκρό.

Μετ' ἃ πολὺ δὲ ὦρῖν κοιμηθῆ ἔφαλλε τὸ ἀκό-
 ληθον.

Ἀξίαν ἔχει δυνατή, Τὸ φῶς μὲ εἰς ἐμένα Αὐτὸ ὀρεῖται φοβερά Βίβαια βασιλεύει, Τὸ τάχτι ἔχει σὴν καρδίᾳ Ὅ,τι ἄπορασιζέει, Τὸ χοιμητ' εὐδὺς περνᾷ, Ὁ λόγος τε φερμάνει Εἰς ὄλην μὲ πιά τὴν ζωὴν, Μεγάλω ἰταῖετι Νὰ σέρνω μὲ ὑπομονή Ὅλος τε τῆς σκεπτεῖσθαι, Καὶ ἔτ' ἴσως δυναθῶ, Ἀπὸ τὸ χῆς ναζάει, Κ' ἔτ' ἴσως γιὰ τῆτο ἀχαθῆ, Τελείως ἢ ψυχίμα,	ἢ δύναμις πολλὴν κρατεῖ, δίχως φόβον κἀνενα. μὲ ἐξουσίαν ἐσαθερά, ἂν θέλῃ ἢ φοιῖται. ἢ μὲ ὀλίγα λακκερδιά, ὅπισθω δὲν γυρεῖται. ἢ προσωγήτης δὲν γυρεῖται, ἢ λακκερδι δὲν χάνει. θάχω σ' αὐτὸ ὑπακοῆς, εἰς κἀθετα ταμπιότι. ἢ μὲ ἀνθρώπινη φωνή, κακιάματα τζεχεῖσθαι. ὅπῃ νὰ μὴ ὑστερηθῶ, πῶ τὸχω ἰρτιχάει. τζαεῖς δὲν εἶναι νὰ ἐσαθῆ, ἢ σώσειτ' ἢ ζωὴ μὲ.
--	--

Καὶ τῆτο τραγωδῆσας ἀπεκοιμήθη. κοιμηθεῖς
δὲ ὀλίγον ἐξύπνησε πάλιν, καὶ νιφθεῖς ἄρχισε νὰ
τραγωδᾷ κτ' τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Κρατῶντας τῆς ἀγάπης με τὸν Θεσαυρὸν μαζύμε,

Εἰς τῆς ὁδοπορίας με τῆς τωρινῆς ζωῆς με.

Παντοτινὰ ἐπρόβλεπα τ' ἀκόλουθα Ἐδρόμη,

Μήπως κανένα κίνδυνον φέρῃ τὸ βροζικόν με.

Καὶ ἔτσι ἐσοχάσθηκα διὰ συγθετάμε,

Στὸ Θεσαυροφυλάκειον νὰ βάλω τὴν καρδίᾳ με.

Μὲ σκέπασμα τῆς σιωπῆς κρυμμένοι πῶ εἰς τόσο,

Εἰσε κανένα δι' αὐτὸ ἰδίᾳ νὰ μὴ δώσω.

Δὲν ἔλειψ' ὅμως ἡ κακὴ Ἐ φθόνος προδοσία,

Στὸ κρύψιμον Ἐ Θεσαυρῶ νὰ δώσῃ ὑποψία.

Κ' εὐθὺς ἐπεσφραγίσθηκα μὲ κλέπταις τῶν ἐχθρῶν με,

Μὲ πρόφασιν νὰ κλέψῃς τὸν τίποτον Θεσαυρὸν με.

Ἄλλος χωρὶς νὰ φαίνηται μεσ' ἀπτό μετερίζι,

Τῆς ὑποκρίσεως κτυπᾷ, κί ἄλλος μπροσὰ σφερδίζει.

Πρὸς τὸ βράδυ δὲ ἐτραγωδῆστε τῆτο.

Ζωογράφοι ἔτε ποιηταί, κοινῶν δὲν ἐγγιζεν,

Καὶ ὅσοι πάλιν σὲ θεωρῶν ὅλοι ὁμῶ σασίζεν.

Ὡ' κάλλος πολυθαύμαστον, ματιῶν πληροφορίας,

Ὅσοι εἶν' πῶ σὲ θεωρῶν μένεν εἰς ὁδορίας.

Ἡ φυσικαῖς σε εὐμορφιας, τῆς τέχνης ὑπερβαίνεν,

Κ' ἐκεῖνοι πῶ τὴν βλέπασιν, ποτὲ δὲν ταῖς χορταίνεν.

Ταῖς βλέπεν ἀναριθμητοί, ὀλίγοι ταῖς γνωρίζεν,

Οἱ πλείστοι τὸ ἐνάντιον, θαυμάζον ἢ σασίζεν.

Ζωγραφὸς τέχνη δὲν μπορεῖ, ἀνθρώπου νῦν δὲν φθάσει,
 Δίχως νὰ δῶν τὰ ὄμματα, τίς νὰ καταλαμβάνῃ;
 Ἀπὸ ταῖς τόσαις σε αὐταῖς, μιὰ νῦν εὐμορφία,
 Βγαίνει ξαναγολίζεῖ, πῶς' θαύμα κι' ὀμορφία.
 Μόνη σ' ἐγκωμιάζεσαι, ἔ κίε στυτυχαίνω,
 Πῶς ἀρχισα μετανοῶ, τελειῶνω σιωπαίνω.
 Οὐ μόνου ἀπὸ ὄνομα γίνεσαι γνωσμένη,
 Ἀμὴ κι' ὀδοὶ τὴν εὐμορφίαν παντῶσε ξακνημένη.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἡμέρα ἀπέρασεν ὅλη εἰς ψαλ-
 σίματα καὶ εἰς ὀμιλίαις, τὴν ἄλλω δὲ ἡμέραν, με-
 τὸ νὰ μὴ ἦλθεν ὁ διδάσκαλός τε ὁ Διήμπητς νὰ
 τὸν φέρῃ τὰ βασιτάκια, καὶ μετὸ νὰ ἦτον ὁ Αὐ-
 δέντης καλεσμένος εἰς ἕναν ἀρχοντα εἰς τὸ γεῦμα ἠ-
 δέλησαν καὶ αὐτοὶ νὰ συμπάγῃν ὅλοι ὁμῶς εἰς τὴν
 σάλην τῆς Αὐδέντης. Ἦσαν λοιπὸν ὁ τζελεπή Αν-
 τωναῖης ὁ Τζιμπηκτζιμπασῆς, ὁ πρῶτος Καφρετζιμ-
 πασῆς καὶ ὁ δεῦτερος, ὁ Στόλνικος, ὁ Δβόρνικος ὁ δεύ-
 τερος, καὶ ὁ δεῦτερος Πορτάρης· ἦτον παρὶς τῆτοις καὶ
 ὁ Ποσέλνικος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ ἀξίωμα ῥωσι-
 κὸν Μαγιόρη, ὅσις ἐσυντρόφειτε τὸν Αὐδέντιν ὡς
 ὁδηγός, καὶ ὡς εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν. Μετὰ
 τὸ γεῦμα δὲ ἀφ' ἧς εὐθύμησαν ἀρχετὰ ἀρχισαν νὰ
 τραγῶδῃν. διότι τὰ τραγῳδία εἶναι ἀποτελέσμα καὶ
 σημεῖον χαρᾶς. πρῶτος λοιπὸν ἦτον ὁ τζελεπή Αν-
 τωναῖης.

Φῶς με χρησιμοῦσθ,	μ' ἔφερες εἰς βελίαν σε,
Φῶς με πλιὰ βεβαιώσθ,	πῶς εἶμαι ἐδικός σε.
Μὴν ἔχῃς ὑποψία,	μήτε ἀμφιβολία,
Πῶς εἶμαι ὁ καίμενος,	σ' εἶμαι περυσμένος.

Νά ζῆς ἰσὺ πωλεῖς,	Ψυχὴ ζωὴ δική μου,
Μὲ ἔχεις κατακτημένον,	πολλὰ βασανισμένον,
Καὶ πλῆσι τὴν καρδιά μου,	Φῶς ἢ παρηγοριέ μου
Ποσῶς δὲν τὴν ἐρέζω,	ἔτε τὴν ἐγνωρίζω.
Ποτὶ δὲν τὸ θαρρῆσαι,	ἔτε τὸ καρτερῆσαι,
Πηδὶ μὲ ἀγαπημένον,	ὁμῶς ἢ τεργιασμένον.
Ὅπῃ νὰ μὲ ἐλευθέρης,	ἢ νὰ μὲ κατακτήσης
Σὰν περβανὲς νὰ πρέχω,	εἰς δρόμους νὰ προσέχω.
Νὰ δῶ τὸ ἴλαρόν σου,	ὠραῖον πρόσωπόν σου,
Δὲν ἀλλάξεις ἀκόμη,	τὴν ἔχθραν ἢ τὴν γνώμη;
Ὅπῃ γὰρ νύκτα μέρα,	ἐπάνω εἰς ἑμένα,
Καὶ μὲ τρέχεις κοιτάζεις,	ἢ σὺ περὶ μὲ σφάζεις.
Καὶ μὴ πισειῆς φῶς μου,	τὰ σκάνδαλα Ἐ κόσμου,
Πῶ ἐρευνᾷς κοιτάζεις,	ἀγίαπ' νὰ μᾶς ἀλλάξαι.

Δεύτερος ὁ Ποσειδωνικός, ὅπῃ εἶπαμην, ἢ καλλιτέτερον νὰ εἰπῶ ὁ Μαγιστορός.

Ποιὰ ἄλλη σὰν ἐσένα, φῶς μου φάνηκε ποτέ
Ναχὴ τόση εὐμορφίαν, δὲν ἠξιώθη ποτέ.
Γιατὶ τόσην φήμην ἔχεις, πῶ εἰς ὄνειροι ποτέ,
Ἄλλη δὲν τὴν ἠξιώθη, μήτε θά τὴν δῆ ποτέ.
Δίγω ἄλλη σὰν ἐσένα, δὲν εὐχάσθηκα ποτέ,
Σῶμα ἔχεις σολισμένον, πῶ χερδὸν ποτὲ ποτέ,
Δὲν ἐφάνη σὸν αἰῶνα, ἔτε θά φανῆ ποτέ.
Ἐχεις ἢ ψυχὴν ὠραία, βέβαια ὅπῃ ποτέ,
Δὲν ἐλπίζω καμμιά ἄλλη νὰ τὴν ἔλαβε ποτέ.
Ὡς εἶ ἔχεις τὸ πρῶτον, κί ἄλλη δὲν θαρρῆ ποτέ,
Τότος πῶς αὐτὴ τὸ ἔχει, ἢ τὸ καρτερεῖ ποτέ.

Μὴν θαφῆς σὲ κολακεύω, γιατί' ἐγὼ ψυχὴ μ' ποτέ,
Τῆτο δὲν τὸ συνηθίζω, ἔτε γ' ἀγαπῶ ποτέ.
Μόνου λέγω τὴν ἀλήθεια, ἀγκαλὰ κ' ἐγὼ ποτέ,
Νὰ σὲ ἐπαπέσω φῶς μὲν, δὲν εἶμ' ἄξιος ποτέ.

Τρίτος δὲ ὁ Καφρετζίμπασης.

Τὸν ἐχθρόν σου πιά πιστεύεις,	κὶ ὅποιον ἀγαπᾷς παιδεύεις,
Δὲν ἔλπιζα εὐθὺς εὐθὺς,	ἔτ' ἄδικα γὰ μ' ἐχθρευθῆς.
Τύχαι γὰ μ' ἐξετάξῃς,	ἢ ὡ πταίω γὰ μὲ σφάξῃς,
Ἄν εἶμ' ἢ σ' ἐπταίξω ἐγὼ,	ξέρω ἀτὴ μὲ γὰ σφαγῶ.
Εἶδὲ μὴ κ' ἐγὼ δὲν πταίω,	γιατὶ ἄδικα γὰ κλαίω;
Τύχη θαυμάζω κὶ δοσερῶ,	τὸ ταμπιέτι σ' δοσερῶ.
Τὸν νῦν μὲ ἐγὼ χάνω,	δὲν σὲ καταλαμβάνω,
Νὰ σὲ γνωρίσω δὲν μπορῶ,	ἢ διὰ τῆτο δοσερῶ.
Κάθε στιγμήν ἀθάξεις,	σὺν ἄνεμος ὁμοιάξῃς.
Ποτέ δὲν εἶσαι γαθερός,	ἀλλ' ἄσπλαγχνός τε ἢ σκληρός,
Μὴ τῆτα τὰ σημεῖα,	δείχνεις ἀπροσωπία.
Ἐκείτῃ δίδεις μὴ χαρὰ,	δείχνεις εἰδὶς ἢ συμφορὰ.
Ἐλα πειλί μὲ ἔλα δῶ,	ἔλα ψυχὴ μὲ γὰ σὲ δῶ.
Ἐλα γὰ ἡσυχάσω,	τὸν νῦν μὲ γὰ μὴ χάσω.
Σὲ λαχταρῶ ἢ σὲ ποθῶ,	ἔλα καρδιά μὲ πρὶν χαθῶ.
Σὲ καρτερῶ μὲ πόθο,	δὲν τὸ βασῶ τὸ νοιάθω.
Ὁ' ἰδικός σου γερμένος,	εἶν' ἀνπόφευκτος καιμός,
Ἐλα ἢ μὴ ἀργήσῃς,	ζωὴν γὰ μὲ χαρίσῃς.
Τρέμω, τζιρῆ' ἐπιθυμῶ,	τὸν ἰδικόν σου ἐρχομό.
Ἐλα ἢ σὲ προσμένω,	κὶ ἂν δὲν ἐλθῆς παιδαίω.

Τέταρτος δὲ ὁ δεύτερος Καφρετζίμπασης.

Ἄν αὐτὸ τὸ νὰ μὴ βλέπῃς, σύγχυσι σὲ προξενεῖ,
Τὸ κορμί μου ἐμπροσά σου, πλῆρι δὲν θέλει φανεῖ.
Καὶ τὸ νὰ μὲ ἀπέχῃς τῆτο, λυπηρὸν ἂν σὲ φανεῖ,
Ἀπὸ σώμα μου σὲ τάξω νὰ μὴ εὐχῆ πιά φωνή.
Τέλος πάντων ἔξόν κόσμου τὸ νὰ εἶμι ἂν σὲ λυπῆ,
Δός μοι τὸ μυστὶ, ἔξ μάθε ἢ ζωὴμ' πῶς θὰ κοπῆ
Ἀξιώσῃσαι ἐκεῖνο, πῶ ποθῆσαις πρὸ ποθῆ,
Νὰ γλυτώσῃς δοπομένα, νὰ παρεδοθῆς ἄλλῃ.
Ὅντως γνῶμη καθῶς πρέπει, ταμπιέτ' εὐφρῆνικὸ,
Κι αὐτὸ πῶς σὲ ἀγαπῶσα φύλαξέ το μουσικῶ.
Κ' ἔχε πλῆρι πάντα κέφι, ἔχε πάντοτε χαρῆν,
Ἐχε διὰ καύχημά σου τὴν δική μου συμφορῆν.
Νόμιζέ το μαραφίτι, πῶς φίλια δὲν κρατῆς,
Καὶ σκοτάνις εἶνα σώμα μὲ τὸ νὰ τὸ ἀκατῆς.
Πλὴν ἐγὼ γιατίι πηγαίνω, σὺ δὲ λέγῃσαι γαζῆς,
Μήτ' ἐγὼ ἂν δοποθῶν, τάχα σὺ πάντα θὰ ζῆς.

Πέμπτος δὲ ὁ Στόλυκος.

Τάχατες νῶ' ἄλλη κάμμιὰ,	σὺν τῆν* δικίμω τὴν καρδιά,
Ἐτζι βασιανισμένη,	ἔ καταπληρωμένη;
Τὸ ροζικόν μου τὸ σκληρὸ,	ἂν τὸχη ἄλλος νὰ χαρῶ,
Ὅμως καθῶς γνωρίζω,	ἄλλος δὲν τὸχ' ἐλπίζω.
Τάχ' ἢ καρδίζαμ' ντασιματῆ	ἄλλος κανεῖς δὲν τὰ βασῆ,
Τόσοι τὰ βασανά μου,	πῶ καὶν τὴν καρδιά μου.
Ὅπῃ ὁ νῆς δὲν τὰ χωρεῖ,	μήτε ἢ γλαῦσσάμ' ἔμπορεῖ,
Ὅλα νὰ τ' ἐξηγήσῃ	ἔ νὰ τὰ διαρῆσῃ.

Εἶν' ἀμέτρητοι καί μοι, ἢ πολλοὶ ἠσθενασμοί.
Καὶ πάθῃ ἢ τί πόνος, πῶ περιῶ τόσους χρόνους.
Κ' ἐκίνο ὅπῃ λαχταρῶ, νὰ τ' ἀπολαύσω δὲ μπορῶ,
Σ' ὅποιον καταλαμβάνει, εἶπα πολλὰ ἢ φθάσει.

Ἔκτος δὲ ὁ δεύτερος Δβόρνικος.

Ἄν ἦτον τρόπος κὶ ἂν ἤμπορῆσα,
Εἰς τὴν καρδιά μου νὰ σὲ βασῆσα.
Πτερὰ νὰ κάμω, ἢ νὰ πετάξω,
Νὰ ἔλθω φῶς μου νὰ σὲ κοιτάξω.
Μ' αὐτὸ νὰ γένη δὲν εἶναι τρόπος,
Γιὰ μένα φῶς μου δὲν εἶναι τόπος.
Μόν' τὴν καρδιά μου νὰ πῶ σὲ γέλω,
Τὶ νὰ τὴν κάνω δὲν τὴν ἔδελω.
Τὶ νὰ τὴν κάνω δὲν τὴν ορεῶ,
Τζιάμκασε φῶς μου σὲ τὴν χαρῆσω.
Ἐσίνα θέλει ἢ κάμνει χάρι
Στὸ γῆθοσ' πλέον θέλ' ἠσυχάζῃ.
Διὰ τ' ἐσένα καίγει κὶ ἀνάπτει,
Δὲν θέλει πλέον νὰ γένη ζώπτει.
Καὶ τὴν γραφήν μου ὅταν τὴν λάβῃς,
Γιὰ τὴν καρδιά μου νὰ καταλάβῃς.
Καὶ μὴ τὴν χεῖρῃς, μὴ τὴν ἐκείφῃς,
Μὴ τὴν γκιιδίξῃς, μὴ νὰ μὲ θάφῃς.
Κοίταξαι φῶς μου νὰ τὴν ἐγγιάνῃς,
Κὶ ἂν ἤμπορέσῃς νὰ τὴν ζεσάνῃς.
Κὶ ἂν σὲ ἔπταιξε μὴ τὴν παιδεύῃς,
Ὡσάν καρδιά σου νὰ τὴν χαιδεύῃς.

Μὴ τὸ θαυμάζεις ἂν κάμῃ λάθη,
 Ὅτι γιὰ σέιν βέβαια ἐπειλάθη
 Μὴ τὴν μαλώνης ἐρμήνευσέ την,
 Λυπήσῃ φῶς μὲ ἢ γιάτρουσέ την.
 Κι ἂν τὴν ἐδίλης, κι ἂν σέ συμβάλῃ,
 Κράτηξέ την κι ἂς εἶν χαλάλι.
 Κι ἂν μὲ βρωτήσῃν κι ἂν μὲ εἰπῶναι,
 Πῶναι ἢ καρδιά σε καιμένε;
 Τότε τὰ χεῖλη δίχως ἢ ἀνοίξῃν,
 Ἐσίνα φῶς μὲ πρέπει νὰ δείξῃν.

Ἐβδομος δὲ ὁ Τζιμπρακτζιμπασικὸς ὁπῶ ἦτον
 πολλὰ ἄξεῖος ἐτραγώδησεν ἕνα πολλὰ ἄξεῖον.

Φίλοι μὲ ἠλικιωῶ	τί προσμένετε ὡς πότε;
Νὰ καιρὸς νὰ πανδρευθῆτε,	δίχως τί νὰ φοβηθῆτε.
Πιὰ δὲν ἔχετε αἰτίαις,	πρόφασες ἢ ὑποψίαις,
Πῶσαι τόσον τρομασμένοι,	κι ἀπτόν γάμον μακρυσμένοι.
Ἐσκώδηκ' ἀπ' τὴν μέση,	ὅ,τι βλάβει εἶχε πέσει.
Εἰς τὸ γένος τόσες χερόνες,	πρόξενος εἰς τόσες πένας,
Τράχωμα τὸ ὠρεγισμένο,	ἢ κακοσυμμεδισμένο,
Ἡ πηγὴ τῶν συμφορῶν μας	σ' ὄλον πλέσῃ τὸν καιρὸν μας,
Αὐτὴ ἦτον ἢ αἰτία	εἰς τὴν τόσ' ἀνυπανδρία.
Ὅπῶ φόβον προξενῶσαι,	ἄτοπα πολλὰ θαρβῶσαι.
Νέοι ὄλον νὰ τρομάξῃν	τὲς ὑπάδρους νὰ κοιτάξῃν.
Κι ὄλην τας τὴν ἠλικίαν	νὰ περιῶν μὲ μοναξίαν.
Ἄσπρα γύρευαι, ζητῶσαι,	ἢ γι' αὐτὸ ἀεργοπορῶσαι.
Ὅμως ἔτζι δὲν εἶν τῶρα	δόλωμα δὲν ἔχει χόρα,
Ἄσπρα πῶτε ἀπτήν μίσση,	πέρνομι' ὅποια μᾶς ἀρέσει.

Ο' γδοοι δὲ εἰ τελευτᾶς ὁ δῶτερος Πορτάρης.

Τί καρδιά νά σταγιατίση	ἢ νά μὴ ἀδυνατήση,
Εἰσὲ τόσαις τυραπῆαις,	πίκραις κί ὄλο δυσυχῆαις,
Α' πορῶ πῶς ὑποφέρω,	πῶς βασῶ, ἢ ζῶ δὲν ξεῖρω.
Μῆσα σὲ καίμυς ἢ ζάλαις,	ἢ φερτέναις ταῖς μεγάλαις.
Πόνου μὲ περικυκλῶνεν,	βάσανα μὲ θανατῶνεν,
Συμφραεῖς μὲ τραγουρῶνεν,	πάθη μὲ καταφλογοῖζει.
Κιόχ' αὐτὰ τὰ μισσηπέτια,	τ' ἀνυπόφερα τὰ δέξεται.
Τάχω δοτὸ τὸ παλιμ	τὸ εὐγενικὸ κορμίμ
Σ' ὄλα τε λόγοι δὲν ἔχει,	μὰ κολλῶ μὲ κατατρέχει.
Ικετξεκτὲς πιά μὲ γνιῖντῆξ,	ὄλο σῆνα γνιῖντῆξ.
Α'ντὸ κάμη δοτὸ κῆδος,	γιά κισῆρι τε ἢ λάδος,
Τὸ παρακαλῶ νά λειψη,	ἢ μὲ φθᾶρει τόση θλιψη.
Ὅχι γιά νά δοκιμάξη,	τὴν ἀγαπῆν μὲ νά σφάζη,
Α'ρεκατῆς δοκιμασίαις,	ἔχει ἢ πληροφορείαις.
Τὴν καρδιάν ἂν δὲν λυκῆται,	πρέκει κᾶρ νά συλλογῆται.
Πῶς ἐκίτη ἢ ζωγραφιά τῆ,	κί ἄς ἐλθῆ γὰ λογιμάτα.

Α'φ' ἣ δὲ ἐτελειῶσαν, ἠθέλησαν πάλιν νά
διωτέρῶσαν τὸ φᾶγμα· αὐτῶτον μὲν ἀρχισεν ὁ τζε
λεπὴ Δ'ντῶνάκης ἔτω.

Μιά λεπτή δροσιά μὲ ἠδοῖν μὲ κᾶξ,
Μῆσ' τὰ φιλοκάρδια μ' σᾶζει,
Πότ' εὐφραίνει, πότε σφάζει.

Δύω ἐν αὐτῶ τὰς ἐνεργείας ἔχει,
Πότ' εὐφραίνωτας μὲ τρέχει,
Πότ' πάγος πόγος βρέχει.

Δείχῃ σὴν ἀρχὴν πολλὰ χαρῆς σημεῖα

Κ' ὕστερον χωρὶς αἰτίας,

Μεταβάλετ' εἰς κακίαν.

Κῶς καμμιὰ φορὰν τύχη ἢ ἀποφασίσῃ

Μιὰ στιγμὴ νὰ μὲ δροσίῃ

Πρέπει νὰ μεταστροφίῃ.

Κ' ἐν τ' αὐτῷ εὐδὺς δροσιὰ τζιμπλίδαις πλήθος

Μὲ ἐν ἡγεταμένον ἦθος

Ρίπτει σὸ πτωχόν μὲ σῆθος.

Καὶ μὲ καταπτῆ τὸ ἄγχιον ἐκίττο

Ἡθος δίχως νῦν νὰ μείνω.

Πλίον νὰ μὴν διακρίνω.

Ἀπορῶ νὰ ζῶ μὲ μιὰ ἐλπίδα μόνη,

Ἐκατήνησα ἀμόνι

Πῆ ποτε δὲν λέγει σῶνι.

Μερκαῖς φοραῖς μονάχος συλλογῆμαι

Ἐως ποτε νὰ γελοῖσμαι;

Καὶ μεταίως νὰ λυπῶμαι.

Ὅμως πάλ' εὐθὺς ὁ νῆς μ' ἐρμητεύει

Ὅποιος ἔρωτα δαλτεύει

Τὴν ἐλπίδα τ' ἄς γυρεύῃ.

Δεύτερον δὲ ὁ Ποσέλνικος.

Στὸ ἐδικόν σι τὸ κορμὶ, ἔρωτας βασιλεύει

Μοιάζει πῶς ἐκατοίκησε, διὰ νὰ μὲ φουρεύῃ

Αὐτὸ

Αὐτὸ τὸ ὠραιότατον κορμὶ, μαυτὴν τὴν μέση
Ρήτορικὴν χρειάζεται, διὰ τὰ τὸ καινέστη.
Ἀξιοθαύμαστον κορμὶ, μὲ κάθε ἄλλην χάρι,
Γενήθη εἰς τὸν κόσμ' αὐτὸν, τὸν ἔθε μὲ γιὰ νὰ πάρη.
Δὲν εἶδα τέτοιαν εὐμορφίαν, μὲ τόσην ἄρμονίαν,
Ἀκόμ' ἄρ' ἔγνηθηκα ποτὲ τῇ ἀληθείᾳ.
Ψυχὴμ' ἤλθε σὰ χεῖλη μὲ, φῶς μὲ, ἢ ἀπαντέχει,
Ἐπομονὴν νὰ ἔχη πιά, ἢ πλείον νὰ μὴν ἔχη.
Χρυσὸ πηλάμ' ἄρῃς τὴν τόσην ὀσπιά σου,
Ἡ πῆς μὲ νὰ ποδάσω πιά, ἢ ἄς εἴμ' ἐμὲ τὴν ὑγειά σου.
Τὸ ἄχτισον ἦτον αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ θανατώσῃς,
Ζωὴν γλυκίαν μὲ ὑπερῆς, μὰ δὲ τὸ μετανώσῃς.
Αὐτῆς μὲ τὴν ἐδικήσου μπορῶ γιὰ νὰ σὲ κίωω,
Μέσω νὰ σ' ἔχω σὴν καρδίαν φῶς μὲ κίᾳρ' ἔπεδάσω.

Τρίτον δὲ ὁ Καφρετζίμπασης.

Ὡς τῶρα πτοὶ χορατὰς	πλὴν τῶρα πιά μὲ ἀπατᾷς,
Κ' ἔχεις ἢ φαρτασίαν,	πῶς ἔχ' ἀπαιδησίαν.
Κ' ἐν εὐκολίᾳ μὲ γελάς,	μὲ μηχανάς σε τὰς ποδάς,
Μὲ κίμνεις νὰ πιεύω,	χωρὶς νὰ ὑποπτεύω.
Πλὴν δὲν τὸ γινώρισες καλά,	σφάλεις σ' αὐτὸ καταποθᾷ,
Θάρβεις πῶς μὲ κοιμίζεις,	μὲ λάθος τὸ νομίζεις.
Ἄν κίμνης ἓνα κίμνω δυοῖ,	ὡς πῦθ' αὐτὰν ἀνίδω,
Μὴ σφάλῃς νὰ μὴ σφάλω,	κί ἂν κίμνης κίμνω κί ἄλλω.
Πλείον γιὰτὶ δὲν σὲ λαλῶ,	θάρβεις πῶς σὲ παρακαλῶ.
Νομίζεις πῶς δὲν νοιώθω,	διὰ τῆτο σ' ἔχω πόθο.
Ἐγ' ὅμως φέρω ἔξ ἀρχῆς,	τῆς ἐδικῆς σου τῆς ψυχῆς,
Τὰ πάθη τὰ κρυμμένα,	δὲν μὲ γελάς ἐμένα.

Γελίεσαι μάλιγα θαρρῶ , ἔ τὸ γνωρίζεις μὲ καιρῶ.
Γελῶσαι, ἢ γελῶσαι, εἰς ὅσα ἐκανχύσῃ.
Καὶ τότε πλέον καθαρά, καταλαμβάνεις φανερά.
Πῶς δύο διὰ ἓνα, ἐπῆρες ἀπ' ἐμένα.

Τέταρτον ὁ δεύτερος Καφφετζίμπασης.

Ἐκεῖ ὅπῃ εὐρίσκομεν εἰς σὲ μελαγχολίαν,
Καὶ λύπην ὑπερβολικὴν σχεδὸν σ' ἀνωδησίαν.
Μὲ τὸ νὰ ὑστερήθῃκα τὰ μάτια ἔ τὸ φῶς μου,
Καὶ ἔξαφνα τὸ ἔχασα ἔ πάγει ἀπ' ἐμπρός μου.
Κυρῶ ἀπὸ τὸ σῆδός μου, εὐγανειν ἡ καρδιά μου,
Καὶ πάγει δὲν ἰξεύρω πῶ, χωρὶς τὸ θέλημά μου.
Βγαίνω μὲ μαῦρα δάκρυα, εἰς δρόμους ἔ ξετάζω,
Δὲν ἴδετε καμμιά καρδιά ἀνθρώποι ἔ φωνάζω.
Μὲ λέν πῶς ἴδαν μιὰ καρδιά πλὴν μαυρορορεμένη,
Κ' ἔπρεχεν ὑπερβολικὰ μὲ λύπην ἢ καὶ μένη.
Τὸς ἐρωτῶ τί ἔλεγε, ἔ τί σῶς ἐρωτῶσε,
Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν πῶς τὸτο ἐλαλῶσε.
Χαρῶς μου εὔγα νὰ σὲ διῶ, πῶ εἶσαι πῶ χαρῶς μου,
Γιατ' ἔφυγες ἔ μ' ἄφησες χωρὶς κατηγοριά μου.
Τώρα τί πρῶτα κ' ἔστειρα νὰ κλάψω δὲν ἰξεύρω,
Ἄχ φῶς μου, ἄχ καρδίτζα μου, πῶ εἶσαι νὰ σὲ εὔρω.

Πέμπτον ὁ Στόλνικος!

Τὸ φῶς μου πάλι μὲ ὀρμή, ἐβάλθη νὰ μὲ πολεμῇ,
Μὲ κάθος μὲ κακίαν, μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν.
Ἢ ἂν πῶ ἀσπλαγχνὴ ψυχῇ, λυπήσῃ κάμε δόσοχῇ,

Λείψε μή με γυνιδίξεις,	φθάσει μή μέ φλογίξεις,
Μέ λέγεις πῶς νά λυπηθῶ,	κί δὸς γλεντζῆν νά ἀρεθῶ
Μέ τέτο γῶ γλεντζῶ,	ὅταν σέ βαπτίζω.
Κί ἄν πῶ ψυχήμε ὁ σκηντζῆς	μπορεῖ γὰ γίνῃ ἐγλεντζῆς,
Καί τὸ κρατ' ἢ καρδίμσε,	νά φθερωμαί μπροστάσε;
Ὅταν ἐσύ λέγεις ποῆς,	γὰ κάθημε ἢ ξεφραῆς;
Ἐγὼ καλοκαρδίξω,	ἢ τότε ἐγλεντζῶ.
Τέτοια ἢ ἄλλα λακωνιά,	μὲ λέγει μέσ' ἀπτήν καρδιά,
Τὰ βάλ' ἔθηκε μ' ἐμένα,	μὲ σπλάσγχι ἀγειουμένα,
Τζαρέσ δὲν εἶναι νά γραφῆ,	καθὼς θωροῦ ἢ ὄ ἀραδῆ,
Ἀπ' τῦτον τὸν σκοπόν τε,	τὸν ἄλογον θυμόν τε,
Μόι γὰ βαζάξῃ ὁ σκηντζῆς,	ἢ τὸ φῶς εἴ' ὁ πιτζῆς.
Καί πλιά ἄς ἐγλεντζῆ,	κέφι ἄς γεσιτζῆ.

Ἐκτον ὁ δεύτερος Δβόρνικος

Μέ δυσυχίαις πολεμῶ,	γὰ βάσανα αἰς τὸν λαιμῶ,
Εἶμαι ἢ κινδυνεύω,	ἢ νά χαθῶ κοντεύω.
Στὸ πῆλαγος τῶν συμφροῶν,	μὲ καθε κίνδυνον καιροῦ.
Μ' ἀίμενς ἐπατῆς,	σφοδρῆς ἢ ὀλεθρῆς.
Μέ κύματα ποθῶν καί μῶν,	τεφρίαι ἀναστραγμῶν.
Θάλασσα φασκωμένη,	ποθὰ ἀγλωμένη.
Ὅπῃ ἀφρίζει ἢ φυτᾶ,	μὲ σαγατάκια περισσά.
Σύγνεφα σκοτισμένα,	ἢ κατασυγχισμένα.
Καί νά φαῆ μιά ξασελιά,	νά δὲν τὰ μάτια με στελιά,
Ρ' ἰχά κερᾶ νά εὔρω,	πάχω ἢ δὲν ἴξέρω.
Ν' ἀράξω ἢ δὲν ἤμπορῶ,	γιατί λιμένα δὲν θωροῦ.
Μ' ἐπελπισίαις τρέχω,	εἰς ἄρματα πῶ ἔχω.

Πῶ μὲ αὐτὰ καὶ νὰ πινοῶ, ἢ σελαμέτι νὰ εὐγῶ,
Καὶ τῆτοι αἰ βασιάζου, μπορεῖ νὰ μὲ φυλάξου.

Ἐβδομον δὲ ὁ Τζιμπυκτζιμπασης ὡς ἀσεῖος,
ἀσεῖον πάλιν ἔτραγώδησε.

Νεῖαι ὄλαις πιά χαρεῖτε,	ὄλαις σας θὰ πανδρευθῆτε,
Στὸ ἐξῆς δὲν κατερῶμεν,	εἰλούμεν ἢ σᾶς ζητῶμεν.
Ἡμεῖς ὅλοι πιά θὰ δῶμεν,	κόρες νέαις νὰ εὐρῶμεν,
Καὶ κάμμιὰ δὲν θ' ὀδοῦμεν,	κάθε νέα καθὼς τύχει.
Τώρα τῆς πόττητά μας,	θελ' ν' ἀιδῶσ' ἡ πανδριά μας,
Καὶ τὸν κόσμον νὰ χαρῶμεν,	δίχως νὰ συλλογιθῶμεν.
Τώρα τῶν ἀνδρῶν τὸ τάγμα,	εἶναι ὄτομα ἢ πράγμα,
Κεφαλὴ ν' ὄχι ποδάμα,	εἶναι πιά τὰ παιδάμα.
Δὲν εἶναι ἀγορασμένοι,	για νὰ εἶναι δαλωμένοι,
Ζῶναι μὲ εὐδερμία,	ἔχου κάθε ἐξουσία.
Τί μεγάλη ἡσυχία,	ε' ὄλες μας ἢ εὐτυχία,
Νεῖοι γέροντες μητέρες,	χαίρεθε ἢ θυγατέρες.
Πέρασ' ὁ πικρὸς χειμῶνας,	ἔρθασ' ὁ χρυσὸς αἰῶνας,
Κι ὅλοι θαύχασιθῶμεν,	τῆλη ἀγαθὰ νὰ διῶμεν.
Μόνον πρέπει νὰ εἰπῶμεν.	ἐκ ψυχῆς νὰ εὐχηθῶμεν,
Ἐξω πάσης ἐπηρεῖς,	ὁ δοτῆς τῆς σωτηρίας.

Καὶ πάλιν ἀσειότερον ἔτραγώδησεν.

Εἰς περιβόλι εὐμορφῆν μπῆκα νὰ σεργανίσω,
Τὰ ἀνθη τὴν νὰ εὐφρανθῶ καρπᾶς τὰ πρυγῆσω,
Ἄνθη ἢ ρόδα δροσερὰ ὅπῃ μοχομουεῖζεν,
Καὶ λειμοπάκια πρυφερὰ ὅπῃ μὲ σκαταλίζεν.

Κι ὅταν τὰ ἴδα τζήλιξα λαχτάρισ' ἢ καρδιάμα,
Νά τάχα γῶ σὸ χέλιμ' νάταν' ἔδικά μα.

Και μὲς' ταῖς τόσαις εὐμορφίαις γλυκόφωνο ἀηδόνι,
Ἦκσσα πῶ νά κοιταῖ δὴ καὶ μέγα νά μαλιάνη.

Και μὲ θυμὸν ἐρωτικόν, σκληρὸν μὲ φοβερίζει,
Νά μὴ ἐγγίξω εἰς αὐτὰ γιατί μὲ ἀφανίζει.

Κι ὅσοι αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε τὸς' ἦκσσα νά λέγει,
Μὲ μιὰν φωνὴν θερμώτατην ἢ τῆν καρδιάμ' νά κείνη.

Κι ἄεχισα νά παρακαλῶ, ἢ ἄλλο τι κατακεύω,
Δύτην ἢ σπλάγχχνος ἀπ' αὐτῶν τὸ δέλημα γυρεύω.

Νά μὲ ἀφήσῃ μιὰν φορὰν μόνον νά τὰ μυρίσω,
Καὶ νά τὰ γυρίξω μοναχά, ἢ πάλιν νά τ' ἀρήσω.

Και τότε μ' εὐσπλαγχνήθηκε, ἢ ἄδειαν μὲ δίνει,
Και οἰκοκύρη τέλεισι εἰς δλ' αὐτὰ μ' ἀφίνει.

Κι εὐθὺς μὲ τόλμην ἢ χαρὰν σὸ λειμολέμι μπῆκα,
Και κεῖτα πῶ λαχτάρισα ὅλα ἐκεῖ τὰ βεῆκα.

Και παρακάτω ἀπ' ἐκεῖ ὀπῆχα δοπορήσει,
Στὰ πράγματα πῶ ἴδα γῶ ἤθελαν μὲ ἐδικίσι.

Γ' ὅ' ἕνα κάμποι σφαιρικὸν μὲ χιόνια σκεπασμένοι,
Πῶ ὁμοιάζε νά τὸν εἶχαι δόσὸ κερὶ φθιασμένοι,

Και εἰς τ' κάμπυ τὴν ποδιὰ βενάκια δυὸ τωμίνα,
Α' πὸ μακρόθεν φαίνονταν νά εἶν' τὰ δύο ἕνα.

Μὰ ἦτοι δύο χωριστὰ εὐμορφία τεργισμένα,
Μὲ χορταράκια τρυφερὰ ἦτανε σκεπασμένα.

Κι ἀνάμεσα εἰς τὰ βενὰ ἴδα νά ἀναβρέσῃ,
Εἰς δυὸ κολώνες ἑομορφες μιὰ ἀερεῖα βρέσι.

Κι εὐθὺς πῶ ἐπλησίασα τὰ μέλημ' ἑταράξαν,
Μ' ἐράνη πῶς μὲ μάγνησω, ἢ τῆν καρδιάμ' ἀεπάξαι.

Και ἔρωσα τὸ αἷμα μὲ νὰ συγχιθῆ ἢ ἀνάφῃ,
Ὅπῃ θαρρῶσα ζωντανὸν πῶς θίλει νὰ μὲ κάψῃ.
Κι αὐτῆ ἐγὼ ἠθέλησα λέγω νὰ σαματήσω,
Και τὴν φωτιά πῶ μ' ἔκαιε τελείως νὰ τὴν σβύσω.
Και γαῖς κολαίνας μεταξύ πλησίον εἰς τὴν βρύσι,
Ἀπ' τὸν θερμὸν μὲ ἔρωτα εἶχα λιγοθυμήσει.
Κ' εὐθὺς γὰ ἀνδρῆ ἔπεσα μὲ πόθον τὰ μυρίζω,
Τὰ λειμονάκια τὰ ὄληνὰ φιλῶ ἢ πιπιλιζῶ.
Ἐγὼ θαρρῶσα νὰ εἶπα ἄλλοτε κί ἀπεδαμένος, *νεύροι*
Ἀμὴ ἐγώ μιν ζωντανὸν ἔχω γὰ βινὰ χωσμέιως.
Σὲ κείνα τὰ περίφημα βινὰ τῆς Ἀφροδίτης,
Εἰς τὰ ὅπου κατοικᾷ αὐτὴ, ἢ τὸ παιδίτης.
Ἐκεῖνο τὸ μαργέλικο ἢ πεκονηρευμένο,
Εἰς τέτοις τόποις εὐμορφος τὸ ἔχ' ἀναδερμμένο.
Και διὰ τῆτο ἔγινεν πιτῆδειο γὰ κυνήγι,
Ὅπῃ τὰ βέλγητε τινὰς δὲν ἔμπορεῖ νὰ φύγῃ.

• Ὅ γδοος δὲ ἢ τελευταῖος ὁ δεῦτερος Πορτάρης.

Νὰ σιγῶ δὲν ἔμπορῶ, *νὰ λαλῶ ἢ δὲν τολμῶ,*
Πρῶγμα πῶ νῆς δὲν χωρεῖ, *αὐτὸ γόμα μαρτυρῆ.*
Και πῶς ἢ δόστολμήσω, *αὐτὸ νὰ προσφωνήσω,*
Ποτος νὰ μὴν δόπορήσῃ, *ποτο νὰ τὸ σιωπήσῃ;*
Ἀλλ' ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ, *δὲν βαρῶ νὰ σιωπᾷ,*
Μόνον πάντα νὰ φωνάζῃ, *μὲ τὸ γόμα νὰ σὶ κράζῃ.*
Σὰν τὰ χεῖλη τε κολύσῃ, *πῶς σὶν γῆν θίλει νὰ ζῆσῃ,*
Τὰ θαυμάσιά σε κάλλῃ, *ὡς ἢ ἀρετὴ μεγάλη.*
Τὸ πολὺ ὕμνητον βλέμμα, *σὰν τὸ πολύτιμον γέμμα,*

Και

Κόσμος καύχημα ἔσ' κόσμου, φῶς ἀγάπη ἔσ' ἰσότης,
Τὴν καρδίαν πᾶ ξηραίνει, τὴν εὐφραίνει καὶ χλωραίνει.
Κόρη με παυθαιμασίη, θησαυρόν με ἐρασίη.
Τὰ χεῖλη σ' κόκκινον σπικρῶν, ῥέον μέλι καὶ κηρίον,
Εὐμορφ' εἶς ὡς Σελήνη, κόρημ' ἡμερογαλήνη.
Ὡχ τέλειά με ἀγάπη, λῆαν καὶ εὐκρεπες ἀτή,
Σάν τὰ ἄσπρα πᾶ γολίζον, ἄραιον καὶ εὐκρεπίζον.
Ὅποιος σὲ καταλαμβάνει, ἡσυχίαν ποσῶς δὲν λαμβάνει,
Ἄλλ' ἄπερρει τὴν χαρῶν, ἡσυχίαν ὅψιν φιλῶν.
Καὶ καθὼς φῶς με ὀρίζει, ἡσυχίαν πόθον εὐθύς χερίζει,
Λυπημένον δὲν σ' ἀφίνει, ἀλλ' εὐθύς τὴν δίψαν σβένει.
Ταῖμα πλεῖον συλλογῶμαι, ἄμωτρα εὐχαρισθῶμαι,
Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα ταῦτα, ὅπῃ μ' ἔκαρες μεσγῶτα.
Λοιπὸν σὺ ὅπ' εἰς ἔσγες, εἰς τὸν δούλον ἰνεργῆς,
Λάβε τὸν χαιρετισμὸν, φῶς με εἰς ἐξίλασμον.

Ἀφ' ἧ δὲ ὅλα ἐτελείωσαν ἄρχισεν ὁ τρε-
λεπὴ Ἀντωνιάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον τ' εὐθυμί-
ας μετὰ τὸ ἀκόληθον τραγῶδι, ὡσάν ὅπῃ ἐπλησίαζε
πλέον ἢ ὥρα νὰ ἔλθῃ ὁ Αὐθέντης.

Εἰς ἓνα λειμῶνα ἀρετῶν ἡσυχίας καὶ ὠραίων,
Τὸ δένδρον τῆς ὑπόστασις ἡσυχίας καὶ ὠραίων.
Καὶ ἂν ἐκ φύσεως αἰετὶ δὲν ἔχει ἡσυχίαν, αὐτρώσει,
Ἄς τὸ φυτεύσῃ καὶ τινᾶς, καὶ ἂς τὸ μεγαλιώσῃ.
Καὶ ἂς τὸ προσέχη με σπυδῆν, καλὰ ὅσον νὰ πιάσῃ,
Μήπως κ' εὐθύς καὶ ξηραθῇ τῆς κόπης τῆς καὶ χάσῃ.
Ὅσον μπορεῖ ταῖς κορυφαῖς πολλὰ ταῖς ὑψωμέναις,
Ἄς ταῖς κλαδύῃ πάντοτε, νὰ εἶν' χαμηλωμέναις.

Ὅπῃ κ' ἡ δύναμις εὐθὺς νὰ δίδετε εἰς βάρη

Καὶ νάχη κ' ἀπ' τὸς φθονερὸς ἀνίμως λυγα πάθη.

Καὶ τ' ἄλλα τὰ φετώματα τριγύρω ἄς ταυγάξη

Καὶ εἴ χειμῶνος τὸν καιρὸν δὴν πρέπει νὰ φρατάξη.

Καλὸ νὰ φαίνεται θυμὸν, ἢ δίχως πρῆσινάδα,

Κι ἄς ἔχη μόν' ἡ ρίζατε, τὴν ἀρετὴν ἀκμάδα

Ὅταν ἀσύγερτος καιρὸς, καλοκαιριῷ γυρίζη,

Τότε ἢ τὸς καρπὸς τε πιά τινὰς δίδει τρυγίξη.

Καὶ τῆτο ἄσας ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὸ κα-
τάλυμά τε· εἰς τὴν κράταν δὲ ὅπῃ ἐπήγαγεν ὁ τζε-
λεπὴ Ἀντωνάκης συναπάντησε τὸν Διήμπητξ, ὁ
ὁποῖος τὰ ἴσια εἰς αὐτὸν ἤθελε νὰ πηγαίνῃ· τὸν ἐ-
ρωτᾷ διὰ τὰ θέματα, ἂν τὰ ἐτελείωσεν; αὐτὸς δὲ
τὸν ἀπεκρίθη, ἀκόμι· αὔριον ὅμως τὸν εἶπε θέλω τ'
τὰ φέρῃ ἀντιρραμμένα· ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν·
φθάσας δὲ ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης εἰς τὸ κονάκιτε
ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ τι ὑψότερον κ' τὴν συνήθειάν τε,
ἢ ὑπερον νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον· ἔφαλε λοιπὸν τὸ ἀ-
κόλυτον.

Ἡ χάρις κ' ἡ λαμπρότης, φῶς με κ' ἡ ὠραιότης,

Σ' εἶνα κατοικῆσαι, πάντοτε ἢ κῆσαι.

Τραβῆναι μὲ ἔλκυσκόν, ἢ μὲ μαγνίτην μουσκόν,

Καρδιαὶς ταῖς πιά πετρέλαις, σκληραῖς ἢ σιδηρέλαις.

Κ' ἐγνώρισα μὲ δοκιμὴν, κ' ἀπόρεσα εἰς τὴν φωνὴν

Βλέπωντας τὴν καρδιά μου, ὅπῃ δὴν εἶ' κοντά μου.

Καρδιά μ' ἐγὼ τὴν προσκυῶ, γύρισαι σὲ παρακαλῶ,

Καλὰ εἶμαι μὲ λέγει, πλὴν μ' ὅλοι τῆτο κλαίγει,

Σκοπὸν δὴν ἔχει νὰ γεμῆ γυρεύει νὰ μὲ ἐρηθῆ.

Ζητεί να με αφήση,	δέν θέλει να γυρίσῃ.
Εἰς τότο πλέον ἀπορῶ,	να ζήσω ἢ πῶς ἤμπορῶ.
Χωρίς καρδιά να ἔχω,	ζωὴν τί ἀπατήσω;
Καὶ ἂν αὐτὴ με ἀρηθῇ,	ἢ φύγη ἢ με χωρισθῇ.
Ἐγὼ δὲν τὴν ἀρίτω,	ἔτε ἀπομακρύνω.
Ὅπε καρδιά μ' ἔγωγ' ἐκεῖ,	μαζὺ κι ὁ νῆς μὲ κατοικεῖ
Γιὰ να μὴ τυρανῆται,	μονάχη κιάδικῆται.

Καὶ μισοτραγωδιῶντάς το ἀπεκοιμήθη. Ξυπνήσας δὲ μετ' ὀλίγον, ἔς ἠνθυμηθεῖς τῷ κοκωνίτζα Βαρβάρῳ ἄρχισε να τραγωδήσῃ πολλὰ σιγανὰ τὸ ἀκόλυσον κτ' τὸ χρῆζάμι.

Τὰ κάλλη ἔχεν φυσικά,	κινήματα ἐρωτικά,
Ἐχεν βαδί ἢ τάρζια,	ὑπόκλεισις ἢ νάζια.
Με χῆμα ἡγεμονικό,	μὲ κόιταγμα ἐρωτικό,
Φρονεῖν, θανατώσῃ,	γιὰ τότο καμμερώνῃ
Καυχῶσθ' ὅτι ἤμπορῆν,	εἰς κάθε νίκην προχωρῆν,
Καὶ ὅτ' ὀδοφασίζῃν,	πάντα τὸ μπασαρδίζῃν.
Ἐπαίροντ' πῶς τυρανῶν,	μὲ τρόπον χωρὶς να φανῶν,
Καὶ πῶς με ζαραφέτι,	καρδίας κάμῃν νεφέτι.
Κοπύσια δείχνῃν σοβαρά,	παγιά τὸ ἔχῃν ἢ χαρά,
Νὰ σύρῃν με αὐθάδες,	ἢ με πολλὰς εἰζάδες
Τὸ πῶς μόνον παρακαλῶ,	να ἔλθῃ εἰς σκοπὸν καλὸ,
Νὰ παύσῃ τὴν ὀργὴν τε,	τὴν ἄσπλαγχοι βελτίῃ τε.
Γιὰ τότο αἰς ἔλκυστικόν,	μέρος παρακαλεστικόν,
Ἐμβῆκατ' εἰς μακάμι,	οἱ σίχοι μὲ χρῆζάμι.

Καὶ διὰ τὴν μὴ βαρύνεσθαι μονάχος ἕως ἢ τὴν
φθάσῃ ὁ καιρὸς ἔδειπνε, πάλιν ἐτραγωδῆσε τὸ ἐ-
πόμενον.

Ἦχώ πέμε τάχα ποῖος, εἴδ' ἐκείνο τὸ παιδίον
Ὅπῃ ῥέπτει ἐλευθέρως, σαῖτιας εἰς κἀκε μέρους;
(ἘΡΩΣ)

Πέμ' ἀλήθεια εἴδ' ἐκείνο, πῶς οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλήνων,
Ὡς ἑρμῆος τὸν λόγον, μὲ θεὸς συγκαταλέγῃ;
(λόγον)

Μὰ δὲν κίμνει πᾶν τὸ τραῦμα, σαῖς καρδαῖς ὡς μέγα θαῦμα,
Ὡς ἢ ἀκαυθώδης ῥάμνη, πῶ καθ' ἕνα δότοκίμνει,
(κίμνει)

Ἄραγε τί προξενεῖ, εἰς αὐτὸ ὅπῃ κινεῖ;
Πάποτε νὰ μῖς πειράζῃ, ἢ ποτὲ δὲν ἠσυχάζει.
(χάζει)

Εἶναι ἢ ἄλλη τυρανία, ἢ χειρότερη παιδεία,
ἢ ὥσῳ αὐτὴ κίμνεια, ση σκληρότητα ὁμοία;
(μοία)

Ποία εἴδ' αὐτὸ εἶπέ την, πανταχῶ φανέρωσέ την,
Γιὰ νὰ μάθῃ τὸν φοῖτα, πάθος ἢ φθορῆς γοῖα,
(νεία)

Καὶ αὐτὴ ση τυρανία, τί λῆς νάχη συντηροῖαν,
Ὅπῃ πόλεμος ἂν λάχῃ, νὰ μὴν πάχῃ κἂν μονάχῃ.
(νάχῃ)

Καὶ ποῖον σίνητρον νὰ ἔχῃ, για νὰ ἠμπορῇ νὰ τὴν
Τόσον ὅπῃ νὰ θαυμάζῃ, ὁ καθ' εἰς ἡδοναίαν.
(νάχῃ)

Τίνα

Τώρα πῆμε ἓνα γίχον ὅσα πρότερον μὲ ἦχον,
Ἐλαλήσες ἔν πρὸς ἓνα, εἰς τὸν γίχον τὸν καθ' ἓνα
(ἓνα)

Νὰ ὁ γίχος ἀπεκείθῃ, παρευθὺς ἐσιχθεγῆθῃ.
Ἐρως λέγων κάμνει χάζι, μία νέα νάχη νάζι.
(νάχι)

Ἐπειτα δὲ ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγε νὰ δειπνήσῃ
μὲ τὸ νὰ ἦτον ὦρα ἔ δείπνῃ. δειπνήσας δὲ ἐγύρισε
πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ νὰ μὴ πλαγιάσῃ εὐ-
δως μετὰ τὸ φαγητὸν ἐσοχάσθη νὰ σολατζάρῃ ὀ-
λίγον, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἢ χώνευσις κίνησιν λαβῆσαι,
καὶ σολατζάρωντας ἐτραγωδῶσε τὰ ἀκόλουθα.

Μὲ ἰδρωτας μὲ κόπης,	ἢ μὲ χιλίης τρέπης,
Ἐφθασα ἔδοκτηήσω,	ἢ μάλις νὰ κερδήσω.
Νὰ βάλω εἰς τὸ χέλι,	ἓνα ὄρατον τέλι,
Κάγω εἰς τὸν καιρὸν μὲ,	ναυρῶ τὸ ροιζιόν μὲ.
Κι ὅσον νὰ ἠμπορέσω,	εἰς εὐνοίαν νὰ πέσω,
Νὸ μ' ἔχη εἰς νάζαλι,	πλέον σὲ ἱκτιμπάλι.
Ἐπράξιμα μυρία,	χωρὶς ἀεργοπορία,
Κ' ὑπομονὴν μεγάλην,	γιὰ νάβρω σὸ κεφάλι.*
Ὅμως τ' ἀπερασμένα,	ἄς εἶναι ξεχασμένα,
Πλὴν δὲν τὰ συλλογῶμαι,	τώρα εὐχαλιεῖμαι.
Αὐτὸ μόνον μὲ καίγει,	μὴ συλλογὴ μὲ λίγει,
Πῶς τὰτ' ἢ εὐτυχίαι,	δὲν ἔχει ἠσυχία.

Τί νὰ κάμω, τί νὰ γίνω;	δὲν μπορῶ νὰ ὑπομένω,
Εἰς αὐτὰ ὅπῃ παθαίω,	πῶ κτνιαζῶ κι ὑποθαίω.
Εἰς τῆς συμφορᾶς ἢ ζάλῃ,	πῶ μὲ ἤλθε σὸ κεφάλι,

Α'π' τὴς λογισμῶς ἔ ποίως, πῶ δὲν εἶχα τόσους πόνας.
Ὅλον τὰ ἀσθενάζω, ἔ τὸν θάνατον τὰ κράζω,
Πρέπει τὰ μὲ λυπηθῆτε, φίλοι τὰ μὲ σπλαγχνισθῆτε.
Δὸς μετε παρηγορία, τὰχω πλέον ἰατρεία,
Γιὰ τὰ γιατρευθ' ἢ πληγῆμα, τὰχω πλέον τὴν ζωὴμα.
Μ' ἀσθενισμῶς πλαγιάζω, κλαίω ἔ ἀσθενάζω.
Πῶ ποτὶ δὲν δόπολεῖται, ἀσθενικτὴ ἢ λύπη.
Τὰ καλύτερα σοχπέτια, τὰχω πλέον ἐξέτια
Α'νθ, δένδρα, κρυστάδες, ὅλα εἶναι ἀσθενάδες.
Φίλος, ζέλια, ἔ σεργιάνια, τὰχω ὅλα γιὰ τυρανία.
Δὲν εὐφραίνω χροατάδες, μήτ' αὐταῖς ἢ κρασιάδες.
Τὴν ζωὴν με δὲν σαντίζω, κ' ἀπ' τὸν κόσμον βαζγεσιζώ.
Μὲ τὸ ἄχ ἀσθενάζω, ἔ τὸν θάνατόν με κράζω.
Μιὰ ζωὴ τέτοια θλιμμένη, ἔ πολλὰ βασανισμένη,
Τί τὴν θέλω τὰ τὴν ἔχω, πῶ τὸν θάνατον παρτέχω;
Ὅποιος εἶναι ἢ αἰτία, τὰ τὸν κάψη ἢ φωτιά,
Νὰ καγῆ τὰ γένη γάκτη, καύγη ὅλον με τὸ ἄχτι.

Πὲς με καρδιάμ' πῶ εἶσαι τὰ παρηγορηθῶ,

Στὸ γῆθος δὲν σ' εὐρίσκω, ἔ δὲ τὰ πηλαθῶ.

Τὸ χάλισ δὲν ξεύρω ἔ πῶς ἐστὶ περῆς

Πῶς βερίσκεσαι τί κάνεις γιὰτὶ δὲν μὲ μνηῖς;

Τὰ σπλάγχνα μὲ κοιτάζω, ἔ βλέπ' ἀντὶς καρδιά,

Μιὰ μεγάλη φλόγα, ἔ ἀσβεστη φωτιά.

Α'πὸ αἰτὰ ματάτα γιὰ λόγους ζητῶ

Οἱ φύλακίς της εἶθε πῶ ἢ καρδιάμ' βρωτῶ.

Ρ'ωτήσετε τὰ σπλάγχνα ἐτέθη τὴν φωτιά,

Πῶ ἔχομεν ἔ γένη ἀντὶς διὰ καρδιά.

Καρδιά σ' ἐμέν' δέν σέκει, μόλ' φλόγα δουατή,

Πῶς ἐσεξες νά γένη, ἢ ἀδαξιά αὐτή.

Λοιπὸν παρεγορήσα' εὐκολα μὴ ξεχῆς,

Ὁ ἔρωτας τὴν πήρε, ἕ. μὴν ἀδημονῆς.

Καὶ ἀφ' ἧ ἔτραγώδησεν αὐτὰ ἐπλάγιασε γε-
μάτος ἀπὸ ποικίλης συλλογᾶς· ἐσυλλογίζετο τῷ
Βαρβάραν, ἐσυλλογίζετο καὶ τῷ ἀρραβωνιασικῷ τε
εἰς Κωνσταντινάπολιν, ἐσοχάζετο καὶ τῷ κατάστα-
σιν εἰς τῷ ὁποίαν εὐρίσκετο ὡς φυγᾶς. καὶ ταῦτα
σοχαζόμενος ἀπεκοιμήθη· ἀποκοιμηθεὶς δέ, νὰ καὶ
βλέπει τῷ ἀρραβωνιασικῷ τε ἐμπαροῦθέν τε μαζὺ μὲ
τῷ μητέραν τῆς, ἢ ὁποῖα τὸν ἔλεγχε διὰ τῷ ἀπι-
σίαν τε, ὡσαν νὰ ἔμαθεν, ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλῳ· ἦτον
ὅλη ὄργη, ὅλη ἀγανάκτησις καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μητέ-
ρα τῆς· τὸν ἔλεγε πόσον δυστυχῆς ἦτον ὁκένη ἢ
ῶρα, ὅτῃ οἱ γονεῖς μὴ μὲ ἀρραβωνίασαν μὲ ἑσένα,
ἢ ὁποῖα μ' ἐκατάστησε τόσον ἀδύαν, ὡς ὅτῃ πέ-
πει νὰ μείνω ὄχι μόνον τεθλιμμένη διὰ τῷ φυγί-
σας, ἀλλ' ἀκόμι καὶ ἀπατημένη διὰ τῷ ἀπισίαν
σας, καὶ διὰ τῷ ἀτιμίαν ὅτῃ θέλετε νὰ μὲ κάμε-
τε. εἰς αὐτὰ ἔν τὰ λόγια ἐξύπνησεν ὁ τζελεπή
Ἀντωνάκης, καὶ τόσον ἔ ἔμειναν τὰ λόγια ὁκένη
τ' ἀρραβωνιασικῆς τε εἰς τὸν νῦν ἐγκεκολλημένα,
ὡς ὅτῃ ἐφάνετο νὰ τῷ βλέπῃ ἐμπαροῦθέν τε αἰ-
σθητῶς ἐλέγχουσάν τον. Ἀπὸ αὐτῷ λοιπὸν τῷ
σύγχυστι καὶ τὸν ἔλεγχον τ' σιωπήσας δέν ἔμ-
πορᾶσε πλέον νὰ κοιμηθῇ, ὅθεν ἐσοχάζετο νὰ ἀνα-
καλέσῃ τὸν ὕπνον με ἓνα τραγῶδι.

Τὸ τραγῶδι, πῶς ποιεῖ,

Κι δὲ τὰ κινήματά τε,

Καὶ αἰ δὲν τὸ ὄφελός.

φαίνεται ἀπ' τῆς φωνῆς,

δείχῃσι ὅλην τὴν καρδίά τέ.

πάλ' αὐτὸ μελαγχολᾷ.

Σάν χάτη τόν σίντροφόντα ἀπτό πλάι τὸ δρόν τε,	
Ὅπ' αὐτὸ περιπατεῖ,	θάνατον πάντα ζητῆ.
Δει εὐφραίνεται χορτάρι,	παρὰ τὸ ξηρὸ κλονάρι.
Ὅπῃ βλέπει κυνηγόν,	τρέχει ἐκεῖ μοιχόν
Διὰ τὰ τὸ θανατώσῃ,	ἀπτόν κόσμον νὰ γλυτώσῃ,
Πάντοτε αὐτὸ θρηνητῆ,	ποτὶ δει τύμημονεῖ.
Διὰ τὸ δρόν τε τίρει,	περὶ, βράδυ, μεσημέρι,
Καὶ δὸς μπαχτίζει περὶ,	μήτε νὰ ἰδῇ γυρνᾶ.
Ἀπὸ κάθε πρασινάδα,	δεν λαμβάνει νοσιμάδα,
Ἀλλὰ πρῶτα τὸ θολώνει,	ἔπειτα νὰ πῆ ἀπλάσει.
Βεῖχωντας ἢ τὰ πτερά,	νὰ τὰ ἔχη δευτερά,
Γιατὶ βγάζει ἢ καρδιά τε	πῦρ ἢ καρδί τὰ πτερά τε
Αὐτὸ πῦν' ἕνα παλι,	θλιβεταί τόσον πολὺ,
Καὶ δει θείλει τὸ νὰ ζήσῃ,	ἔτε νὰ καλοκαρδίσῃ,
Μὰ ἐγὼ μὲ λογικὸ,	ἢ μὲ τέτοιο ραιζικὸ.
Πρέπει πλέον νὰ γελάσω,	ὅταν τῆ ἀγάτημ' χάσω.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεκοιμήθη· πόσον ἂν ἄδικον ἔκαμῃ ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης, εὐκόλον εἶναι νὰ τὸ καταλάβῃ κατ' ἕνα· ἐπειδὴ πρῶτον μὲν ἀδικῆσε τῷ ἀρράβωνιασικῷ τε, δεῦτερον δὲ τῷ Βαρβάρην, ὅπῃ δὲ αὐτὸν δὲν ἦτον, ἢ τρίτον ἢ τὸν ἑαυτὸν τε· διότι ὡς κατάστασιν δὲν ἦτον νὰ τῷ σεφανωδῆ, ἀλλὰ μόνον ἤθελε νὰ τυραννῆται ματαιῶς δὸς τὸν ἔρωτα χωρὶς κἀμίαν ἐλπίδα· ἤθελε βέβαια ἀδικῆσαι καὶ τῷ ἀρράβωνιασικῷ τε· ἐπειδὴ τόσον ἔρωτα ἔλαβε πρὸς τῷ Βαρβάρην, ὡς ὅπῃ ἤθελε τῷ σεφανωδῆ, ἂν εἶχε κἀνένα ἀξίωμα ὀκεί, ἢ ἂν ἦτον δυνατόν νὰ λάβῃ ὀκεί δάλευσιν· ἢ διὰ τῆτο ἐτυράννει ἢ τὸν ἑαυτὸν τε, ἠδίκηε ἢ τῷ Βαρβάρην ὅπῃ ἐμελλε

χεδὸν νὰ τὴν θεατοῖσιν μὲ τὰ βασιλεία τῆ. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἑπιστατικὸν ἐφάνη, ὅτι ἀπέειχεν ἀπὸ τῆς φρόνησιν πολλὰ μακρὰν, καθὼς κάθε νενεχὴς ἤμπορεῖ νὰ τὸ συμφάνη.

Τῷ παρῶι δὲ ἐσηκώθη ἡ ἐνδυόμηνος ἀρχισε νὰ τραγωδηθῆ τὸ ἀκόλησον ἕως ἢ νὰ ἔλθῃ ὁ Λιμπητς νὰ τὸν φέρῃ τὴν μετάφρασιν τῆς ἡραμμάτων τῆ.

Κάθε ὥρα συλλογῆμαι,	ἢ πολλὰ παραπονεῖμαι
Πάντοτε πᾶ μὲ παιδεύει,	ἢ κοπᾶς δὲν εἰρηνεύει.
Λέγει πάντοτε μὲ πρέπει,	εἰς τὰ πάθη νὰ μὲ βλίπη
Παντελῶς δὲν μὲ σπλαγχιᾶται,	τὴν ζοὴν μὲ δὲν λυπάται.
Φθάρησαν τὰ σωθικά μου,	καταμαύρησ' ἡ καρδιά μου
Παντελῶς δὲν εἰρηνεύει,	νὰ χαρῶ αὐτὸ δὲν θέλει.
Μὰ ἐγὼ παρακαλῶ τὴν	ὡσαν σιλάβος προσκυνῶ τὴν,
Νὰ μὲ ἀρήσῃ νὰ γελάσω,	ἢ τὰ πάθη νὰ ξεχάσω.
Γιὰ νὰ λάβω σωτηρίαν,	δεινολίβαν' εὐωδίων,
Χαμιδᾶζκομ' δεινολίβαν',	φριτωτό μου κλομαρίαν.
Τῶν ἰατρῶν εἶσαι φρονησας	ἢ τῶν ἀφρωσων σωτήρας,
Σὰν ἔχω γὰρ μαύρη καρδιά,	ἢ τί ζωὴ ἐλπίζω πλιά
Νὰ εἶναι μαραμῆτη,	συχνὰ συχνὰ θλιμμένη.
Σὲ παρακαλῶ πελίμε,	χάρησέ με τῆς ζωῆς μου,
Καὶ πῆς με ἕνα βοτάνι,	τὴν πληγὴν μου νὰ τὴν γιῶσῃ.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἦλθε ἡ ὁ Λιμπητς ἡ δ' ἔφερε τὰ μεταφρασμένα βασιλεία, τὰ ὅποια λαβῶν κράζει τὴν ἡιδεῖσαν ἡεᾶν ἡ τὴν δίδει τὸ ἕνα νὰ τὸ ὑπάγει, ἡ τις εὐδὺς ἐκίνησε ἡ ἐπῆγε. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ πᾶντι τὴν εὐρε μόνιμν ἡ τ' τὸ ἔδωκεν· ἐκίνη ὁμως τὸ

τὸ ἀνέγνωσεν ὡσάν ἓνα τραγῳδί· ὕπερον δὲ ἦλθεν ὀπίσω νὰ τὸν δώσῃ τὴν εἰδήσιν· ἔμβαινεσα ἀκάει ἔπῃ ἔτραγωδῶσεν· ὅσεν ἐσάδη ὀλίγον.

Εἰς εὐμορφον κλυβάκι,	ἓνα χρυσὸ κελάκι,
Πεπλὶ μὲ κάθε χᾶρι,	ὀλόχρυσον καιάρι.
Ἄσπερη χρυσὴ θωριάτη,	γλυκύτατη λαλιάτη.
Καὶ κοιλαδεῖ μὲ πόθο,	ἔ ὁ,τ' αἶ πῆ τὸ νοιάθο.
Λυπεῖται τὸ καίμῃνο,	πῶ τῶχει σφαιλισμῃνο.
Κι' ὀπὸ πολὺν καίμῃνο τε,	κ' ὀπὸ κερᾶποῖοι τε,
Φωνιάζει ἔ τζιρῆει	τὴν τύχην τε ὑβεῖζει,
Ὡς βρίζῃκὸν καίμῃνο,	ὡς πότ' νὰ πομῃνω;
Ὡς πότε νὰ ἐλπίζω,	πλέον δὲν νταγματιῶζω.
Καὶ τί καλὸν πατήχω,	τὸ τέριμ' σὰς δὲν ἔχω;
Καὶ ποῖὸ κελλὶ ὑποφέρει,	νὰ μῃνη χωρεῖς τέει,
Χρυσὸν μὲ καταράκι,	ὑπομονὴ λιγάκι.
Γιατ' ὁποῖος ὑπομῃνει	ἔτσι δὲν ὀπομῃνει.
Τὸ τέριτω εὐρίσκει,	μὲ λύπην πιά δὲν μῃσκει.

Καὶ ἀφ' ἧ τὸ ἐτελείωσεν, ἐμβαίνει μέσα ἔ τὸν λέγει, αὐθέντη τὸ ἔδωκα· τότε ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης εὐγάζει ἔ τὴν χαρίζει ἓνα ρέβλιον, τὸ ὀποῖον τὴν ἔχαροποίησε κῆ πολλὰ ἔ φοροσκυνήσασα ἀνεχώρησεν· ὁ τζελεπή δὲ Ἀντωνάκης, ἀφ' ἧ ἔμεινε μόνος ἔψαλλε τὸ ἀκόλυθον πολλὰ λυπηρά.

Γιατὶ ὡς πότε μὲ φθορεῖς,	κί ὀλο ἐμῃνα πολεμεῖς;
Γιατὶ μὲ κατατρέχεις,	ἔ μεχαμῃτ' δὲν ἔχεις;
Ὡς πότε νάσωι βλαβερά,	σὲ λόγε μὲ φαρμακερή;
Ὡς πότε ἐναντία	χωρεῖς τινὰ αἰτία,

Γιατί ποσῶς δὲν μὲ πονεῖς,	ἢ θέλεις νὰ μὲ τυρανῆ,
Μὲ τόσην δόμονα,	ἀμέτρητ' ἀσπλαγχνία.
Κ' ἔχεις τόσην πληροφορίαν,	εἴη ἐδικήν μετὴν σιλαβία,
Νάχης χαρῶν μεγάλην,	εἴη ἐδικήν μετὰ ζάλην.
Αὐτ' ἡ δική με ἀφρανεῖα,	εἶναι δική σε δόμονα,
Καὶ ὁ πολὺς τῆς χεῖρός σε,	φαίνεται νὰ' λικέσ σε.
Τὸ βλέμμα τὸ φαρμακικόν	σὲ λόγῳ μετὸ δόμονα.
Τὸ τάρξι ἢ τὸ νάζι,	σὲ λόγῳ μετὰ μαράζι.
Ψυχὴ με σὶ παρακαλῶ,	ἀπὸ κακὸ με σὶ λαλῶ,
Καὶ τὸν πολὺν σε φθόνον,	πῶ σέρνω τόσον χρέον.
Κλαῖω παραπονεῖμαι,	ἢ σὲ ξομολογεῖμαι
Πλέον ζωῆν δὲν ἔχω,	τὸν χάρον ἀπαντέχω.

Καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν φαίνεται ὁ καιρὸς πολὺς, ἢ
 θέλησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκάλαδον.

Αἰγροῖκα τὸ πάλι με,	πῶς χάνω τὴν ζωὴν με,
Κ' εἰσὶ δὲν τὸ γροερίζε,	πῶς με δόποχωρίζεις.
Ποτέ δὲν τὸ θαρρῶσα,	ἔτε τὸ καρτερῶσα,
Νὰ μ' ἀρηθῆς πάλι με	Ψυχὴ ζωὴ δική με.
Νὰ μὲ ἀλησμοιήσης,	κ' ἐμένα νὰ μ' ἀρήσης,
Μὴ μ' ἀρηθῆς ἐμένα,	καὶ πᾶς ἀπὸ σά ξένου.
Ποσῶς δὲν μὲ λυπᾷται,	ἔτε μὲ συλλογεῖσαι.
Οὔτε εἶν νῦν μὲ ἔχεις,	τάχα τί ἀπαντέχεις;
Βραδιάζει, ξημερώνει,	ὁ νῦς με δὲν μερώνει,
Ὅλον νὰ συλλογεῖσαι,	κ' ἐμένα νὰ θυμῆμαι.
Ὅταν ἔλθῃ εὖ νῦν με,	τὸ νῦρ σε δαδῶ με,
Τεῖχος τα δάκρυά με,	φλογοζεῖτ' ἡ καρδιά με,
Φῶς με νὰ σ' ἀπαντέχω,	τὸν νῦν με δὲν τὸν ἔχω.

Καὶ πάντα σιωπαῖω, φῶς μὴ νὰ σέ προσμένω,
 Καὶ πῶς νὰ ὑπομῖνῃ καρδίτ'ζά μιν θλιμμένη,
 Εἶμαι ἔψηρισμένος, πλῆρον καταστημένος,
 Τέτοιον μαχαίρῃ κοπτερόν, δύσφομος ἔφαρμακερός.
 Πῶς ταῖς καρδιαῖς χωρίζει, τὰ σπλάγχχνα ἔδειξαι.
 Τί ἀνυπόφορος καῖμός, ὅπ'αὐτὸς ὁ χωρισμός.
 Καὶ τὸ σιληρὸν κρίνει, πῶ μίνα θανατῶσει.
 Τί ἀθεόφοβη φωτιά, πῶ εἰς αὐτὴ ἡ ξενιτιά.
 Τί φοβερόν καμίνι, πῶ μὲ πῦρὸν δὲν σβύνει.
 Ἡ φλόγα αὐτῆς τῆς ξενιτιάς, καίει τὰ φύλλα τῆς καρδιάς.
 Τὰ σπλάγχχνα τὰ δείξει, ἔκ τῆς καρδιάς μαυρίζει,
 Σὺν ἔχω γὰρ μαίρη καρδιά, ἔκ τῆς ζωῆς ἐλπίζω πλιά,
 Μὰ εἶναι μαρμαίρη, συχρὰ ἔκ λυπημένη.

Πρὸ τῶ δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γεῦμα ἐτραγώδησε
 ἔ τῆτο.

Ἡ καρδιά μ' σέ χαιρετᾷ, ὅμως δὲν δύσκολα,
 Ἡ καρδιά μ' σέ ὁμιλεῖ, ἔ σέ ἀγαπᾷ πολὺ.
 Ὁμιλεῖ καθημερινᾷ, μουσικὰ τόσον γλυκιά,
 Καὶ θανατῶσ' κ' ἄπορῶ, ἔ σιετῶ τὸ μοιολογᾷ.
 Γίνομαι ὅλος χαρῆ, γλυκυτάτη μιν κορῆ,
 Λέγω ἔ σέ χαιρετῶ, ἀπὸ τῆς χαρῆς πέτῶ.
 Καὶ θωρεῖντάς σε τὸ κάλλος, σιευφραίνομαι μεγάλως,
 Ἀφ' ἧ σᾶς ἔχω ἀκρᾶ, σᾶς λαχταρῶ δὲ δυνατᾷ.
 Περὶ βράδην δὲν ἀμελιῶ, μέρα νύκτα σέ ἐνθυμῶ.
 Τί ἐγκώμια νὰ σὲ πῶ, μὴ τῆν γλώσσῃ δὲν μπορᾷ,
 Νὰ πῶ μὲ αὐτὸ τί κάνω, μὲ τὸν νῆν ὅπ' δὲν φθάνω.
 Νὰ σιωπῶ ἔ δὲν τὸ θέλω, ἄπορῶ σ' αὐτὰ συξίλω.

Καὶ

Και πῦ κούρῳ σοφία;	ὄμῃ ἔξ δασκαλία;
Νὰ πανέσω πασιεκά,	τὰ κάθησε τὰ θανμασά.
Πιὰ ἀραισιότατη ἄλλη,	ὡς σὺ χευσόμε φιάλη.
Ἡ' χαρῆ ἔξ ἀνεσίς με,	ἔξ γλυκετα ἀνεσίς με.
Νέκταρ με παρηγοριά,	γλύκασμός με θυμηδιά.
Εἰσελθε εἰς τὴν ψυχὴν με,	νὰ σὲ ἔχω σὴν ζωὴν με.
Ρ'ζῶσε εἰς τὴν καρδιά,	νὰ σὲ ἔχω κατοικιά.
Κρέαται, φύλαττε τὸ σῶμα,	ὄελξε μ' ὄλο τὸ σῶμα
Ἐλα γιὰ νὰ με γυρεύης,	τὴν καρδιάμ' νὰ ἰατρειύης,
Ἐλα γιὰ νὰ με δροσίσης,	ἔξ τὴν φλόγαν με νὰ σβύσης,
Δός με τὴν ἐπιθυμία,	νέκταρ με ἔξ ἀμβροσία,
Τὸ ζήτημά με ἀνεσόν,	κάμνετο ἔξ δεκτικόν.

Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ ἦλθεν εἰς τὸν ὀνδ'ά τε λυπημένος· ἄρχισε νὰ τραγωδήσῃ τοις τοις τρόπως καὶ τὸ Ρ'άσι δηλαδὴ.

Μαῦρα πιά δοποράσισα, εἰς τὸ ἐξῆς νὰ βάλω,

Νὰ κλαίω, νὰ οὐδέωμαι, πάντοτε διχως ἄλλο.

Μὴ τὸ νὰ ἐβαζγίσισα, κ' ἐπράβιξα ἔξ τίλει,

Ἀπὸ χευσόμε τὸ πηλὶ, ἀπὸ καλό με χέλι.

Πρέπει ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ λύπ' ἀπτὰ σοχπέτια,

Και δὸπ σινανασροφάσις, νὰ εἶμαι εἰσὲ δ'έρτια.

Κι' ἀκόμ πεπισσότεραις πίκραις θὰ δοκιμάσω,

Μ' ὄλον πῦ ἦτον αἴτιον αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ χάσω.

Ὡς τόσον δὲν τὸ μέμφομαι ἐγὼ πιά τὸ πηλί με,

Κι' ἄς ἐγίπε ἔξ αἴτιον νὰ χάσω τὴν ζωὴν με.

Γιατὶ κι' αὐτὴ ὡς ἄνθρωπος ἔφθασε πιά νὰ σφάλῃ,

Και ἦλθανε τὰ πράγματα σὲ εἶνα τέτοιο χάλι.

Ἀπὸ πολλῶν τῆς ἀγροίας, ἢ καὶ ἀσοχασίαν,

Ἡ βέβαια διαβολὴν ἤθεσ' ἀντικαμίειν.

Καὶ ἔτ' ἐγγελάδης καὶ ἔξενσε τὰ τέτοια,

Καὶ μ' ἔρριξε τὸν δυσυχῆ εἰς σὲ τοιαῦτα δέξτια.

Καὶ τῆτο τραγωδίῃσας ἀπεκοιμήθη. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐσηκώθη καὶ ἐσυλλογίζετο ὅλα ὀκνεῖνα ὅπῃ εἰς τὸ ὄνειρόν τε ἴδεν· ἐπειδὴ ὅμως ὡς εἰδήμων καὶ σοχαδικός, τὰ ὀνειράτα δὲν τὰ ἔβανε παντελῶς εἰς τὸν νῦν τε· καὶ διὰ τὰ διασκεδάσῃ ἐδῶ λογισμῆσ τε ἀρχισε εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον νὰ τραγωδήτῃ.

Ὅσα βλέπω μὲ τὰ μάτια, πλείον μὲ πιστοποιῶσι,

Ὅσ' ἀκούω μὲ, τ' ἀρτιὰ, τόσον δὲν πληροφορεῖσσι.

Ὅλος ὁ κόσμος αὖ μπόρῃ, παραδείγμα νὰ πάρῃ,

Ἀπὸ δικόν σου τὸ κορμὶ ὅπῃ' μεγάλην χάρι.

Ἄν δέλης χωρὶς κίνδυνον, ἐμένα ν' ἴδοσσι,

Φεῦγε ταῖς ὑπερβολαῖς τὸ μέσον νὰ φυλάξῃς.

Κέραια τὸν ἀρπακτικὸν εὐκόλου συγχωρεῖσσι.

Τὸ περιστέλλε τ' ἀκακὸν δὸτὸ νὰ τιμωρεῖσσι.

Ποτέ σὺ τὸ μυστήριον μὴ λόγῃς εἰς κείνα,

Εἰ γὰρ μεγάλους ἢ σιγῆ, διδάγμα εἶναι μέγα;

Μὴ δοσβλέπῃς μάτια μὲ εἰς ὅσα σὺ ἀρέσῃς,

Ἄλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ καλὰ ὅπῃ σ' ἐστὶνὰ πρέπειν.

Εἴγ' ὅμως τὴν ἀγάπην μὲ ποτέ δὲν τὴν ἀλάσω,

Εἶμαι φίλος ζωντανός, φίλος καὶ εἰς τὸν τάφο.

Καθὼς γνωρίζετ' ὁ χερσὸς μὲ φλόγα τῆς καμίνης,

Οὕτως καὶ ἐγὼ ὑπόχομαι σ' ἐμπιστευμένον φίλον.

Αὐτὸς δὲ τότε ἐτελείωσεν ὁρίνησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν δείπνον· ἐμβαινώντας δὲ μέσα εἰς τὴν σάλαν, ἐν ἣ ἔγεύοντο, εὐρίσκει τὸν βιβλίον Μαγιόρον τὸν πρῶτον Ποσέλικον μόνον, καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη δὲ δείπνησεν ὥρα δὲν ἦτον ἀρχισαν νὰ σιωποῦν· ἐν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ τῶν σιωποῦντων τὸν λέγει ὁ Μαγιόρος, ἐχθὲς μὲ ἐτύχε νὰ ἀναγνώσω μίαν Ἱστορίαν Ἐρωτικὴν μὲν, τραγικὴν δὲ, εἰς Γαλλικῷ γλωσσῶν συνθεμένῃ, καὶ εἰς τὸ Ῥωσικὸν ἰδίωμα μετιωγεμένῃ. Τότε ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ὄντας πρῶτος εἰς τὸ νὰ ἀκῆ παρόμοια πρῶτα, τὸν λέγει παρακαλῶ νὰ μετὶ διηγηθῆτε ἐν πρῆλῃ ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα δὲ δείπνησεν· ἐπειδὴ ὁπδυμῶν καὶ πολλὰ νὰ τὴν ἀκίσω. Τότε ὁ ἀρχων Μαγιόρος ἀρχισεν τὴν διήγησιν τῆς Ἱστορίας καὶ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπῃ εἶναι ἡ καθέδρα τῆς Γαλλίας καθὼς τὸ εἶναι γνωστὸν, καὶ πρῆλῃ διὰ τὸ πολυάνθρωπον, αἶμα τε καὶ ἐνδοξον διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πρῆλῃ εχομένας τέχνας τε καὶ ὁπσημας, ὅπῃ καὶ ὑπερτερρεῖ ὅλας κατ' ὅλα τὰς βασιλευσας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ἦτον ἕνας ἐγγενὴς νέος Φραντζίσκος καλόμενος, χαρακτηριστικῶς πολεμικῶς ἀξιώματος φέρων, δηλαδὴ Ἐκατόνταρχος, ἕως τε Χιλιάρχος, ἕτινος τὰ ἦδη, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτι ἦσαν καὶ τὸν παλαιὸν ὁκαῖνον κόσμον δηλαδὴ ἐλαβὴς καταπολλὰ καὶ δεσποδίων, καὶ μὲ ἕνα λόγον νὰ εἰπῶ, ἦτον ἕνα γερόντιον διαφέρων ὅλας δὲ Παρίσι, καὶ κατ' αὐτὰ καὶ τὰ φορέματα· ὅτι ἐναντίας δὲ ὁ ἕως τε Φραντζίσκος ἦτον ἐλεύθερος εἰς πάντα, καὶ ὁπαδὸς τῶν νεωτερίζοντων καὶ πάντα. Αὐτὴ ἔν ἡ ἐλευθερία ἡ ὑπερβολικὴ εἰς ὅλα τὸν παρῆλῃσεν νὰ συχναίῃ εἰς ὅλας τὰς σιωπαστροφάς, εἰς τὰς ὁποίας ὁπλάμβανε τὰς διὰ τῶν αἰωδῆσεων ἡδονὰς ἀγκαλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα τε, τὸν ὡς πρῶς αὐτὰ

δεισιδαίμονα ἠλέγχεται. Ἐν τῷ ἀνακταξίῳ δὲ ὅπερ ἐσύχναζεν εἰς διαφόρους σωμαστροφάς κ' ζιαφέτια κοινὰ, δηλαδὴ δημόσια, κ' εἰδικὰ, τῆσιν φιλικὰ, ἔτυχεν νὰ ὑπάγῃ μίαν φορὰν εἰς ἕνα κοινὸν συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφ' ἧ ἔφαγε μετὰ τῶν φίλων τε κ' ἐπίσιν, ἔσηκώθη νὰ χορεύσῃ κ' τὴν σωήθειαν ἧ τόπῃ, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσῃ κ' ἡ μουσικὴ ἢ ψαλμοδία ἢ χορὸν κ' ἐγχειρτικὴ πάσης ὑπεθυμίας· κ' ἐπειδὴ ὁ χορὸς σμειδίξει νὰ γίνῃται μὲ γυναικὰ, διὰ τῆσιν ἔσπευεν νὰ πάρῃ καμμίαν διὰ νὰ χορεύσῃ· πλησίον δὲ τῆ τραπέζης ἦτον μία κόρη πολλὰ ὠραία κ' πάντα κ' ἐλευθέρα καθὼς κ' αὐτός· αὐτῷ λοιπὸν ἠδελήσεν νὰ πάρῃ· ὅθεν κ' τὸ πολιτικὸν τὴν προσκωῖ μὲ τὸ καπέλον εἰς τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον εἶναι σημεῖον προσκλήσεως χορῷ· αὐτὴ δὲ εὐθύς συκωδέισα ἀντεπρόσκωῖσεν. Ὁ Φραντζίσκος λοιπὸν ἐχώρευσεν μὲ αὐτῷ πολλὴν ὠρην, κ' χορεύωντας τόσοσιν ἐπληγώθη ἐρωτικῶς ἀπὸ αὐτῷ, ὡς ὅπερ νὰ παύσῃ δὲν ἠμπορεῖσεν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύῃ· τὸ ἴδιον ἔπαθε κ' ἡ Πολύνα (ἔτω ᾧ ὀκαλεῖτο ἡ κόρη) ὅταν δὲ τέλος πάντων ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύῃν ἐστωμίλησαν ὀλίγον, τὴν ἐρώτησεν τὸ πῶ κατοικεῖ κ' τὰ παρόμοια· κ' ἔττι ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ὀκαῖνος ὁ ψδοροποιὸς ἐρώτας. Μετ' ὀλίγον δὲ πάλιν ἐχώρευσεν μετ' αὐτῆς, κ' ἔττι ἀπέρασεν ὀκαῖνη ἡ νύκτα. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν ἀρχίσεν ὁ φίλος μας νὰ συχναζῇ τὴν Πολύναν, κ' τὴν ἄλλην ἡμέραν παρομοίως, κ' ἔττι καθ' ἑξῆς· ἐν τέτοις δὲ τὸ ἔμαθε κ' ὁ δεισιδαμονέστατος πατήρ τε, ὁ ὁποῖος ἐθυμώθη κ' πολλὰ, κ' εὐθύς ἐλέγχωντῆσ τον τὸν ἔκλεισε, καθὼς κλείνῃ τῆς κόρας εἰς τὴν Τηρκίαν, σοχαζόμμος μὲ τῆσιν νὰ τὸν ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὴν σωμαστροφίαν τῆ Πολύνας, ἐπειδὴ τόσοσιν τὴν ἀγαπῆσεν, ὡς ὅπερ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὴν κεραιωθῇ, τὸ ὁποῖον ἀπήρεσκε τῷ πατρί, μὲ τὸ νὰ ἦτον

ἦτον φῶτον μὲν ἀπὸ ποταπὸν γένος, ἔ δεύτερον
πολλὰ ἐλευθέρη, ἔ κτὰ τὰ ἦθη ἔ νέε κόσμη ὁμοιά-
ζοντα τοῖς ἔ ἡμετε.

Α' φ' ἔ δὲ ἀπέρασαν δύο τρεῖς ἡμέραις ὅπῃ ὁ
Φραντζίσκος ἦτον κλεισμένος εἰς τὸ σπήτι ἀπὸ τὸν
πατέρα τε, ἔ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα φυλακωμένος,
ἡ Πολυῶ βλέπασα ὅπῃ δὲν ἦλθε τῷ μίαν ἡμέραν,
ἔδὲ τῷ ἄλλῳ ἄρχισε νὰ σκλητίζηται, νὰ ξενοχω-
ρῆται, χίλιας ἀμφιβολίας εἶχε, διάφοροι λογισ-
μοὶ τῷ ἐσφικύκλωναν· ἔ τέλος πάντων διὰ τῷ με-
γάλλῳ ξενοχωρίαν ὅπῃ ἐδοκίμαζε, σέλνει τῷ δῆλῳ
της νὰ ἐξετάξῃ εἰς τὸ σπήτι τε τί τὸν ἐσωβῆ; ἔ
ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ δέλη ὀπίσω ἔψαλε τὸ ἀκόλουθον
πολλὰ μελωδικά.

Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς καρδιάς, ἄραγε τί νὰ εἶναι;
Εἶν δὲν εἶναι ἔρωτας, λοιπὸν τί ἄλλο εἶναι;
Τί πράγμα εἶν' ὁ ἔρωτας, πῶς νὰ τὸν νομάτω;
Τάχα καλὸν νὰ τὸν εἰπῶ, ἔ νὰ τὸν γκωμιάσω;
Κί ἂν εἶν' ὁ ἔρωτας καλὸς, γιατί νὰ μὲ πληγίωγῃ,
Εἶδὲ ἔ εἶν' πάλῃ κακὸς, πῶς εἶν' γλυκοὶ οἱ πόνοι;
Α' δῖχωμαι τὰ βάσανα, μὲ τὴν προαίρεσί μου,
Πόθεν τὰ τόσα δάκρυα κ' οἱ ἀναστεναγμοί μου;
Α' εἶν' ὁ πόνος σωτικὸς, καρδιά μὲ κί ἂν τὸν ἰξεύρῃς,
Τί ὄφελῶν τὰ δάκρυα, πρέπει νὰ ὑποφέρῃς·
Ὡ πόμος ἐπιθυμητὸς, τῆς ἀγαθλασίας μου,
Παρηγοριὰ ἔ θάρρος μου, ἔ σμῆκος τῆς ζωῆς μου.
Ὅποιον ἐπιθυμητὸν, λατάρη, βάσανά μου,
Καὶ πῶς μὲ κυβιέετε χωρὶς τὸ θῆλημά μου;

Αὐτὸν μοναχὸς ἐδέχθηκα, τὸ πάθος ὅπῃ ἔχω,
Γιατὶ μὲ δάκρυα πικρὰ, τὴν κλίνη μου νὰ βρέχω;
Συλλογισμοὶ μὲ κύματα, ἢ πέλαιος μεγάλο,
Ν' ἀποφασίσω δὲν μπορῶ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο.

Ἐλπίσις δὲ τ' ἀγάπης, ἢ διηγησαμένης τὰ πάν-
τα, ἄρχισε νὰ λυπῆται ὑπερβολικὰ. καὶ διὰ τὰ ἑ-
λαφρώση ἢ λύπητις ὀλίγον, ἐτραγώδητε πάλιν
τὸ ἀκόλουθον.

Σήμερον ὅλοι χαίροντ', μόνον ἐγὼ λυπῶμαι,
Γιατὶ τὸ φῶς μου τὸ γλυκόν, ἔξωφθα ὑσερῶμαι.
Σήμερον βλέπω σ' ὀλοῶν, τὰ μάτια τὴν χαράντες,
Καὶ τὰ δικά μ' ἐρετύωντ', τὰ ἄθλια τὴν κυράντες.
Σήμερον βλέπω φίλοι μου, πῶς χαίρωντ' ἐγίγνωται,
Καὶ τὰ δικά μ' τὰ δάκρυα, δὲν μπορῶ νὰ σταθῶμαι.
Σήμερα ὄλ' οἱ φίλοι μου, ταῖς λύπαις ταῖς ἄφνειν,
Κ' ἐμὲν αὐτὸν τὸν λογισμὸν γιὰ θάνατον τὸν δίδειν.
Σήμερα ὅλοι μὲ χαρὰν, ἐγὼ μόν' ἔχω λύπη,
Γιατ' ἡ ψυχὴ μ' ἀπὸ κορμῷ, τὴν βλέπω πῶς μὲ λείπει.
Σήμερα βλέπω ἔξυπτος, ὄνειρο τρομασμένο,
Ψυχὴ μ' ἄφνειν τὸ κορμῷ, ἢ μὲν νεκρωμένο.
Σήμερα πιά δὲν ἠμπορῶ, καρδιά μ' νὰ τὴν ἐγλάσω,
Γιατὶ βλέπω πῶς τὴν ζωὴ μ', γανό μ' εὖ τὴν χάσω.
Σήμερα ἤθελα ἐγὼ, νὰ ἦμμαι κερσμένος,
Κι' ἄφθωτος, ἢ κατόκειτος, ἢ ὄχι χωρισμένος.
Σήμερα σίγῃ μιν ἐγὼ νῆμειν δοποδαμένος,
Κι' ὄχι ἀπ' τὸ πηλάκι μου, σήμερον χωρισμένος.

Σήμερα πλὴν παρεγγολιά, εἰς λόγους μὲν δὲν βεβαίως,

Γιατὶ ἐγὼ χωρὶς ψυχῆ, βέβαια δοκῶ θνήσκω.

Σήμερα ἐγὼ περικαλῶ, πεποιθὲς μὴ μ' ἀφίσχης,

Μὲ βλέμμα σου, μὲ λόγους, τὰ μὲ παρεγγολήσῃς.

Σήμερα πρέπει νὰ φανῆ, πλείον ἢ εὐσπλαγγεία,

Γιατὶ ἀγάπῃσ' ἔγιμε, θανάτῳ ἡ αἰτία.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀναξενναγμοὶ, οἱ λογισμοὶ, ἡ
κενοχωρία ἠύξανε, διὰ τὸτο ἀπεφάσις νὰ τὸν εἶ-
λῃ το ἀκόληθον ἱαβρατάκι.

Ψυχὴ μου Φραντζίσκο!

Πολλοὶ ἔχθροι ἐπάχισται, φῶς μου νὰ μᾶς χωρίσῃ,

Καὶ δὸτὸ τὴν ἀγάπην μας, νὰ μᾶς διασκορπίσῃ.

Τρόπος μεταχειρισθῆκαν, συχνάς τε κακουργίαις,

Πολλὰ ἐπιχειρήματα, μηχανικὰς δολίαις.

Νὰ μεταβάλῃσι βάλθησαν, ἄκραν μας φιλίαν,

Εἰς ἔχθραν ὑπερβολικὴν, ἢ εἰς πολλὴν κακίαν.

Μὰ δὲν ἠμπόρεσαν ποσῶς, νὰ κάμῃσι τὸν σκοπὸν τῆς,

Μήτε νὰ τελειώσῃσι, τὸν φθοιερὸν θυμὸν τῆς.

Τὸ κίβη ἐπολέμησαν, ἢ ἐπεχειρισθῆκαν,

Σὰν μαχαράδες ἔμειναν, ἢ φεῦται ἐφραῖκον

Γιατὶ δὲν εἶδ' μὲ φαίνεσθαι, τρόπος αὐτὸ νὰ γένη,

Νὰ σβύσῃ ἡ ἀγάπη μας, μὲν πῶποτε θὰ μὲνῃ.

Καθὼς ἢ πρῶτα ἀέχισε, μὲ τόσην προθυμίαν,

Καὶ μέγιστον τέλος ἡ αὐτὴ, νὰ εἶναι ἡ φιλία.

Ἐνας ἢ μέγιστος χαλεσμὸς, νὰ εἶναι τῆς ζωῆς μας

Αὐτὸς ἢ τῆς ἀγάπης μας, ἴσως τῆς ἐδικῆς μας.

Ἡ πικρὴ σὺ Π.

Α'φ

Α'φ' ἧ δὲ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἐβύλωσε, κρά-
 ζει τῷ δόλλῳ καὶ τῷ λέγει, ὕπαγε εἰς τὸ σπῆτι,
 ὅπῃ προτιήτερα σὲ ἔπειλα, καὶ δός αὐτὸ τὸ βρα-
 σάκι τῷ δόλλῳ, ὅπῃ νὰ τὸ δώσῃ τῷ εὐγγυεῖ Φραν-
 τζίσκῳ κρυφίως χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ πατερας τῆ· τὸ
 ἐπῆρε λοιπὸν ἡ δόλη καὶ ἐπήγγυ, ἡ κοκωνίτζα δὲ Πο-
 λιῦα ἐν ὄσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ δόλη ἠδέληστε νὰ τραγω-
 δήσῃ τὸ ἀκόλυσον.

Α'ν εἶς κόσμον ἦλθες μοῖτοι,	γιά τὸν ἰδικόν μου φόνον,
Φόνευσέ με νὰ γλυτώσω,	κῶ εἰδὸς νὰ παραδώσω.
Τέτοια ζωὴ ἀθλία,	δὲν τὴν θέλ' ἐν ἀληθεία,
Μήτε ζῶ μήτ' ὀσοθαίνο,	τέλος πάντων τί θὰ γένω.
Βάσανα ἢ τυραννία,	πῶ μὲ σφάζου τὴν καρδιά,
Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω,	ὄχ ἀλοίμον' τί νὰ γένω.
Καὶ σὺ χωρισμὸν γυρεύεις,	ἄδικα νὰ με παιδεύεις,
Κι' αὐ ἐγνώκηες τζελιάτη,	κόψε τὴν ζωὴν μου νάτη.
Σὲ τῆς κάμνω πλιά χαλάδι,	παρὰ νᾶν' εἰς τίτοιο χάλι,
Τὰ ταξίματα τὰ τόσα,	ἦτον μόνοι μὲ τῆ' γλώσσα.
Καὶ ἡ γλώσσα μ' ἦλεσ' ἄλλα,	ἢ ὑπόχονται μεγάλα,
Κι' ὅσα ἔλεσγαν τὰ εἶδα,	μιὰ γυμνή πῶς εἶν' ἐλπίδα.

Φθάσαντα δὲ ἡ δόλη τ' Πολιῦας εἰς τὸ σπῆτι
 ἔ τζελεπή Φραντζίσκη ἐμβήκε μέσα νὰ ἐρωτήσῃ
 τῷ δόλλῳ, καὶ ἐμβαινώντας ἀκείει τὸν Φραντζίσκον
 ὅπῃ ἐτραγωδάσσε τὸ ἀκόλυσον.

Γαζίταις ἢ γιά μένα, πρέπει νὰ τυκαθῶν,
 Πῶς βρέθη νέος κόσμος, ἢ νὰ διαδοθῶν.
 Ο' ἔραός τε εἶμαι ἢ τύχημ' ἢ σκληρά,
 Τ' ὄσο τελέσμακτά τε, πικρά ἢ λυπηρό

Α'σροπέλεια ρίπτει, συχναίς πολλαίς φοραίς,
Από παντῆ ἔ δέρεται, πίκραις ἔ συμφραταίς.

Καὶ ἡ βροχαίς τε εἶναι, δ'ερετιῶν κατακλυσμοί,
Πάθη ἔ μυσσημπέτια, κί ὄλο ἀφανισμοί.

Καὶ ἔ ἔρανα τότε τὰ μύθια δεινά,

Τὰ ἔχω γὰρ ἡ γῆ τε, ὄλα παντοτεινά
Ρ'ζώνου τόν χειμῶνα, δένδρ' ἀνασενωγμῶν,
Τὴν ἀνοιξιν ἀνθίζον λελέδια τῶν καίμων.

Τὸ καλοκαίρι φθάνου, ἔ οἱ καρποί τε ἄχ,
Στό πρῦγοσ τί ἐλπίζεις; βέβαια πιά τὸ βάχ.

Κί ὄντας μίσα σέ τόσαις, βροχαίς κατακλυσμῶς,
Καὶ τῆς ἀπέλπισίας, φοβῶμαι τῆς καίμῶς.

Ἐμβαίνει ὕπερον εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ εὐρίσκει
τιῷ δέλιω. τιῷ λέγει, παρακαλῶ νὰ δόσητε αὐ-
τὸ τὸ βαβασάκι τὸν τζελεπή Φραντζίσκον κρυφίως
χωρὶς νὰ ἰξεύρη ὁ πατήρ τε, αὐτῇ δὲ εὐδύς τὸ ἐπῆ-
ρε καὶ τὸ ἐπῆγε. καὶ δίδωντάς το γυρίζει ὀπίσω νὰ
εἰπῇ τιῷ δέλιω νὰ σαθῇ ὀλίγον, ὕπερον δὲ ἀνέβη
πάλιν ἐπάνω καὶ τὸν λέγει, ἡ δέλη πλέον ἀκαρ-
τερεῖ τότε τιῷ δίδει ἔ αὐτὸς τὸ ἀκόλεδον βαβασάκι
πρὸς τιῷ Πολίωαν.

Φῶς μὲ Πολίωα.

Ἀφανισμὸς ἔ λύπη, ξεύρεις τί θὲ νὰπῆ,

Καὶ δεῖ ποτεῖς πῶ βλέπεις πῶς ἔχω σιωπή.

Βασάγει ἡ ψυχὴ μου, σὰ πάθη σαρκῶς,

Κί ὄχι καθὼς νομίζεις, ἐσὺ καθολικῶς.

Γεμάτη ἀπτὰ πάθη, ἡ μαύρη μου καρδιά,

Μὰ δεῖ τὸ φανερώσει, εἰσὲ καμμιά μεργιά.

Ἄν θέλεις ἰδοῦδαίξῃ, πῶς πίνεις πῶς ποιεῖ,
Μὰ ἔχει τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν ὑπομονή.
Ἐὶ ἀγαπᾷς ἢ θέλεις, πάντα νὰ μὲ ἀφῶσαις,
Καὶ ἄλλο δὲν σὲ μέλει, μήτε μὲ ἐρωτᾷς.
Γιατὶ ἢ φυσκόσῃς, εἶναι νὰ τυρανῆς,
Τέτοια δόξια, δὲν εἶν' νὰ πῆ κερεῖς.
Ἡμεῖς ἓνα πελάου, ἐλευθεροὶ πολλὰ,
Στὸς περασμένους χρόνους, εἶχα κρυφὴ χαρὰ.
Θαυρῆσα τὸ τεβλέτι, πάντα θὲ νὰ κρατῆ,
Τόσαις ἐλευθερίαις, νὰ μὲ ἀδυνατῆ.
Γὺδ πῶ τῶρα βλέπω, καθάλλα πολλὰ,
Τὸ πρότερον τεβλέτι, ποσῶς δὲν ἀφελᾷ.
Καλὸν εἶν' νὰ προσέχη, τίνας μὴ χαλαθῆ,
Στὸ ἔρωτος τὰ δίκτυα, διὰ νὰ μὴ πιαθῆ.
Λοιπὸν ἐγὼ μὲ λάθος, χωρὶς συλλογισμῶν,
Ἐβρίσκομαι δεμένος, σὲ ἄλυτον δεσμόν.
Μελαγχολῶ λυπῆμαι, πῶ ὅταν δὲν θωρῶ,
Τὸ νῦν πῶ γὰρ θέλω, κὶ ὅπῃ ἐπιθυμῶ.
Νὰ μὲ καλοκαρδίση, σὴν λύπη μὲ αὐτήν,
Μὲ σῶμα, ἢ μὲ νεῦμα, ἢ μὲ χαρὰ αὐτήν.
Ξεχωριστὴν ἀγάπ', σ' ἔχω πελάου μὲ,
Μὴν θέλεις νὰ μὲ φθείρης, χερσὶ ἀηδονίᾳ μὲ.
Ὅποιος μὲ δὴ μὲ λέγει, τί ἔχεις κὶ ἀφῶσαις;
Τὸν λέγω τί σὲ μέλει, ἢ τί μὲ ἐρωτᾷς;
Πὲς μὲ χερσὶ πελάου, τί θέλεις ἰαφῶσαις,
Στοχαζέσαι τὰ δάκρυα, ὅπῃ δὲν τὰ βασῶ.
Ρῶτῶ ἢ μὴ τὸ πάρος, πρὸς βίβλος δίνομαι,
Πόνον κρυφὸν νὰ λέγω, παρὰ νὰ κινῶμαι.

Σὺν ἔχῃς ἴξασται, ἢ τὰ κλειδιά κρατῆς,
Προῖς ἢ τῆς ζωῆς μῆς, ἢ τί ἀγαπατεῖς;
Τί θέλεις χωρὶς σπλάγχχνος κ' ἐμένα τυραννίς,
Πράγμα πῶς δὲν τὸ ζέσσει, νὰ τὸ τραβᾷ κατῆς.
Ἐπομονή δὲν ἔχω πλέον πελάκι μῆς,
Τὸ κρίμα μῆς νὰ σ' εὖρη χρυσ' ἀφρονείμῃς.
Φανέρωσόν μοι φῶς μῆς τὸ τί σὲ ἔπαισα,
Προῖς ζωὴν γνωρίζω, ἄχ πῶς σὲ ἔχασα,
Ἐχάδ' ἢ δυνάμις μῆς, ησῴφι καρτεροῦ,
Λέγω νὰ σπλαγχνιθῆς, πάχω δὲν ἠμποροῦ.
Τὰ ψεύματα γιὰ ἄφσε, ἰδὲς τὸ αἷμά μῆς,
Ἐχάδη γιὰ τ' ἐσένα, ἄχ τὸ βλέμμα μῆς.
Ὡς εὐμορφον πελί μῆς, κάμε ὡς σὲ φανῆ,
Λάβε ἢ τῆς ζωῆς μῆς, ἄν σὲ κακοφανῆ.

Ὁ πιζός σε Φ.

Αὐτὸ λοιπὸν ἦτον τὸ αὐτῶτον ἢ τὸ ὑπερίωτον
τε βαβασάκι πρὸς τὴν Πολυῖαν· ἐπειδὴ δὲν ἴξεύρω
ποῖος εἶπε τὸν πατέρα τε, πῶς ὁ ἴός τε κεκλεισμένον
ὑπηρετεῖ τὸν ἔρωτα διὰ θαμμάτων· ὁ δὲν ἰσάδῃσε
δύο ἡμέραις εἰς τὸ παράθυρον, ἢ ἐθεωρῆσε ποῖος ἐμ-
βανόβγαινε. Τὴν ἄλλω δὲ ἡμέραν βλέπει μίαν δι-
ῶν ἐμβαίνουσαν εἰς τὸ σπῆτι, ἢ πηγαίνουσαν πρὸς
τὸ μαγειρεῖον· θεωρεῖ προσεκτικώτερα τί δὲ κάμῃ
τότε ἢ δάλη ἢ δική τε εὐγάνει ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον,
ἢ ἀναβαίνει ἐπάνω μὲ ἓνα βαβασάκι εἰς τὸ χέρι.
Βλέπωντας δὲ τὸ βαβασάκι εἰς τὸ χέρι της, ἀγκα-
λὰ ἢ πολλὰ ὀλίγον ἐφαίνονταν, τρεχεῖ ἢ τὴν συ-
μπαντᾶ λέγωντάς τῃ, τί θαύμα, εἶναι αὐτὸ ἢ

τὸ ἀρπάζει· ἔμβαίνωντας μέσα ἄρχισε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ψυχὴ μου Φραντζίσκε!

Ἦ μὲ σέλνεις τὴν καρδιά μου, ἢ κρατεῖς ἢ τὸ κορμὶ,
Ἦ πεθαίνω ἢ γλυτώνω, ἀπτὴν τόσην σε ὀρμὴν.
Ἐπειδὴ χωρὶς καρδίου, πιά νὰ ζήσω δὲν μπορῶ,
Καὶ πῶς ἐζήσα ὡς τώρα, τὸ θαυμάζω κι' ὀδορῶ.
Πιὲ καλλήτερόν μου ἦτον, νὰ πεθάνω πρὸ πολλῶ,
Παρ' ἐδῶ νὰ εἶμαι μόνος, κ' ἡ καρδίτza μου ἀλλῶ.
Τὸ τί πάχω ἀφ' ἑ λείπη, νὰ τὸ πῶ δὲν ἠμπορῶ,
Τῆτο ξέρω πῶς παλεύω, μ' ἓνα κάδος φοβερό.
Ἦ σὺν κόσμον εἶμαι πλέον, ἢ σὺν ἀδελφῶν κατοικῶ,
Καὶ τὰ δυνῶ ἓνα τὰ ἔχω, τόσον νοιάθω κι' ἀγροικῶ.
Μιὰ καρδιά χωρὶς τὸ σῶμα, τί καλὸν σὲ προξενεῖ,
Μάλισα ὅπῃ τὴν βλέπεις πῶς διαπαντὸς ποιεῖ;
Τὸ λοιπὸν ἢ σεπτεμέτην, ἢ σὲ σέλνω ἐν ταῦτά,
Τὸ ταλαίπωρόν μου σῶμα, γιὰ νὰ ζήσῃ ἢ αἰτό.
Ὅτι ἄλλον πρόπον βλέπω, πῶς ὁ νῦς μου δὲν γφινᾷ,
Καὶ ἡ εὐκαιρὴ ἐλπίδα, σὸ ἐξῆς δὲν με πλανᾷ.

Ἡ πιζή σου Π.

Τότε εὐθύς φωνάζει, ἔγινεν ὡσὰν ἄξιον θυρί-
ον, ὑβρίζει τὴν δούλην, ἐλέγχει πάλιν τὸν υἱόν τε,
διώχγει τὴν δούλην τῆ Πολύνας λέγωντάς τῷ νὰ μὴ
πατήσῃ πλέον εἰς τὸ κονάκιον, διατὶ τὴν ἀφοδίζει
εἰς τιμωρίαν, ἔ τῷ πέρνει ὁ διάβολος, ἔ ἄλλα ὅσα
ἓνας ἄλογος ἔ δεισιδαιμών θυμὸς παρακινεῖ. Μετὰ
τῆτο δὲ τρέχει ἡ δούλη πρὸς τὴν Πολύναν, ἀφήσι-
σα

σα τὸ αἰτήσι τῆ Φραντζίσκη εἰς τὸς τὴν σύγχυσιν, καὶ τὴν λέγει ὅλα ὁκένο, ὅπως ἤκουσε καὶ ἔπαθε καὶ μάστιγα τὸν ἄκρον θυμὸν ὅπως πρὸς αὐτὴν φέρει ὁ πατήρ τε, φροσδέττωντας καὶ ὁκένο, ὅτι ἂν πλέον πηγαίνῃ εἰς τὸ αἰτήσι τε θέλει φροδοθῆ καὶ τιμωρηθῆ. Καὶ ταῦτα εἰπῶσα ἀνεχώρησεν· ἡ Κοκωνίτζα δὲ Πολίνα ταῦτα ἀκήωντας ἐλιγοθύμησε, καὶ ἐλθῶσα εἰς τὸν ἑαυτὸν της ἄρχισε νὰ λυπῆται, καὶ πάλιν ἐλιγοθύμησε φροσιότερον ἀπὸ τὸ φῶτον· ἐπειδὴ ἡ φαντασία της ἐπαράσαινε τὸν δεύτερον θυμὸν ὅ πατρός ὅ Φραντζίσκη διὰ ἀνίατον πλέον· ὅθεν ἔπεσεν εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ἀπελπιθεῖσα ἀπεφάσισε νὰ φαρμακωθῆ μὲ τὸ νὰ τὴν ἐφάνετο τὸ πᾶν πλέον θάνατος, καὶ ὁ θάνατος ζωὴ· ἡ φαντασία της ἔν εἶχεν ἀμαυρώσει τὸν νῦν, τὸ πάθος εἶχεν αὐξήσει πολλὰ, καὶ ἄλλο ἰατρικὸν δὲν εὑρίσκει πλέον ὅ θανάτε καὶ τί θανάτε; ὁξυτάτη· ἐγένεν αὐτόχειρ διὰ τὸν ἔρωτα· ἐφρόνευσεν ἑαυτὴν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τὸ ἀγάτης, ἐλευθέρωσεν ἑαυτὴν διὰ ὅ θανάτε πάντων τῆ δεσμῶν ὅ ἔρωτος, πάσης λύπης τε καὶ ἐρωτικῆς σενοχωρίας. Πρὸ ὅ δὲ νὰ λάβῃ τὸ θανατηφόρον καὶ δι' αὐτὴν ζωηφόρον ποτήριον, ἔγραψε τὸ ἀκόλυθον γραμματάκι πρὸς τὸν πατέρα ὅ Φραντζίσκη τὸν γενομένον αἰτία ὅ θανάτε αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν δέλην της πλέον νὰ τὸ σείλῃ δὲν ἔμπορῶσεν ἀπεφάσισε νὰ τὸ δώσῃ μιᾶς φιλνάδας της νὰ τὸ ὑπάγῃ· τὸ ἔλαμμα δὲ εἶναι τὸ ἀκόλυθον.

Σκληρότατε πατέρ!

„Κυρίε μου, ὁ υἱός της με ἀγαπᾷ, καὶ ἐγὼ τοῦ ἀγαπῶσα φροσιότερον ἀπὸ ὅ λόγος μου· ὑποπτευθῆσθε ἔσταν δὲ νὰ μὴ του φροξενήσῃ αὐτὴ ἡ ἀγάπη καμῶν
,, μίαν

ἡμίαν καταχύνω, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόψια σὰς ἔκαμε κατ'
 αὐτὸ τόσον σκληροκάριον ὥστε, ὅπῃ ἐνδέχεται νὰ μὴ
 ὀπτρέπεται εἰς τὸν πατέρα τοιςτρόπως νὰ μετα-
 χειρίζεται τὸν υἱόν τε, ἡ δὲλαδὴ τόσον σκληρά·
 καὶ ἐγὼ βέβαια ἤδελα εἶμαι ἀκόμι σοβαρωτέρα καὶ
 σκληροτέρα ἀπὸ ἐσᾶς, κύριέ μου, ἀνίσως δὲν ἤδελα
 τὸν δείξει τὸν σκοπὸν τῆς ἀγάπης μου, ὅπῃ
 ἢ εὐτυχία αὐτὴ ἦτον μία ὄντελής ἐρρωμένη· ὁ ἐπί-
 λογος ἔν αὐτῇ ἔσκοπῃ εἰς τὸ σπῆτιςας τελειῖται
 εἰς αὐτῷ τῷ ἰδίαν σιγμῷ, ὅταν ἀκᾶσῃτε, ὅτι
 δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὑ-
 περινὰ μου ἴχνη, τὰ ὅποια ἐνεχειρίσα μιᾶς φιλνά-
 δας μου· διὰ νὰ σᾶς τὰ ἐγχειρίσῃ· ὑμεῖς μὲ ἐφο-
 νεύεσταν, ἐβάψετανε τὰ χερίά σας εἰς τὸ αἷμά μου,
 ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς αἰτιῶμαι. Ἀναγνώσατε αὐτὸ τὸ
 ῥάμμα μὲ τοῖτον ψυχρὸν πνεῦμα, μὲ ὅ,τι λογιῆς
 ἐγὼ σᾶς τὸ ῥάφω· ἐπσρέψατε τῷ ἐλευθερίαν
 εἰς τὸν υἱόν σας, ἐπσρέψατε αὐτῷ ἡνωιοφρόνως,
 καὶ μὴ ἀφαιρῆτε ἀπὸ αὐτὸν τὸ δῶρον τῆτο. Αὐ-
 τὸς δελεῖ βέβαια γνωρίσει πῶς ἐγὼ ἐτιμῶρησα
 τὸν ἑαυτὸν μου διὰ τῷ ἀγάπῳ, ἡ ὅποια δὲν ἡμ-
 πορῆσεν ἀλλῶως νὰ τελειώσῃ παρὰ μὲ αὐτῷ τῷ
 ζῶνί μου, καὶ ἡ ὅποια ἦτον ἡ ὑπερινὴ φλόγα τῆς
 ἡδυσυχῆς καὶ ἀδλίας Πολήνας.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔδωκε τὸ ῥάμμα τῷ φιλνάδαν τῆς
 νὰ τὸ ὑπάγῃ, καὶ ὀκίνησε πρὸς τῆτοις διὰ νὰ ὑπά-
 γῃ, τότε ἔλαβεν ἠδύς τὸ θανατηφόρον ὀκᾶνο πιο-
 τόν, ὅπῃ εἶχε ὀροητοιμασμένον, καὶ παραχρῆμα ἐ-
 γινεν ἐλεεινὴ θυσία τῆς ἐρωτος· ἐμβαινῆτα δὲ ἡ δά-
 λη μέσα τῷ εἰρίσκει ἡδὴ τεθνηκειαν καὶ ὀλίγον ἀφρὸς
 εἰς τὸ σῶμα ἔχρησαν. Κλαίει, θρηγεῖ, οἰύρεται, φω-
 νάζει, ἀλαλάζει, τῷ σηκώνει, τῷ τρίβει το χα-
 ζομέ-

ζομένη, ὅτι ἀκόμι πλέον, εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ αὐτῶ τῶ ἀδελίαν ζωῶ. Ἀκίσαντες δὲ οἱ γείτο-
νες εἶδον κλαυθμὸς ἐτρέξαν πρὸς βοήθειαν. καὶ βλέ-
ποντες ὅτι τὸ σῶμά της εἶναι νεκρὸν, τρέχον πρὸς τὸν
κριτῶ διὰ νὰ σείλῃ τὸν ἱατρὸν νὰ ἐξετάξῃ τὸ φάρμα-
μα· ἤλθεν ἔν ὁ ἱατρὸς καὶ ἐρευνήσας εὐρίσκει τὸν
θανάτον της, ὅτι ἐσυνέβη ἀπὸ φαρμάκι· καὶ ἔτι πα-
ρεδόθη τῇ μητρὶ αὐτῆς γῆ.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐπήγρη ἡ φιλονάδα της καὶ ἔδωκε τὸ
βασιάνι εἰς τὸν πατέρα ἢ Φραντζίσκη ἀνεχώρησε
παρεθύς. Ὁ τζελεπή δὲ Φερδινάνδος (ἔτις ὠνομά-
ζετο ὁ πατήρ ἢ Φραντζίσκη) ἀναγνὼς τὸ βῆμμα
ἐκεῖνο, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσυγχιάθη, ἔπειτα δὲ ἔνας
λογισμὸς ἢ ἔλυσε τῶ σύγχυσι, ἐσοχάθη δηλαδὴ,
ὅτι αὐτὴ ἡ βῆμα εἶναι μία ἀπάτη διὰ νὰ ἀπολύσω
τὸν υἱόν μου, εἶπε κατ' ἑαυτὸν, διὰ νὰ τὸν δώσω τῶ
ἐλευθερίαν, διὰ νὰ ἡμπορῇ πάλιν νὰ τὸν συνανα-
κρέφεται· ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω τὸν ἐλευθερώσει ἐν
ὄσω δὲν μάθω, ὅτι αὐτὴ ἀπὸ τὸν κόσμον βέβαια ἐ-
χάθη· ὅθεν ἐσείλε τὸν δελόν της νὰ ἐρευνήσῃ, ἂν ἡ
Πολίνα ζῆ ἀκόμι, ἢ ὄχι· ὁ δῆλος λοιπὸν ἐπήγε καὶ
ἠρώτησεν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ πέριξ γείτονες,
ὅτι αὐτὴ ἐφαρμακώθη, τῶ ὁποῖαν, ἀκίσαντες εἶδον
κλαυθμὸς ἐτρέξαμεν καὶ τῶ εὐραμῆ τεθνηκίαν, καὶ
μετ' ὀλίγον θέλῃν τῶ παραδώσει εἰς τῶ γῶ· εἶδεν
ὁ δῆλος πρὸς τῆτοις καὶ σύγχυσι καὶ ταραχῶ, ἤκασε
καὶ κλαύματα· ὅθεν εὐθύς γυρίζει ὀπίσω καὶ τὰ διη-
γεῖται τὸν τζελεπή Φερδινάνδον, ὅτις βεβαιώδεις,
ὅτι πλέον δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸ βῆμα της,
κράζει εὐθύς τὸν υἱόν της, καὶ τὸν λέγει· ἡμεῖς τῶρα
λοιπὸν σε δίδω πάλιν τῶ ἄδειαν νὰ εὐγαίνῃς ἔξω κα-
θὼς τὸ ἀφότερον· ἔχε τῶ ἐλευθερίαν σε πλέον, ἐ-
πειδὴ ἐκεῖνο ὅπῃ με ἔκαμε νὰ σε τῶ ἀφαιρέσω δὲν

εἶναι πλέον εἰς τὸν κόσμον· ἡ Πολίνα σὴ ἐφαρμακώ-
δη διὰ τὴν ἀγάπην σὴ, εἰς μαρτύριον δὲ τῆς με-
ε-
σειλε καὶ ἓνα βασιλικὸν περὶ τῆς νῆος ἀποδάνη, ἔπεμψα
πρὸς τῆς, καὶ τὸν δῆλον διὰ τὴν ἀρετὴν, ὁ ὁποῖος
ἦλθε καὶ μετ' εἶπεν, ὅτι τὴν εἶδεν ὅπως τὴν ἐπὶ γαυρὰν
νῆα τὴν Ἰάψον. Ἀκάνθας δὲ ταῦτα ὁ τζελεπὴ
Φραντζίσκος ἐλιγοθύμησε καὶ ἔμεινεν, ὡσάν νεκρός.
Βλέπωντας δὲ ὁ πατὴρ τῆς ὅτι ἔπεσε λιγοθυμημένος
τρέχει καὶ τὸν σηκώνει, τὸν βρέχει καὶ μετὰ βίας τὸν
ἔφερεν εἰς τὸν αὐτόν τε. Σηκώσεις δὲ ὅλος διπλὸν ἀ-
πελπισίαν καὶ θυμὸν ἐφώναξεν. „Ἄχ σκληρώτατε
καὶ αὐτὴ τῆς ὠμοτάτων θυρίων, ἐφόνευσας τὴν ζω-
καὶ ἡμᾶς, ἀπέκτεινας τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἀκαρτερεῖς
καὶ ἀκόμι νὰ ζήσω, πάτερ σκληρὸς! πάτερ ἀφρων!
πάτερ σκληρόκαρδε! πάτερ ἀσπλαγχνε! Ζήσε λοι-
πόν μόνος, ζήσε νὰ ἀπολαύσῃς τὴν τῶρα εἰς τὰ γηρά-
ματά σου τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου, ζήσε ἀτεκνος· εὐ-
φραίνῃ με τὰς φθοροποιίας σου δεισιδαιμονίας· ἐγὼ
λοιπόν ὑπάγω χωρὶς νὰ σε βρωτήσω, καθὼς καὶ
ἐσύ με ἔφερες εἰς τὸν κόσμον χωρὶς νὰ με βρωτήσῃς
ἀν' ἑσέω· ἡ ζωὴ μου κοντὰ εἰς ἓνα τοῖπιτον πατέρα,
εἶναι θάνατος, ἡ εὐτυχία μου δυστυχία, ἡ χαρὰ μου
λύπη· ἡ φύσις χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλάνθασεν εἰς
τὴν γένεσίν σου, ἦδελε νὰ γνήσῃ θυρίον ἀνήμερον, ἡ
καθεὶα τέρας καὶ ἐγέννησεν ἀνδρῶπον· ἦδελε νὰ γνή-
σῃ μίαν ἑκατοντακέφαλον Ὑδρα καὶ ἐγέννησεν ἀν-
δρῶπον, ἦδελε λέγω νὰ παράξῃς ἓς τὸν κόσμον
τὰς Ἐρινύας, καὶ παρήγαγῃ ἓνα ἀνδρῶπον, καὶ αὐ-
τὸν σκληρότερον. αὐτὰ τῶν παραχρῆμα εὐγάλε
τὸ σπαδίτη διπλὸν τὸ θυκάρι (ἐφόρει τὸ σπαδί ὡς ἑ-
κατόνταρχος) καὶ ἐπληγῶς εἰς τὸ σῆδος τὸσον βα-
δέως, ὡς ὅπως παρεθύς ἐγένε θυσία τῷ ἔρωτι διὰ
τὴν ἀφροσύνην τοῦ πατρὸς τῆς· καὶ ἔτσι ἐθυσιάσθησαν δύο
ἐξιολάτρευτα καὶ ἀξίερα αὐτοκείμενα διὰ τὸν ἔρωτα
μια

μιά ημέρα. Ο πατήρ δὲ μετὰ ταῦτα βλέπωντας τὸν θάνατον ἔ' μονοψύχῃς τε ἤ, ἠδέλησε ἔ' αὐτὸς νὰ φονεῖται μετ' τὸ ἴδιον σπαθί ἔ' ἤετα, ἂν δὲν ἤδε- λεν ἔ' λθῆ ὁ δῆλος εὐδύς νὰ τὸν κρατήσῃ· μετ' ὅλου τῆτο δὲπὸ τῆς λύπῃς μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθα- νεν.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἰσορία, ὅπῃ ἐχθρὸς ἀνε- γνωσα, τόσον τραγικῇ, ὡς ὅπῃ εἶναι βέβαια ἀξία θρήνη, ἔ' ὑπόθεσις ἀρμοδία διὰ μίαν τραγωδίαν. ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης τὸν λέγει· ἀρχὼν Μαγιόρος, εἶναι βέβαια ἀξία σημειώσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ συ- νηθροϊώθησαν ἔ' οἱ ἄλλοι ἔ' ἐδέτησαν, ἔ' ἔ'τως ἔ- λαβὲ τέλος ὀκείνη ἢ βραδιά· τῆς ἐρχομένην δὲ ἡμέραν σμωελδόντες εἰς τὸν ἴδιον πάλιν τόπον ἐγευματίσαν· ὅλοι ὁμῶς κῆ τῆς συνήθειαν, ἔ' μετέπειτα ἀνεχώρη- σεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἔξω μόνον ὁ τζελεπή Ἀν- τωνάκης ἔ' ὁ Μαγιόρος ὅπῃ ἔ'μειναν οἱ δύο εἰς τῆς Σάλαν εἰς τὸ παραθύρι ἔ' ἐδεωρῆσαν εἰς τὸ ταχύ- κασρον, ἐντῶ ἀναμεταξὺ δὲ ἀνεχώρησε ἔ' ὁ Αὐθέντης ἔ' ἔ'τζι ἔ'μειναν οἱ δύο· ἔ' ἐπειδὴ ὁ Αὐθέντης ἐσωείδιζεν ἀργὰ νὰ γευματίσῃ, διὰ τῆτο τότε ἦτον χεδὸν δειλινόν, ὅταν αὐτοὶ εἰς τὸ παράθυρον ἐσείον- ταν· μετ' ὀλίγον δὲ ὀκεί ὅπῃ ὀκοίταζαν εἶδον διαβαί- νοντας νὰ ἔ' ἀπερῆ ἔ' ἡ Βαρβάρων τῆς σμωτροφιασμένη μετ' τὸν γαμβρόντης τζελεπή Γ * * Κ * * , ὁ ὁποῖος εἶχε σφραγιδῆ τῆς σφραγιδῆς ἀδελ- φῆς, ἔ' ὀκείνας τὰς ἡμέρας ἦλθεν δὲπὸ τῆς Νίνζαν· βλέπωντας τῆς δὲ ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης ἐσυγχιῶδη ὅλος, ἔ' ἡ ὄψις τῆς τόσον ἠλλοιωθῆ, ὡς ὅπῃ ἔδωκε νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Μαγιόρος, ἔ' ἂν ἀμφίβαλλε διὰ αὐτὸν τὸν ἔρωτα, αὐτὸ τὸ σπινθηρικὸν τὸν ἔκαμε νὰ βεβαιωθῆ, βλέπωντάς τον δὲ ὁ Μαγιόρος ἔ'τζι ἐρωτι- κῶς ἠλλοιωμένον, ἔ' ἄφωνον διὰ τῆς λύπῃς μετ' ἕκαστον, ἔ' ἰξεύρωντας, ὅτι εἰς τῆς Κωνσταντινῆ πόλιν

εἶναι ἀφραβωνιασμένοι ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγγίξῃ μὲ τὸ ἀκόλαστον τραγῆδι ὑποδίδωντας τὸν λόγον τ' ἐναλλαγῆς ἔρωτος καὶ διὰ νὰ μὴ ἀκάνῃ οἱ διαβαίνοντες ἐτραγωδάσει πολλὰ σιγανά.

Ὅταν οἱ ἐρωτόληπτοι συμβαίνει νὰ ἀφήσῃν,

Τ' ἀμόριττες τὸ φθότερον καὶ ἄλλο νὰ ὑπακτίσῃν.

Τὸ φῶς (α) εἶναι τὸ αἴτιον, ὅκει πῶς ἀτενίζει,

Κάμνωντας ἀντανάκλασιν (β) ἔρωτα σαφηνίζει (γ)

Μὲ τὴν αὐτὴν ὑποπροφίω (δ) τὸ φῶς, κ' ἀπ' ἄλλο πέρνει,

Τὴν ἴδιαν συμπάθειαν, καὶ κλίσιν τε ἐμφάνει.

Καὶ μετ' αὐτὸ τὰ πνεύματα κινῆνται παλιρρέων,

Καὶ κατὰ τὸν ἐγκεφαλον τὰ ἴχνη (ε) σημαδεύων.

Κι αὐτὰ λοιπὸν τὰ πνεύματα, φέπει ν' ἀναπληρώσῃ

Τὰ φῶτα ἴχνη (ς) π' ὅκαμαν ὅκει καὶ νὰ τελειώσῃ

Ὅποτεν ὁ ἐρωτικὸς φῶτα παρρησιόωδι,

Στὸ φῶτον ὑποκείμενον, καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἠριάωδι.

Τριγύρῃ ἢν τὸ δεύτερον (ζ) εἰς ἴχνος τυπωμένον,

Πῶς τ' ὄχ' ἢ συμπαθητικὴ ὕλη χηματισμένον.

Τρι-

(α) Τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν ὅπου κοιτάζει.

(β) Ἀντανάκλασις ἔρωτος, ὅποτεν εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεύτερον φῶς καὶ ὑπερβῇ ὀπίσω καὶ λαμβάνει τὸν ἔρωτα.

(γ) Ταῦτο ἐστὶ τῆ ἀντανάκλασις.

(δ) Τὸ δηλικὸν μέρος λαμβάνει κατὰ τὸ ὅμοιον πάθος μετὰ τὴν ἀντανάκλασιν ἔρωτος τε παρὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρωτος τε.

(ε) Σημαδία ὅταν σίγῃς τί εἰς τί καὶ ἀφ' ἧς σημαδία.

(ς) Τὰ φῶτα ἴχνη ἔρωτος ὑποκείμενα ὅπου ἠγάπα τινὲς καὶ τὸ ἄρησε.

(ζ) Τὸ δεύτερον ὑποκείμενον, ὅπου λαμβάνει εἰς τόπον ἔρωτος.

Κι ἔτ' ἐτι συχνοκινέμεθα, τὰ πνεύματ' ὑποκτῶσι,
Τὸν τύπον ἔ φροτώπης (η) καὶ τὸν ἀναπληρῶσι.
Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κίνησις πνευμάτων αἰτιάσει,
Μιαν ἡδὸν ἐσωτερικῶς, εἰς ἄνθρωπον καὶ βάζει.
Καὶ τότε φροσηλώνωντας τὴν ἡδονὴν ὁκείνη
Ἐκεῖ ὅπῃ φαντάζεται (θ) τὸ πνεῦμά τε καὶ κλίνει.
Τὸ ἀγαπᾷ φριπαδῶς, εἰς τόσον πῆ δὲν σφάλλει, (ι)
Ἄν εἴχ' ἀμῶρι φρότερον (ιά) κ' εἴχε τὰ φῶτα κάλλι.

Ἀκίστας δὲ αὐτὸ τὸ τραγῆδι ὁ τζελεπή Ἀντωνάκης ἀπὸ τὸν Μαγιόρον ἐσυγχιάθη ὀλίγον καὶ ἀντράπη· ἐπειδὴ ὁκατάλαβε δι' αὐτῆ, ὅτι τὸ ἰξεύρει πῶς ἀγαπᾷ τὴν κοκωνίτζαν Βαρβάραν· αὐτὴ ὅμως ἡ ἀγάπη ἦτον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἦλθεν εὐδύς ὁ Αὐθέντης ἀπ' ἔξω καὶ εἶδον ἔδωκε τὴν εἰδησιν νὰ ἐτοιμασθῆν, ἐπειδὴ αὐριον φρέπει νὰ μισεύσῃ διὰ τὴν Χερσῶνα, καὶ ἔτως ἐτοιμασθέντες ἅπαντες ἀνεχώρησαν καὶ τὴν φροσαγὴν ὅπῃ ἔλαβον, ἡ δὲ Βαρβάρη ἔμεινεν εἰς τὴν Πελτάβαν καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ διωρισμένος αὐτῆς νυμφίος, καὶ ἔτ' ἐτι ἐπρόσφερρον θυσίαν εἰς εἶδη γαμηλικῆς θεῆς ὄντας ἑκάτερον τὸ μέρος εὐχαριστημένον ἰδόντες ἑαυτῆς μετακεκομισμένης εἰς τὰ τέκνατων, ὡς εἰς ἄλλας ἑαυτῆς.

(η) Τὸν τύπον ἔ δευτέρως ὅπῃ τὸ ἐξημέτισεν ἡ συμπαθητικὴ ὕλη.

(θ) Εἰς τὸ δευτέρως ὑποκείμενον.

(ιά) Τόσον τὸ ἀγαπᾷ, ὥστε ὅπῃ τὸν φαίνεται, ὅτι δὲν εἶναι λαθισμένος, καὶ μῆτε ἐνθυμητῆ αἰεὶ εἶχεν ἐν τέτοιον πρότερον.

Π Ι Ν Α Ξ

ἢ ὀφειχομένων τραγῳδίων εἰς τὴν παρῶσαν Γεωρίαν.

Α' γροῦκα τὸ πάλι με.	168
Α' ἄλο ὡσάν τὸν χωρισμὸν κάδος δὲν ἐγνωρίθη.	87
Α' ἂν αὐτὸ τὸ νὰ μὲ βλέπης.	147
Α' ἂν ἦτον τρόπος, κί ἂν ἤμπορῶσα.	148
Α' ἂν ἡ ζωὴ με κρέμεται μέσα γὰρ δυνάσσει χεῖλη.	63
Α' ἂν δὲν ποῦῃς κανένα.	113
Α' ἂν σὲ ἔκαμεν ἡ φύσις.	131
Α' ἂν γόν κόσμον ἤλθες μόνον.	177
Α' ξίαν ἔχῃ δυνατὴ.	142
Α' ποσατῶσιν οἱ γεναγμοί με.	106
Α' ἔξησαι οἱ ἀναγεναγμοί.	20
Α' ἡ φλόγα τῆς καρδιάς.	124
Α' φανσμός ἔ λυπη.	178
Α' χ' ἔρωτα σκληρώτατε.	50

Β.

Βλέπω τὸ ἀκατάστατον ἔ κόσμῳ ἔ λυπῶμαι.	99
Βλέπω τὸ παρόν σου, ἔ ἦθος τὸ γλυκόν.	123

Γ.

Γαζῆταις ἔ γιὰ μένα.	177
Γιὰ τῆς ἀκραι σ' εὐμορφίαν.	137
Γιατὶ ὡς ποτε μὲ φρονεῖς.	167

Δ.

Δὲν εἶναι τρόπος νὰ γίνῃ κί ἄλλη.	39
Δὲν εἶναι τρόπος ὅταν θῆλῃ.	18
Δὲν ἤμπορῶ ἐξ ἀπατος αὐτὴν τὴν δυσυχίαν.	91
Δὲν ἤξεύρω φῶς με τί δηλοῖ.	126
Δὲν μπορῶ ποτὲ νὰ ζήσω.	77
Δυνά ἔ γνώμαις τὸ νὰ συμφωνῶν.	128

Ε.

Ε.

Εγώ πῶς εἶμαι δῆλος διός σε.	163
Εἶναι κί ἀλλοίς συμφοραῖς, εἶναι ἔ δυσυχίαις.	96
Εἶν' εὐμορφία μεγάλη.	108
Εἰς ἓνα κάθος θαυμαστό.	5
Εἰς ἓνα λειμῶνα ἀρετῶν.	158
Εἰς εὐμορφον κλαζίαι.	167
Εἰς περὶ εὐμορφον μῆκα νά σεργιανίσα.	155
Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κακίας ἤλθ' ἡ τύχη μου βαδμόν.	79
Εἰς τὸ θέατρον Ἔ κόσμος.	100
Εἰς ὅ,τι κί ἂν σερήθηκα.	102
Εκπὶ ὅπῃ εὐρίσκεισθαι.	153
Εχ' ἀλήθεια κάποια χάρι.	136

Ζ.

Ζῶ μά δὲν καταλαμβάνω.	98
Ζωγράφου ὅτε ποιηταί.	143

Η.

Η' ἀφροδίτη βλέπει.	128
Η' κάθε λύπη δέχεται κάποιαν παρηγορίαν.	92
Η' καρδιάμ' σέ χαιρετᾷ.	169
Η' μέ σέληεις τὴν καρδιά μου, ἡ κρατεῖς ἔ τὸ κορμί.	181
Η' φλόγα ἡ ἐρωτική.	63
Η' χάρις κ' ἡ λαμπρότηταις.	159
Η' χαί πίμε πάχα ποτον.	161
Η' ὠραιότης δὲν θεωρεῖται.	42

Θ.

Θάλασσα ἀσφιδωμένη.	134
---------------------	-----

Ι.

Γισάφι κάμε ἄπονη μετάβαλλε πλιά ἡθουε	107
--	-----

Κ.

Κάθε ὥρα συλλογῆμαι.	165
Καλή καρδιά κ' ὑπομονή κάποις τυχαίαις τᾶχη	66
Καλῶς τὰ μάτια σου τὰ δυνά.	125
Καρδιά μου φλογισμένη	86
Καρδιά τί ἔχεις ἔ ποιεῖς,	25
Κρατῶντας τῆς ἀγάπης	143

Μ.

Μαῦρα πιά δυσφάσις.	107
Μέ βεβαιώνει αρκετά.	27
Μέ δυσυχίαις πολεμῶ.	154
Μέ ἰδρωτας μέ κόπης.	162
Μέ πάθη κί ἀνασταγμῆς.	84
Μέ κόπον μέ ὑπερβολῆς.	70
Μίπα σέ θάλασσα πλατυά.	104
Μετὰ τῆς ζήτησί σου.	78
Μην ἠμπερῶντας νά εἰπῶ τὸς κόπης τῆς καρδιάς μου.	57
Μιά λεπτή δροσιά.	150
Μιά ὑπομονή σάν φθάση εἰς τὸν ἄκρον τῆς βαθμῆς.	70
Μόλις ἡ τύχη μ' ἀρχήσε.	127
Μόλις τὸ ἀξιόθημα.	138

Ν.

Νά σιγαῶ δὲν ἠμπερῶ.	157
Νέαις ὁδαις πιά χαίητε.	155

Ο.

Ὁ ἔρωτας θυμῶδη.	11
Ὅλα τὰ πράγματα καιρῶς.	133
Ὅπου εἶσαι μοιαχή.	121
Ὅσα βλέπω μέ τὰ μάτια.	171
Ὅταν οἱ ἐρωτολήπτοι.	187

Π.

Πάντοτε μαζί μου μάχη.	94
Παντοτινῶς καταδρομαίς.	76
Πάχω νά καταλάβω.	47
Πές με καρδιά μου πές μου.	163
Πιά νά εἶναι τάχα κἀνὴ αἰτία τῆς ἐργῆς.	141
Πικρά ἀσπανάζω.	17
Ποιά ἢ ἀλήθια σάν εἶναι.	145
Πολλοὶ ἐχθροὶ ἐσοχάθηκας.	176
Ποτέ δὲν ἐδοκίμασα.	125
Ποτέ κάνεις ἄς μὴν εἰπῆ.	26
Πῶ εἶν' τὸ ἔσσι, κ' ἡ χαρὰ.	81
Πῶς βασιῆς καρδιάμ' θανυμάζω.	48

Σ.

Σάν δὲν ἠθέλης φιλίας.	132
Σήμερον ὅλοι χαίροση.	175
Στὰ μάτια ὅπ' λαχταρῶ.	60
Σταῖς λίκαις μου ἀπακωχῆν.	59
Στῆν ἀγάπην ἡ καρδία.	135
Στῆν σφάταν τῆς εὐνοίας σου.	140
Στὸ κίσσι κὺτὸ ὁ ἔρωτας.	140

Στὸ ἔδαφόν σου τὸ κορμὶ 117
Στοχάζομαι ἕξ ὄσπρω. 129

Τ.

Τὰ ἄνθη τὰ προσωθινά.	139
Τὰ θελγηθῆρα πῶς ἔχεις, ἀγάπη μ' φυσικά.	9
Τὰ κάλλη σου ψυχῆ μου.	130
Τὰ κάλλη ἔχον φυσικά.	160
Τὰ μάτια ὡς λαχταρῶ.	60
Τάχα ξεύρεις πῶς πεθαίνω, ἢ θάρρεις πῶς σὲ γελῶ.	88
Τάχ' ἀνδρωπος ἐστάθη.	115
Τάχατες νῆϊ ἄλλα καρμῖα.	147
Τελεία ἔσῳσῃ χαρά.	60
Τὴν ἀκατέστατην ῥοπήν.	61
Τὴν ὄραν π' ἀξιόνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχῆ μου.	66
Τί ἀγαπᾷκτησις πολλή.	83
Τί γνώμη φῶς μου εἶν' αὐτή.	40
Τί ζωὴ πολλὰ ἀθλία.	81
Τί καρδιά νὰ νταγιαντίση.	150
Τί κερύζα συμφορῶν.	80
Τί μεγάλη ὄσπρω.	92
Τί νὰ κάμω, τί νὰ γένω.	162
Τὸ ἀγγελικόν σου ἦθος.	116
Τὸ δένδρον τῆς ἀγάπης μου, μὲ ρῦμα μπισσοσύνης.	86
Τὸ κάλλος μὲ ὑπερβολή.	19
Τὸν ἐχθρόν σου πῶς κισεῖεις.	141
Τὸ πῶς τῆς ψυχῆς μου, ἔξ τὸν κατηγορίαν.	90
Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μου.	85
Τὸ πηγῶν πῶς ποιεῖ.	164
Τὸ φῶς μου πάλιν μὲ ὀρμή.	153
Τὸ ὄρατον πρόσωπόν σου χηματίζει ἄρατον.	37
Τύχη ἀπ' ἃ ἰγνώμιστες ἔξοχάδης.	90
Τώρα πλέον ἰγνώρισθη, τώρα εἶπαι φανερά.	132
Τώρα πλέον ταξιδεύω.	134

Φ.

Φίλοι μου ἠλικιωῦται.	144
Φῶς μου χαροποιήσῃ.	144

Ω.

Ὡς ἔδοξεν ὀρατότοι τῶν λαλοσῶν κορῶν.	13
Ὡς τῶρα ἦτοι χροματῶν.	152
Ὡς ὑψηλὸν ὄσπρω.	14
Ὡς τύχη τύχη φερεῖται.	62

10:4
3
2

Carri	48
Capri	15
usa	12
Leniza	36
Catte	6
Poveri d'oro	8
	<hr/>
	12
pane	24

د
۱۳۰

۱۲۷
۱۲۹

۱۳۹
۰

۱۲۱

۵

۱۲۲

۱۲۳

۱۲۴

۱۲۵

۱۲۶

۱۲۷

۱۲۸

۱۲۹

۱۳۰

۱۳۱

۱۳۲

۱۳۳

۱۳۴

۱۳۵

۱۳۶

۱۳۷

۱۳۸

۱۳۹

۱۴۰

